

GEDACHTEN
VAN DE BERG DER
ZALIGSPREKINGEN

A Gift

to

JAMES WHITE LIBRARY

from

ELLEN G. WHITE ESTATE

**Foreign Language Editions
Ellen G. White Books**

Title THOUGHTS FROM THE MOUNT OF BLESSING

Language Dutch

Publisher Netherland Publishing House

Edition Number

Price: American Home

Date Received April 12, 1966

File Library

The Ellen G. White Estate

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

GEDACHTEN
van de
BERG DER ZALIGSPREKINGEN

DOOR

Ellen G. WHITE

BOEKENHUIS „VERITAS”
VAN WEEDE VAN DIJKVELDSTRAAT 77
DEN HAAG

W

11

-776 D8

1896

HER

410177

20430919

VOORWOORD

De bergrede is de zegenwens van de Hemel voor de aarde, — een stem die komt van de troon van God. Zij werd aan de mensen gegeven om voor hen te zijn een richtlijn voor hun plicht, het licht des hemels, hun hoop en vertroosting in moedeloosheid, hun vreugde en troost in alle wisselvalligheden en paden des levens. Hier spreekt de Vorst der predikers, de Meester-leraar, de woorden uit die de Vader Hem had gegeven om te spreken.

De zaligsprekingen zijn de groet van Jezus, niet alleen gericht tot hen die geloven, maar tot het gehele menselijk geslacht. Hij schijnt een ogenblik vergeten te hebben, dat Hij in de wereld is, en niet in de hemel; en Hij maakt gebruik van de vertrouwde begroeting van de wereld des lichts. Zegeningen vloeien over Zijn lippen zoals een lang verzegelde stroom van rijk leven zich uitstort.

Christus laat ons niet in twijfel omtrent de karaktertrekken die Hij steeds zal herkennen en zegenen. Van de gunstelingen van de wereld wendt Hij Zich af tot hen die door deze gunstelingen verstoten worden, en Hij spreekt allen zalig die Zijn licht en leven aannemen. Voor de armen van geest, de zachtmoedigen, de nederigen, de bedroefden, de verachten en de vervolgden opent Hij Zijn armen als een toevlucht, met de woorden: „Kom tot Mij, en Ik zal u rust geven.”

Christus kan de ellende van de wereld aanzien zonder ook maar een schaduw van smart te gevoelen dat Hij de mens geschapen heeft. In het menselijk hart ziet Hij meer dan zonde, meer dan ellende. In Zijn oneindige wijsheid en liefde ziet Hij de mogelijkheden van de mens, de hoogte die hij kan bereiken. Hij weet, dat zelfs ondanks het feit dat menselijke wezens hun genadegaven hebben misbruikt en hun waardigheid die zij van God hebben ontvangen,

hebben te niet gedaan, nochtans de Schepper verheerlijkt zal worden door hun verlossing.

Door alle tijden heen zullen de woorden van Christus, die werden gesproken op de berg der zaligsprekingen, hun kracht behouden. Iedere zin is een edelgesteente uit de schatkamer der waarheid. De beginselen die verkondigd worden in deze rede zijn bestemd voor alle eeuwen, en voor alle groepen van mensen. Met goddelijke kracht bracht Christus Zijn geloof en hoop tot uitdrukking, toen Hij achtereenvolgens de verschillende groepen aanduidde die zalig gesproken worden omdat zij een rechtvaardig karakter hebben gevormd. Door het leven van de Levengever te leven, kan ieder, door het geloof in Hem, de hoogte bereiken die Hij door Zijn woorden stelde.

De Uitgevers

OP DE BERG

Meer dan veertien eeuwen voordat Jezus in Bethlehem geboren werd, kwamen de kinderen Israëls bijeen in het mooie dal van Sichem, en van de bergen aan beide zijden van het dal hoorde men de stemmen van de priesters, die zegeningen en vervloekingen uitspraken, — „zegen, wanneer gij luistert naar de geboden van de Here, uw God, . . . maar vloek, indien gij . . . niet luistert.” Deut. 11 : 27, 28. En zo werd de berg waar de zegenende woorden werden uitgesproken, bekend als de berg der zegening. Maar niet op Gerizim werden de woorden gesproken, die als een zegenwens gekomen zijn tot de zondige, lijdende wereld. Israëel faalde het hoge ideaal te bereiken, dat hem was voorgesteld. Iemand anders dan Jozua moest zijn volk leiden naar de ware rust des geloofs. Gerizim is niet langer bekend als de berg der zaligsprekingen, maar die niet bij name genoemde berg aan het meer van Genesareth, waar Jezus de woorden van zegen sprak tot Zijn discipelen en tot de menigte.

Laat ons in gedachten teruggaan naar dat schouwspel, en, terwijl we met de discipelen op de helling van de berg zitten, doordringen tot de gedachten en gevoelens die hun harten vervulden. Wanneer we begrijpen wat de woorden van Jezus betekenden voor degenen die ze hoorden, kunnen we mogelijk in die woorden nieuw leven en nieuwe schoonheid ontdekken, en we kunnen dan ook voor onszelf daaruit de diepere lessen putten.

Toen de Heiland Zijn dienstwerk begon, was de idee, die het volk had aangaande de Messias en Zijn werk zodanig, dat hierdoor het volk volkomen ongeschikt was om Hem aan te nemen. De geest van ware vroomheid was verloren gegaan in overleveringen en ceremoniën, en de profetiën werden verklaard zoals trotse, wereldse

harten dat wensten. De Joden zagen uit naar Hem die komen zou, niet als naar een Verlosser van de zonde, maar als naar een groot vorst, die alle volken zou brengen onder de heerschappij van de Leeuw uit de stam Juda. Tevergeefs had Johannes de Doper, met de hartendoorzoekende kracht van de oude profeten, hen opgeroepen tot berouw. Tevergeefs had hij, aan de Jordaan, gewezen op Jezus als het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt. God trachtte hun aandacht te vestigen op de profetie van Jesaja betreffende het lijden van de Heiland: maar zij wilden niet luisteren. Indien de leraars en leiders van Israël zich hadden overgegeven aan Zijn hervormende genade, dan zou Jezus hen tot Zijn vertegenwoordigers onder de mensen gemaakt hebben. In Judea was eerst de komst van het koninkrijk verkondigd, en was de oproep tot berouw gedaan. Door het verdrijven uit de tempel van degenen die de tempel ontheiligden had Jezus aangekondigd dat Hij de Messias was, — Degene Die de ziel zou reinigen van de bezoedeling der zonde, en Die Zijn volk zou maken tot een tempel de Here heilig. Maar de Joodse leiders wilden zich niet vernederen om de nederige Leraar van Nazareth aan te nemen. Bij Zijn tweede bezoek aan Jeruzalem werd Hij voor het Sanhedrin gedaagd, en alleen vrees voor het volk weerhield deze waardigheidsbekleders van een poging Zijn leven te nemen. Toen was het dat Hij Judea verliet en Zijn dienstwerk in Galilea begon.

Zijn werk hier was reeds enkele maanden gevorderd toen de bergrede werd uitgesproken. De boodschap die Hij had verkondigd in het gehele land: „Het koninkrijk der hemelen is nabij,” had de aandacht getrokken van alle klassen van mensen, en had de vlam van hun eerezuchtige verwachtingen nog verder aangewakkerd. De roem van de nieuwe Leraar verspreidde zich tot buiten de grenzen van Palestina, en niettegenstaande de houding van de priesters was de indruk wijd verspreid, dat dit de Bevrijder waarop zij hoopten zou kunnen zijn. Grote scharen volgden de schreden van Christus, en de geestdrift van het volk laaide hoog op.

De tijd was gekomen dat de discipelen die het nauwst met Christus verbonden waren geweest, zich meer direct zouden aansluiten bij Zijn werk, opdat deze grote schare niet onverzorgd zou blijven, als

schapen zonder herder. Sommigen van deze discipelen hadden zich bij Hem aangesloten bij het begin van Zijn dienstwerk, en bijna alle twaalf waren met elkaar verbonden als leden van de familie van Jezus. Toch deelden ook zij, misleid door de leer van de rabbi's, de verwachting van het volk, dat er een aards koninkrijk zou komen. Zij konden de daden van Jezus niet verstaan. Zij waren reeds in verwarring geraakt en maakten zich zorgen, omdat Hij geen pogingen deed om Zijn taak te versterken door Zich te verzekeren van de steun van de priesters en rabbi's, dat Hij niets deed om Zijn gezag als een aards koning te bevestigen. Er zou nog een groot werk verricht moeten worden voor deze discipelen, alvorens zij bereid zouden zijn voor het heilige pand dan hun zou worden toevertrouwd wanneer Jezus zou opvaren naar de hemel. Toch hadden zij de liefde van Jezus beantwoord, en hoewel zij traag van hart waren om te geloven, zag Jezus in hen de mensen die Hij zou kunnen opleiden en oefenen voor Zijn groot werk. En nu zij lang genoeg bij Hem geweest waren om in zekere mate hun geloof in het goddelijk karakter van Zijn zending te bevestigen, en nu het volk ook bewijzen had ontvangen van Zijn macht waaraan zij niet konden twifelen, was de weg bereid voor een belijden van de beginselen van Zijn koninkrijk, wat hen zou helpen om de ware aard daarvan te verstaan. Heel alleen op een berg in de omgeving van het meer van Galilea had Jezus de gehele nacht doorgebracht in gebed voor hen die uitgekozen waren. Bij de dageraad riep Hij hen tot Zich, en met woorden van gebed en onderricht legde Hij Zijn handen zegend op hun hoofden, en zonderde hen zo af voor het evangeliewerk. Daarna trok Hij met hen naar de oever van het meer, waar in de vroege morgen reeds een grote schare bijeen was.

Behalve de gewone menigte uit de Galilese steden, was er een groot aantal mensen uit Judea, en uit Jeruzalem zelf; uit Perea en van de half-heidense bevolking van Decapolis; uit Idumea, ten zuiden van Judea, en uit Tyrus en Sidon, de Phoenicische steden aan de kust van de Middellandse Zee. „Daar zij hoorden, hoeveel Hij deed,” kwamen zij „om Hem te horen en genezen te worden van hun ziekten . . . omdat er kracht van Hem uitging, en Hij allen genas.” Marc. 3 : 8; Luc. 6 : 17-19.

Daarna ging Jezus hen voor, de weg terug naar de berg, daar op het smalle strand zelfs niet genoeg ruimte was voor allen om te staan en zo Zijn stem te horen. Toen Hij een vlak gedeelte bereikte, dat een aangename plaats voor bijeenkomst bood voor de grote schare, zette Hij zich neder op het gras, en Zijn discipelen en de menigte volgden Zijn voorbeeld.

Met het gevoel dat er iets meer dan gewoonlijk te verwachten was, drongen de discipelen zich rondom hun Meester. Door de gebeurtenissen van die morgen waren zij ervan verzekerd, dat er een aankondiging gedaan zou worden betreffende het koninkrijk dat Hij, naar zij hoopten, weldra zou oprichten. Een gevoel van afwachting drong ook door tot de menigte, en hun aandachtige gezichten toonden hun intense belangstelling.

Terwijl ze daar op de groene berghelling zaten en wachtten op de woorden van de goddelijke Leraar, werden hun harten vervuld met gedachten aan toekomstige heerlijkheid. Er waren Schriftgeleerden en Farizeeën die uitzagen naar de dag, waarop ze zouden heersen over de gehate Romeinen, en de rijkdommen en pracht zouden bezitten van het grote wereldrijk. De arme boeren en vissers hoopten de verzekering te horen, dat hun ellendige krotten, het karige voedsel, het leven van zwoegen en hun vrees voor gebrek veranderd zouden worden in huizen des overvloeds en dagen van gemak. In plaats van het ene ruwe kleed, dat hen des daags bedekte en des nachts tot deken diende, hoopten zij dat Christus hun de rijke, kostbare gewaden van hun overwinnaars zou geven.

Aller hart ontroerde door de trotse verwachting dat Israël weldra geëerd zou worden voor de volken als het door God verkorene, en dat Jeruzalem verheven zou worden tot hoofd van een algemeen koninkrijk.

DE ZALIGSPREKINGEN

*„En Hij opende Zijn mond en leerde hen, zeggende:
Zalig de armen van geest, want hunner is het
koninkrijk der hemelen.”*

Als iets vreemds en nieuws klonken deze woorden in de oren van de verbaasde menigte. Een dergelijke leer is tegenstrijdig met alles wat zij geleerd hebben van priester of rabbi. Zij zien daarin niets om hun trots te vleien of hun eerzuchtige verwachtingen te voeden. Maar er is een kracht in deze nieuwe Leraar die hen als in een betovering houdt. De zoetheid van goddelijke liefde vloeit van Zijn tegenwoordigheid tot hen, als de geur van een bloem. Zijn woorden vallen „als de regen die nederdaalt op het grasland, als regenbuien die de aarde besproeien.” Ps. 72 : 6. Allen voelen instinctief dat hier Iemand is die de geheimen van de ziel leest, doch ze benadert met teder mededogen. Hun harten openen zich voor Hem, en terwijl zij luisteren openbaart de Heilige Geest hun iets van de betekenis van die les die het mensdom van alle eeuwen zo nodig moet leren. In de dagen van Christus hadden de godsdienstige leiders van het volk de idee, dat zij rijk waren aan geestelijke schatten. Het gebed van de Farizeeër: „O God, ik dank U, dat ik niet zó ben als de andere mensen,” bracht het gevoel van zijn klasse tot uitdrukking, en, in hoge mate, ook het gevoel van het gehele volk. Maar in de schare die Jezus omringde bevonden zich enkele mensen die hun geestelijke armoede beseften. Toen bij de wonderbare visvangst de goddelijke kracht van Christus werd geopenbaard, viel Petrus aan de voeten van de Heiland, terwijl hij uitriep: „Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Here,” Luc. 5 : 8; zo bevonden zich onder de menigte die op de berg bijeen was gekomen, zielen die in de tegen-

woordigheid van Zijn reinheid gevoelden, dat zij waren „ellendig en jammerlijk en arm en blind en naakt,” Openb. 3 : 17; en zij verlangden naar de „zaligmakende genade God.” Titus 2 : 11. In deze zielen deden de woorden waarmee Christus Zijn toespraak begon, hoop ontstaan; zij zagen dat hun leven onder de zegen van God stond.

Jezus had de beker des zegens aangeboden aan hen die zeiden: „Ik ben rijk en heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek”, Openb. 3 : 17, en zij hadden zich honend afgewend van de heerlijke gave. Hij, die gevoelt dat hij gezond is, die denkt dat hij redelijk goed is, en die tevreden is over zijn toestand, wil geen deel hebben aan de genade en gerechtigheid van Christus. Trots gevoelt geen behoefte, en sluit zo het hart voor Christus en voor de oneindige zegeningen die Hij door Zijn komst bracht. Er is geen ruimte voor Jezus in het hart van zulk een mens. Zij, die rijk en eerzaam zijn in hun eigen ogen, vragen en ontvangen de zegen Gods niet in het geloof. Zij gevoelen zich voldaan, daarom gaan zij ledig heen. Zij die weten dat zij zich onmogelijk zelf kunnen redden, of uit zichzelf een rechtvaardige daad kunnen doen, zijn degenen die de hulp waarderen die Christus kan schenken. Het zijn de armen van geest, die Hij zalig spreekt.

Hij die door Christus vergeven wordt, wordt door Hem eerst tot berouw gebracht, en het is de taak van de Heilige Geest om te overtuigen van zonden. Zij wier harten zijn bewogen door de Geest van God, zien dat er niets goeds in hen zelf is. Zij zien dat alles wat zij gedaan hebben is verbonden met henzelf en met de zonde. Evenals de arme tollenaar staan zij van verre, en durven zelfs hun ogen niet op te heffen naar de hemel, terwijl ze uitroepen: „O God, wees mij, zondaar, genadig.” Luc. 18 : 13. En zij worden gezegend. Er is vergiffenis voor de berouwvolle zondaar; want Christus is „het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt.” Gods belofte luidt: „Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; als waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.” „Een nieuw hart zal Ik u geven . . . Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven.” Jes. 1 : 18; Ez. 36 : 26, 27.

Van de armen van geest zegt Jezus: „Hunner is het Koninkrijk der hemelen.” Dit koninkrijk is niet, zoals de toehoorders van Jezus hoopten, een tijdelijk en aards koninkrijk. Christus stelde voor de mens het geestelijk koninkrijk van Zijn liefde, Zijn genade en Zijn rechtvaardigheid open. Het teken van het rijk van de Messias is aangeduid door het beeld van de Zoon des mensen. Zijn onderdanen zijn arm van geest, de zachtmoedigen, zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil. Het koninkrijk der hemelen komt hun toe. Hoewel het nog niet volledig tot stand is gebracht, is in hen het werk begonnen, dat hen zal maken tot deelgenoten van „het erfdeel der heiligen in het licht.” Col. 1 : 12.

Allen die de diepe armoede van hun ziel beseffen, die gevoelen dat zij in zichzelf niets goeds hebben, kunnen gerechtigheid en kracht vinden door op Jezus te zien. Hij zegt: „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt.” Matth. 11 : 28. Hij zegt ons, dat wij onze armoede kunnen verwisselen voor de rijkdommen van Zijn genade. Wij zijn Gods liefde niet waardig, maar Christus, onze borg, is deze waardig, en Hij is overvloediglijk bij machte om allen te redden die tot Hem komen.

Wat ook uw ervaring in het verleden geweest mag zijn, hoe ontmoedigend uw omstandigheden op het ogenblik ook mogen zijn, indien ge tot Jezus wilt komen zoals ge zijt, zwak, hulpeloos en wanhopig, zal onze barmhartige Heiland u van verre tegemoet komen, en Hij zal Zijn liefdevolle armen om u heen slaan en Zijn kleed der gerechtigheid. Hij stelt ons voor aan de Vader, gekleed in het witte kleed van Zijn eigen karakter. Hij pleit bij God om onzentwille, zeggende: Ik heb de plaats van de zondaar ingenomen. Zie niet op dit afgedwaalde kind, maar zie op Mij. Al pleit Satan op luide toon tegen ons, al beschuldigt hij ons van zonde en maakt hij aanspraak op ons als zijn prooi, het bloed van Christus pleit met grotere kracht.

„Alleen bij de Here, zal men van Mij zeggen, is gerechtigheid en sterkte... In de Here wordt het gehele nakroost van Israël gerechtvaardigd en zal zich beroemen.” Jes. 45 : 24, 25.

„Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden.”

Het treuren waarvan hier sprake is, is het ware verdriet des harten vanwege de zonde. Jezus zeide: „En als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken.” Joh. 12 : 32. En wanneer iemand ertoe getrokken wordt, Jezus verhoogd aan het kruis te zien, ontdekt hij de zondigheid van het mensdom. Hij ziet, dat het de zonde is, die de Here der heerlijkheid geselde en kruisigde, Hij ziet dat, terwijl Jezus hem heeft liefgehad met een onuitsprekelijke tederheid, nochtans het leven van de zondaar een voortdurend schouwspel van ondankbaarheid en opstandigheid is geweest. Hij heeft zijn beste Vriend verlaten, en de meest kostbare gift des hemels misbruikt. Hij heeft voor zichzelf de Zoon van God opnieuw gekruisigd, en opnieuw dat bloedende, geslagen hart doorstoken. Hij is van God gescheiden door een golf van zonde, die breed en zwart en diep is, en hij treurt met een gebroken hart. Zij die op deze wijze treuren „zullen vertroost worden.” God openbaart ons onze schuld, opdat wij tot Jezus mogen vluchten, en door Hem bevrijd mogen worden van de slavernij van de zonde, en ons verheugen in de vrijheid van de kinderen Gods. In waar berouw mogen wij tot de voet van het kruis komen en daar onze last neerleggen.

De woorden van de Heiland houden een boodschap in van vertroosting ook voor allen die lijden door ziekte of verlies. Onze smarten komen niet uit de grond op. „Immers niet van harte verdrukt en bedroeft Hij de mensenkinderen.” Klaagl. 3 : 33. Wanneer Hij beproevingen en smarten toelaat, is dat „tot ons nut, opdat wij deel verkrijgen aan Zijn heiligheid.” Hebr. 12 : 10. Indien de beproeving in het geloof aanvaard wordt, zal datgene wat zo bitter en moeilijk te dragen schijnt, een zegen blijken te zijn. De wrede slag die de vreugden der aarde doet verdwijnen zal het middel zijn waardoor onze ogen op de hemel gericht worden. Hoevelen zijn er, die nooit Jezus gekend zouden hebben, indien smart hen er niet toe had gebracht troost bij Hem te zoeken! De beproevingen des levens zijn Gods werklieden, die de onreinheden en ruwheid van ons karakter moeten wegnemen. Hun hak-

ken, schuren en schaven, hun polijsten en glanzen vormen een pijnlijk proces, het is hard om op de slijpsteen gedrukt te worden. Maar de steen wordt tevoorschijn gebracht, gereed om zijn plaats in te nemen in de hemelse tempel. De Meester besteedt niet zoveel zorgvuldig, degelijk werk aan nutteloos materiaal. Alleen Zijn kostbare stenen worden gepolijst om te worden gebruikt voor een paleis.

De Here wil werken voor allen die hun vertrouwen op Hem stellen. Kostbare overwinningen zullen behaald worden door de getrouwen. Kostbare lessen zullen geleerd worden. Kostbare ervaringen zullen werkelijkheid worden.

Onze hemelse Vader vergeet nooit hen, die door smart zijn getroffen. Toen David de Olijfberg besteeg, „en weende onder het voortgaan, het hoofd omhuld en barrevoets”, 2 Sam. 15 : 30, zag de Here vol ontferming op hem neer. David was in zakken gekleed, en zijn geweten plaagde hem. De uiterlijke tekenen van vernedering getuigden van zijn berouw. Onder tranen, met gebroken hart, legde hij alles aan God voor, en de Here verliet Zijn dienstknecht niet. Nooit was David dierbaarder voor het hart van Oneindige Liefde dan toen hij, geplaagd door zijn geweten, voor zijn leven vluchtte voor zijn vijanden, die tot opstand waren aangezet door Zijn eigen Zoon. De Here zegt: „Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u.” Openb. 3 : 19.

Christus heft het berouwvolle hart op, en loutert het treurende gemoed, totdat het Zijn woonplaats wordt.

Maar wanneer vervolging over ons komt, hoevelen zijn er dan als Jacob! Wij denken dat het de hand van een vijand is; en in de duisternis worstelen wij blindelings, totdat onze kracht is uitgeput, en wij geen vertroosting of bevrijding vinden. Aan Jacob openbaarde de goddelijke aanraking bij het aanbreken van de dag Hem met Wie hij geworsteld had — de Engel des verbonds; en wenend en hulpeloos viel hij aan de borst van de Oneindige Liefde, om de zegen te ontvangen waarnaar zijn ziel verlangde. Wij moeten ook leren, dat beproevingen voordeel betekenen, en dat wij de kastijding des Heren niet moeten verachten, noch zwak zijn wanneer we door Hem getuchtigd worden.

„Welzalig de mens, die God kastijdt;... Hij verwondt en Hij verbindt, Hij slaat en Zijn handen helen. In zes noden redt Hij u, en in zeven treft het kwaad u niet.” Job 5 : 17-19. Tot iedere geslagene komt Jezus met het dienstwerk der genezing. Het leven van verlies, pijn en lijden kan verlicht worden door kostbare openbaringen van Zijn tegenwoordigheid.

God wil niet, dat wij terneer gedrukt blijven in stomme smart, met schrijnende en brekende harten. Hij wil dat wij omhoog zien, en Zijn dierbaar aangezicht van liefde aanschouwen. De gezegende Heiland ondersteunt velen wier ogen zo verblind zijn door tranen dat zij Hem niet onderscheiden. Hij verlangt onze handen te grijpen, ons op Hem te doen zien in eenvoudig geloof, waardoor we Hem toestaan ons te leiden. Zijn hart staat open voor onze smarten, onze pijn en onze beproevingen. Hij heeft ons liefgehad met een eeuwigdurende liefde, en ontfermt Zich over ons met liefhebbende tederheid. We kunnen ons hart op Hem gericht houden, en de ganse dag Zijn liefhebbende tederheid overpeinen. Hij zal de ziel verheffen boven de dagelijkse smart en verwarring, naar het rijk van de vrede. Kinderen van lijden en smart, denkt hieraan en verheugt u in de hoop. „Dit is de overwinning die de wereld overwonnen heeft: ons geloof.” 1 Joh. 5 : 4.

Zalig zijn ook zij die mét Jezus wenen uit ontferming over de smart der wereld, en uit smart over de zonde. Zulk een treuren is niet vermengd met gedachten aan zichzelf. Jezus was de Man van smarten, Die harteleed verdroeg zoals geen pen dat kan beschrijven. Zijn geest werd verwond en verbrijzeld door de overtredingen van de mensen. Hij zwoegde met een verterende ijver om de noden en smarten van het mensdom te lenigen, en Zijn hart was zwaar van smart, wanneer Hij zag hoe grote scharen weigerden om tot Hem te komen, opdat zij het leven zouden mogen hebben. Allen die Christus volgen, zullen deze ervaring delen. Wanneer zij deel hebben aan Zijn liefde zullen zij Zijn werk aanvatten tot redding van zielen. Zij delen in het lijden van Christus, en zij zullen ook delen in de heerlijkheid die geopenbaard zal worden. Daar zij één zijn met Hem in Zijn werk, en met Hem de beker der smart drinken, hebben zij ook deel aan Zijn vreugde.

Het was door het lijden dat Jezus de trooster kon worden. In alle benauwdheid van de mens is ook Hij benauwd, en „doordat Hijzelf in verzoeken geleden heeft, kan Hij die, die verzocht worden, te hulp komen.” Jes. 63 : 9; Hebr. 2 : 18. Iedere ziel die gemeenschap heeft gekregen aan Zijn lijden heeft het voorrecht in dit dienstwerk te delen.

„Wanneer het lijden van Christus overvloedig over ons komt, zo valt ons door Christus ook overvloedig vertroosting ten deel.” De Here heeft een bijzondere genade voor de treurende, en de kracht daarvan zal harten doen smelten, zielen doen winnen. Zijn liefde maakt de toegang open tot de gewonde, gekwetste ziel, en wordt als een genezende balsem voor hen die treuren. „De Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting, Die ons troost in al onze druk, zodat wij hen, die in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de troost, waarmede wij zelf door God vertroost worden.” 2 Cor. 1 : 5, 3, 4.

„Zalig zijn de zachtmoedigen.”

Door de zaligsprekingen loopt een opgaande lijn van christelijke ervaring. Zij die hun behoefte aan Christus gevoeld hebben, zij die getreurd hebben om de zonde, en met Christus de leerschool der moeite hebben doorgemaakt, zullen de les der zachtmoedigheid leren van de goddelijke Leraar.

Geduld en verdraagzaamheid bij geleden onrecht waren geen eigenschappen die door de heidenen of door de Joden gewaardeerd werden. De verklaring die door Mozes gegeven werd onder de invloed van de Heilige Geest, dat hij de zachtmoedigste man op aarde was, zou door de mensen in zijn tijd niet beschouwd zijn als een aanbeveling; het zou eerder medelijden of verachting hebben opgewekt. Maar Jezus stelt zachtmoedigheid onder de eerste vereisten voor Zijn Koninkrijk. In Zijn eigen leven en karakter wordt de goddelijke schoonheid van deze kostbare genadegave geopenbaard.

Jezus, het licht van de heerlijkheid des Vaders, heeft „het Gode gelijk zijn niet als een roof... geacht, maar heeft Zichzelf ont-

ledigd en de gestalte van een dienstknecht aangenomen." Philipp. 2 : 6, 7. Hij stemde er in toe alle nederige ervaringen in het leven door te maken, te wandelen onder de mensenkinderen, niet als een koning om eerbetoon te vragen, maar als iemand wiens zending het was anderen te dienen. Er was in Zijn optreden geen spoor van kwezelarij, geen koude strengheid. De Verlosser der wereld had een natuur die boven de engelen stond, doch met Zijn goddelijke majesteit waren ook zachtmoedigheid en nederigheid verbonden, waardoor allen tot Hem getrokken werden.

Jezus ontledigde Zichzelf, en bij alles wat Hij deed, kwam Zijn eigen persoon niet naar voren. Hij maakte alles ondergeschikt aan de wil van Zijn Vader. Toen Zijn werk op aarde bijna volbracht was, kon Hij zeggen: „Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij gegeven hebt." En Hij geeft ons het bevel: „Leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart." „Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf." Joh. 17 : 4; Matth. 11 : 29; 16 : 24. Laat het eigen-ik onttroond worden, en niet langer de heerschappij voeren over de ziel.

Hij, die Christus aanschouwt in Zijn zelfverloochening, Zijn nederigheid des harten, zal gedrongen worden te zeggen, zoals Daniël deed toen hij Iemand aanschouwde als een Mensenzoon: „Alle kleur week uit mijn gelaat." Dan. 10 : 8. De onafhankelijkheid en het oppergezag van onszelf waarop wij prat gaan, worden gezien in hun verdorvenheid als tekenen van dienstbaarheid aan Satan. De menselijke natuur worstelt voortdurend om naar buiten te komen, gereed om de strijd aan te gaan; maar hij die van Christus leert, is ontledigd van eigenwaan, van trots, van hang naar gezag, en er is stilte in de ziel. Het eigen-ik wordt overgegeven aan de werking van de Heilige Geest. Dan verlangen we niet meer naar de hoogste plaats. We hebben geen eerezucht meer om ons met handen en voeten op de voorgrond te werken; maar wij besef- fen, dat de hoogste plaats aan de voeten van Jezus is.

We zien op naar Jezus, wachtend op Zijn hand om ons te leiden, luisterend naar Zijn stem om de weg te wijzen. De apostel Paulus had deze ervaring, en hij zei: „Met Christus ben ik gekruisigd,

en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voorzover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven." Gal. 2 : 20.

Wanneer wij Christus opnemen om in onze ziel te verblijven als gast, zal de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, onze harten en geest bewaren door Christus Jezus. Het leven van de Heiland op aarde, was, hoewel het omringd werd door strijd, een leven van vrede. Terwijl vertoornde vijanden Hem voortdurend achtervolgden, zei Hij: „En die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaagt." Joh. 8 : 29. Geen storm van menselijke of duivelse toorn kon de kalmte verstoren van een volmaakte eenheid met God. En Hij zegt tot ons: „Vrede geef Ik u, Mijn vrede laat Ik u." Joh. 14 : 27. „Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden." Matth. 11 : 29. Draag met Mij het juk der dienstbaarheid tot eer van God en tot verheffing der mensheid, en gij zult bemerken dat het juk zacht is, en de last licht.

Het is de eigenliefde waardoor onze vrede verstoord wordt. Wanneer het eigen-ik levend is, staan wij voortdurend klaar om het te beschermen tegen vernederingen en beledigingen; maar wanneer wij dood zijn, en ons leven met Christus in God verborgen is, zullen wij ons beledigingen en vernederingen niet aantrekken. Wij zullen doof zijn voor scheldwoorden, en blind voor hoon en smaad. „De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig, de liefde praat niet, zij is niet opgeblazen, zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe. Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid. Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij. De liefde vergaat nimmermeer." 1 Cor. 13 : 4-8.

Geluk dat voortspruit uit aardse bronnen is even veranderlijk als de wisselende omstandigheden het kunnen maken; maar de vrede van Christus is een voortvarende, blijvende vrede. Die is niet afhankelijk van bepaalde omstandigheden in het leven, van het

aantal aardse goederen of het aantal aardse vrienden. Christus is de fontein van levend water, en geluk dat uit Hem komt kan nooit vergaan.

De zachtmoedigheid van Christus zal, wanneer ze geopenbaard wordt in het gezin, de leden van dat gezin gelukkig maken; zij lokt geen twist uit, antwoordt niet toornig, maar kalmeert het geërgerde gemoed, en straalt een vriendelijkheid uit die gevoeld wordt door allen die zich binnen haar kring bevinden. Overal waar deze zachtmoedigheid gekoesterd wordt, maakt zij de gezinnen op aarde tot een deel van het ene grote gezin hierboven.

Het zou veel beter voor ons zijn te lijden onder valse beschuldiging dan de schuld op ons te laden die het wraaknemen op onze vijanden met zich mee zou brengen. De geest van haat en wraakzucht ontstond bij Satan, en kan slechts het kwade brengen aan hem die deze geest koestert. Nederigheid van harte, die zachtmoedigheid die de vrucht is van een blijven in Christus, is het ware geheim van de zegen. „Hij kroont de ootmoedigen met heil.” Ps. 149 : 4.

De zachtmoedigen „zullen de aarde beërven.” Door het verlangen naar zelfverheffing kwam de zonde in de wereld, en verloren onze stamouders de heerschappij over de aarde, hun koninkrijk. Door zelfverloochening verlost Christus wat verloren was. En Hij zegt dat wij moeten overwinnen zoals Hij dat deed. Openb. 3 : 21. Door nederigheid en zelfovergave kunnen we mede-erfgenamen worden met Hem, wanneer „de ootmoedigen het land beërven.” Ps. 37 : 11.

De aarde die beloofd wordt aan de zachtmoedigen zal niet zijn zoals ze nu is, verduisterd door de schaduw van de dood en de vloek. „Wij verwachten echter naar Zijn belofte een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont.” 2 Petr. 3 : 13. „En niets vervloekts zal er meer zijn. En de troon van God en van het Lam zal daarin zijn en Zijn dienstknechten zullen Hem vereren.” Openb. 22 : 3.

Er is geen teleurstelling, geen smart, geen zonde, niemand die zal zeggen: Ik ben ziek; er zijn geen begrafenisstoeten, geen rouw, geen dood, geen scheiding, geen gebroken harten, want

Jezus is er, er is vrede. Daar zullen zij „honger en dorst, woestijnbloed noch zonnesteek zal hen treffen, want hun Ontfermer zal hen leiden en hen voeren aan waterbronnen.” Jes. 49 : 10.

*„Zalig die honger en dorst naar de gerechtigheid,
want zij zullen verzadigd worden.”*

Gerechtigheid is heiligheid, gelijkheid aan God; en „God is liefde.” 1 Joh. 4 : 16. Het is overeenstemming met de wet van God; want „al Uw geboden zijn gerechtigheid.” Ps. 119 : 172. Gerechtigheid is liefde en liefde is het licht en leven van God. De gerechtigheid van God is belichaamd in Christus. Wij ontvangen gerechtigheid door Hem aan te nemen.

Niet door pijnlijk zwoegen of vermoeiende arbeid, niet door gaven of offeranden wordt de gerechtigheid verkregen; maar zij wordt om niet gegeven aan iedere ziel die hongert en dorst om haar te ontvangen. „O, alle dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ... zonder geld en zonder prijs.” Jes. 55 : 1 „Hun recht (is) van Mijnentwege, luidt het woord des Heren.” Jes. 54 : 17, en: „Dit is Zijn naam, waarmee men Hem zal noemen: de Here onze gerechtigheid.” Jer. 23 : 6. Geen menselijke macht kan datgene verschaffen wat de honger en dorst van de ziel kan bevredigen. Maar Jezus zegt: „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden, en hij met Mij.” Openb. 3 : 20. „Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt, zal nimmermeer honger en dorst, en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.” Joh. 6 : 35.

Zoals we voedsel nodig hebben om onze lichamelijke kracht in stand te houden, zo hebben wij Christus, het brood des hemels, nodig om het geestelijk leven in stand te houden, en ons kracht te geven om de werken Gods te werken. Zoals het lichaam voortdurend voedsel ontvangt dat het leven en de kracht in stand moet houden, zo moet de ziel voortdurend gemeenschap hebben met Christus, en zich aan Hem onderwerpen, en zich volkomen van Hem afhankelijk stellen.

Zoals de vermoeide reiziger zoekt naar de bron in de woestijn, en, wanneer hij die gevonden heeft, zijn brandende dorst lest, zo zal de Christen dorsten naar het zuivere water des levens, waarvan Christus de bron is, en dat ook ontvangen.

Wanneer wij de volmaaktheid van het karakter van onze Heiland aanschouwen, zullen wij verlangen volkomen veranderd te worden, en vernieuwd naar het beeld van Zijn reinheid. Hoe meer wij van God weten, des te hoger zal ons ideaal voor het karakter gesteld worden, en des te ernstiger ons verlangen om Zijn beeld te weerspiegelen. Een goddelijk element verenigt zich met het menselijke wanneer de ziel de handen uitstrekt naar God en het verlangende hart kan zeggen: „Mijn ziel, keer u stil tot God, want van Hem is mijn verwachting.” Ps. 62 : 6.

Indien ge een behoefte gevoelt in uw ziel, indien ge hongert en dorst naar gerechtigheid, dan is dit een blijk dat Christus aan uw hart gewerkt heeft, opdat ge aan Hem zult vragen, voor u die dingen te doen door de gave van de Heilige Geest, die ge onmogelijk uit uzelf kunt doen. Wij behoeven niet te trachten onze dorst te lessen aan ondiepe wateren, want de grote bron is vlak boven ons, van welks overvloedige wateren wij vrij kunnen drinken, wanneer we slechts een weinig hoger komen op het pad des geloofs.

De woorden van God zijn fonteinen van leven. Wanneer gij zoekt naar die levende bronnen, zult gij, door de Heilige Geest, in gemeenschap met Christus gebracht worden. Vertrouwde waarheden zullen in uw gedachten met een nieuw licht overgoten worden; teksten uit de Schrift zullen opeens als in een lichtflits een nieuwe betekenis voor u krijgen, gij zult zien welk verband andere waarheden hebben met het verlossingswerk, en ge zult weten dat Christus u leidt; een goddelijke Leraar staat u ter zijde.

Jezus zeide: „Het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven.” Joh. 4 : 14. Wanneer de Heilige Geest u de waarheid openbaart, zult ge de meest kostbare ervaringen als schatten bewaren, en gij zult ernaar verlangen met anderen te spreken over de vertroostende dingen die aan u geopenbaard zijn. Wanneer ge met hen in contact

komt, zult ge nieuwe gedachten aan hen geven betreffende het werk en het karakter van Christus. Ge zult een nieuwe openbaring ontvangen van Zijn ontfermende liefde om die mee te delen aan hen die Hem liefhebben en aan hen die Hem niet liefhebben. „Geeft en u zal gegeven worden,” Luc. 6 : 38, want het woord Gods is een „fontein der hoven, bron van levend water, beken van Libanon.” Hooglied 4 : 15. Het hart, dat eenmaal de liefde van Christus gesmaakt heeft, roept voortdurend om diepere teugen, en wanneer gij het aan anderen schenkt, zult ge het in rijker en overvloediger mate ontvangen. Iedere openbaring van God aan de ziel vermeerderd het vermogen om te kennen en lief te hebben. De voortdurende kreet van het hart luidt: „Meer van u,” en het antwoord van de Geest is: „Veel meer.” Immers, onze God doet met vreugde „oneindig veel meer . . . dan wij bidden of beseffen.” Ef. 3 : 20. Aan Jezus, die Zichzelf ontledigde voor de redding van de verloren mensheid, werd de Heilige Geest zonder beperking gegeven. Zo zal hij gegeven worden aan iedere volgeling van Christus wanneer het gehele hart aan Hem wordt overgegeven, opdat Hij erin kan wonen. Onze Here heeft zelf het gebod gegeven: „Wordt vervuld met de Geest,” Ef. 5 : 18, en dit gebod is ook een belofte, dat het geschieden kán. Het was het welbehagen des Vaders dat in Christus „de ganse volheid” woning zou maken, „en gij hebt volheid verkregen in Hem.” Col. 1 : 19, 2 : 10. God heeft Zijn liefde onbeperkt uitgegoten, als regenstromen die de aarde verfrissen. Hij zegt: „Laten de wolken gerechtigheid doen neerstroomen; de aarde opene zich, opdat het heil ontluike en zij daarbij gerechtigheid doe uitspruiten.” „De ellendigen en de armen zoeken naar water, maar het is er niet, hun tong verdroogt van dorst; Ik, de Here, zal hen verhoren; Ik, de God van Israël, zal hen niet verlaten. Ik zal op kale heuvels rivieren doen ontspringen en bronnen te midden der valleien; Ik zal de woestijn tot een waterplas maken en het dorre land tot waterbronnen.” Jes. 45 : 8; 41 : 17, 18. „Uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, zelfs genade op genade.” Joh. 1 : 16.

„Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.”

Het hart van de mens is van nature koud en duister en liefdeloos; steeds wanneer iemand een geest van barmhartigheid en vergeving openbaart, doet hij dat niet uit zichzelf, maar door de invloed van de Goddelijke Geest, die aan zijn hart werkt. „Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.” 1 Joh. 4 : 19.

God zelf is de bron van alle barmhartigheid. Zijn naam is „barmhartig en genadig.” Ex. 34 : 6. Hij behandelt ons niet zoals wij verdienen. Hij vraagt ons niet, of we Zijn liefde waardig zijn, maar Hij stort de rijkdommen van Zijn liefde over ons uit, om ons waardig te maken. Hij is niet wraakgierig. Hij zoekt niet te straffen, maar te verlossen. Zelfs de strengheid die Hij openbaart door Zijn voorzienigheid, wordt geopenbaard tot redding van de afgedwaalden. Hij verlangt met een intense begeerte de smarten der mensen te lenigen, en Zijn balsem te leggen op hun wonden. Het is waar, dat God „de schuldige zeker niet onschuldig houdt,” Ex. 34 : 7; maar Hij zou de schuld willen wegnemen.

De barmhartigen hebben deel aan de goddelijke natuur, en in hen komt de ontfermende liefde van God tot uitdrukking. Allen wier harten medevoelen met het hart der Oneindige Liefde zullen trachten te bevrijden, en niet te veroordelen. Het wonen van Christus in de ziel is een bron die nooit verdroogt. Waar Hij vertoeft daar zal een overvloed van weldadigheid zijn.

Op de roep van de dwalenden, de verleiden, de ellendige slachtoffers van gebrek en zonde, vraagt de Christen niet: Zijn zij waardig? maar: Hoe kan ik hen helpen? In de meest ellendigen, in degenen die het diepst gezonken zijn, ziet hij zielen voor wier redding Christus gestorven is, en voor wie God aan Zijn kinderen het dienstwerk der verzoening heeft gegeven.

De barmhartigen zijn zij die mededogen openbaren met de armen, de lijdenden en de verdrukten. Job verklaart: „Want ik redde de ellendige die om hulp riep, de wees en hem die geen helper had; de zegenwens van wie dreigde onder te gaan kwam op mij, en het hart der weduwe deed ik jubelen; met gerechtigheid bekleedde ik

mij, en mijn recht bekleedde mij als mantel en hoofddoek; tot ogen was ik voor de blinde, en tot voeten voor de kreupele; een vader was ik voor de armen, en het rechtsgeding van mij onbekenden onderzocht ik." Job 29 : 12-16.

Er zijn vele mensen voor wie het leven een pijnlijke strijd is; zij voelen hun gebreken en zijn ongelukkig en geloven niet; zij menen dat zij niets hebben om dankbaar voor te zijn. Vriendelijke woorden, medelevende blikken, woorden van waardering zouden voor menig worstelend, eenzaam mens zijn als een beker koud water voor een dorstige ziel. Een woord van medeleven, een vriendelijke daad zouden lasten opheffen die zwaar drukken op vermoeide schouders. En ieder woord, iedere daad van onzelfzuchtige vriendelijkheid is een uitdrukking van de liefde van Christus voor het verloren mensdom.

De barmhartigen „zal barmhartigheid geschieden." „De zegenende ziel wordt overvloedig verkwikt, wie laaft, wordt ook zelf ge-laafd." Spr. 11 : 25. Er is een zoete vrede voor de ontfermende geest, een gezegende voldoening in het leven dat zichzelf vergeet terwille van anderen. De Heilige Geest, die woont in de ziel, en geopenbaard wordt in het leven, zal harde harten verzachten, en sympathie en tederheid opwekken. Ge zult oogsten wat ge zaait. „Welzalig hij, die acht slaat op de geringe... De Here zal hem behoeden en in het leven behouden; hij zal geprezen worden op de aarde; aan de lust van zijn vijanden geeft Gij hem niet prijs. De Here steunt hem op het ziekbed, in zijn ziekte verandert Gij geheel zijn legerstede." Ps. 41 : 2-4.

Hij, die zijn leven aan God heeft gegeven in het dienen van Zijn kinderen, is verbonden met Hem, Die alle krachtbronnen van het heelal tot Zijn beschikking heeft. Zijn leven wordt samengebonden door de gouden keten van de onveranderlijke beloften die verbonden zijn aan een leven met God. De Here zal hem niet verlaten in het uur van lijden en nood. „Mijn God zal in al uw behoeften naar Zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus." Philipp. 4 : 19. En in het uur van hoogste nood zal de barmhartige een toevlucht vinden in de barmhartigheid van de ontfermende Heiland, en hij zal worden ontvangen in de eeuwige woningen.

„Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien.”

De Joden waren zo nauwgezet wat betreft de ceremoniële reinheid, dat de voorschriften daarvoor tot een grote last werden. Hun gedachten waren vervuld van voorschriften en bepalingen en van de vrees voor uitwendige verontreiniging, en ze bemerkten niet de smet die zelfzucht en haat op het hart werpen.

Jezus noemt deze ceremoniële reinheid niet als een van de voorwaarden om in Zijn koninkrijk binnen te gaan, maar Hij wijst op de behoefte aan een rein hart. „De wijsheid van boven is vooreerst rein.” Jac. 3 : 17. In de stad Gods zal niets onreins binnenkomen. Allen die daar eenmaal willen vertoeven, zullen rein van hart moeten worden. In de mens die van Jezus leert, zal een groeiende afkeer worden waargenomen van slordige manieren, onbetamelijke taal en ruwe gedachten. Wanneer Christus in het hart woont, zal er reinheid en verfijning in gedachten en optreden naar voren komen.

Maar de woorden van Jezus: „Zalig zijn de reinen van hart”, hebben een diepere betekenis, — niet slechts rein in de zin zoals de wereld reinheid ziet, vrij van alles wat zinnelijk is, vrij van hartstochten, maar waar in de verborgen bedoelingen en motieven van de ziel, vrij van trots en zelfzucht, nederig, onzelfzuchtig, kinderlijk. Slechts gelijken kunnen elkander op hun juiste waarde schatten. Tenzij ge in uw eigen leven het beginsel van zelfopofferende liefde aanneemt, het beginsel van Zijn karakter, kunt ge God niet kennen. Het hart dat door Satan misleid wordt, ziet God als een heerszuchtig, genadeloos wezen; de zelfzuchtige karaktertrekken van de mens, ja, van Satan zelf, worden toegeschreven aan de liefdevolle Schepper. „Gij beeldt u in,” zegt Hij, „dat Ik geheel en al ben als gij.” Ps. 50 : 21. Zijn voorzienigheden worden verklaard als de uitdrukking van een willekeurige, wraakgierige natuur. Zo is het ook met de Bijbel, het schathuis van de rijkdommen Zijner genade. De heerlijkheid van zijn waarheden, die zo hoog zijn als de hemel, en de eeuwigheid omvatten, wordt niet onderscheiden. Voor de grote massa van de mensen is Christus Zelf „als een wortel uit dorre aarde,” en zij zien in Hem „geen gedaante, dat

wij Hem zouden hebben begeerd." Jes. 53 : 2. Toen Jezus onder de mensen was, de openbaring Gods in mensengedaante, verklaarden de schriftgeleerden en Farizeeën Hem: „Zeggen wij niet terecht, dat Gij een Samaritaan zijt, en bezeten zijt?" Joh. 8 : 48. Zelfs Zijn discipelen waren zo verblind door de zelfzucht van hun hart, dat ze traag waren om Hem te begrijpen, Die gekomen was om hun de liefde des Vaders te tonen. Daarom wandelde Jezus in eenzaamheid te midden der mensen. Hij werd slechts in de hemel volkomen begrepen.

Wanneer Christus zal komen in Zijn heerlijkheid, kunnen de goddelozen het niet verdragen Hem te aanschouwen. Het licht van Zijn tegenwoordigheid, dat leven betekent voor wie Hem liefhebben, betekent de dood voor de goddelozen. De verwachting van Zijn komst is voor hen „een vreselijk uitzicht op het oordeel en de felheid van een vuur." Hebr. 10 : 27. Wanneer Hij zal verschijnen zullen zij bidden om verborgen te worden voor het aangezicht van Hem, Die stierf om hen te verlossen.

Maar voor harten die gereinigd zijn door de inwoning van de Heilige Geest is alles veranderd. Zij kunnen God kennen. Mozes was verborgen in de spleet in de rots toen de heerlijkheid Gods hem werd geopenbaard, en wanneer we in Christus verborgen zijn, aanschouwen wij de liefde Gods.

„Wie reinheid van hart bemint, en wiens lippen vriendelijk zijn, de koning is zijn vriend." Spr. 22 : 11. Door het geloof aanschouwen we Hem hier en nu. In onze dagelijkse ervaringen zien we Zijn goedheid en ontferming in de openbaring van Zijn voorzienigheid. We herkennen Hem in het karakter van Zijn Zoon. De Heilige Geest neemt de waarheid betreffende God en Hem die Hij gezonden heeft, en opent die voor het verstand en het hart. De reine van hart ziet God in een nieuw, innemend verband, als zijn Verlosser; en terwijl zij de reinheid en lieflijkheid van Zijn karakter zien, verlangen zij Zijn beeld te weerspiegelen. Zij zien Hem als een Vader, Die verlangt een berouwvolle zoon te omarmen, en hun harten worden vervuld van een onuitsprekelijk vreugde en heerlijkheid.

De reinen van hart zien de Schepper in de werken van Zijn mach-

tige hand, in de schoonheid die het heelal overal omsluit. In Zijn geschreven Woord lezen ze in duidelijke bewoordingen de openbaring van Zijn genade, Zijn goedheid en Zijn barmhartigheid. De waarheden die verborgen zijn voor de wijzen en verstandigen, worden aan kleine kinderen geopenbaard. De schoonheid en kostbaarheid van de waarheid, die niet gezien wordt door de wereldse wijzen, gaan voortdurend verder open voor hen die een vertrouwend, kinderlijk verlangen koesteren om de wil van God te kennen en te doen. Wij onderscheiden de waarheid door zelf deelgenoten te worden van de goddelijke natuur.

De reinen van hart leven als in de zichtbare tegenwoordigheid van God gedurende de tijd die Hij hun toebedeelt op deze aarde. En zij zullen Hem ook van aangezicht tot aangezicht aanschouwen in de toekomstige, onsterfelijke staat, zoals Adam dat deed toen hij in Eden met God wandelde en sprak. „Want nu zien wij nog door een spiegel in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht.” 1 Cor. 13 : 12.

„Zalig de vreedstichters, want zij zullen Gods kinderen genoemd worden.”

Christus is de „Vredevorst”, Jes. 9 : 6, en het is Zijn zending op aarde en in de hemel de vrede te herstellen die door de zonde verbroken is. „Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God, door onze Here Jezus Christus.” Rom. 5 : 1. Een ieder die erin toestemt de zonde af te keuren en zijn hart open te stellen voor de liefde van Christus, krijgt deel aan deze hemelse vrede.

Er bestaat geen andere basis voor vrede dan deze. De genade van Christus doet, wanneer zij in het hart is opgenomen, de vijandigheid verdwijnen; door deze genade wordt strijd onderdrukt, en de ziel vervuld met liefde. Hij die vrede heeft met God en zijn medemensen kan niet ongelukkig gemaakt worden. In zijn hart zal geen naijver zijn; boze vermoedens zullen daar geen plaats vinden; haat kan er niet bestaan. Het hart dat in harmonie is met God heeft deel aan de vrede des hemels, en zal de gezegende

invloed daarvan overal om zich heen verspreiden. De geest van vrede zal als dauw rusten op harten die vermoed en belast zijn door de strijd in de wereld.

De volgelingen van Christus worden de wereld ingezonden met de boodschap van vrede. Een ieder die, door de rustige, onbewuste invloed van een heilig leven, de liefde van Christus zal openbaren, een ieder die, door woord of daad, een ander ertoe zal brengen de zonde te laten varen en zijn hart aan God over te geven, is een vrede-stichter.

En „zalig de vrede-stichters, want zij zullen Gods kinderen genoemd worden.” De geest van vrede is het bewijs voor hun verbondenheid met de hemel. De zoete reuk van Christus omgeeft hen. De geur des levens, de lieflijkheid van karakter openbaren aan de wereld het feit, dat zij kinderen Gods zijn. De mensen zien aan hen, dat zij met Jezus geweest zijn. „Een ieder, die liefheeft, is uit God geboren.” 1 Joh. 4 : 7. „Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe,” maar „allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods.” Rom. 8 : 9, 14. „En het overblijfsel van Jakob zal te midden van vele volkeren zijn als dauw van de Here, als regenstromen op het groene kruid, dat niet wacht op de mens, noch mensenkinderen verbeidt.” Micha 5 : 6.

*„Zalig de vervolgd en om der gerechtigheid wil,
want hunner is het koninkrijk der hemelen.”*

Jezus stelt Zijn volgelingen geen hoop op aardse eer en rijkdommen voor ogen, geen leven vrij van beproevingen, maar Hij schildert hun het voorrecht, te wandelen met hun Meester op de paden van zelfverloochening en smaad, die de wereld niet kent.

Hij die kwam om de verloren wereld te verlossen, werd tegengewerkt door de verenigde strijdkrachten van de tegenstanders van God en de mensen. In een meedogenloos verbond schaarden boze mensen en boze engelen zich tegen de Vredevorst. Hoewel elk van Zijn woorden en daden goddelijke ontferming ademde, wekte het feit, dat Hij niet gelijkvormig was aan de wereld de bitterste

vijandigheid op. Omdat Hij Zijn goedkeuring niet wilde geven aan het uitleven van de boze hartstochten in onze natuur, wekte Hij de heftigste tegenstand en vijandschap op. Zo is het met allen die godzalig in Christus Jezus leven. Tussen gerechtigheid en zonde, liefde en haat, waarheid en leugen bestaat een strijd, die niet onderdrukt kan worden. Wanneer iemand de liefde van Christus en de schoonheid der heiligheid naar voren brengt, trekt hij de onderdanen van Satans koninkrijk van hem af, en de vorst van het kwaad wordt geprikkeld om dit tegen te gaan. Vervolging en smaad wachten allen, die zijn aangedaan met de Geest van Christus. De aard van de vervolging wisselt met de tijden; maar het beginsel — de geest die hieraan ten grondslag ligt — is dezelfde die de uitverkorenen des Heren heeft gedood sinds de dagen van Abel.

Wanneer mensen trachten in harmonie met God te komen, zullen zij bemerken, dat de smaad van het kruis niet verdwenen is. Overheden en machten en boze geesten in de hoge scharen zich tegen allen die gehoorzaamheid aan de wet des hemels betrachten. Daarom moet vervolging, verre van smart te veroorzaken, vreugde brengen aan de discipelen van Christus; immers, het is een bewijs, dat zij de voetsporen van hun Meester volgen.

Hoewel de Here Zijn volk niet beloofd heeft dat zij zullen worden vrijgesteld van beproevingen, heeft Hij hun iets beloofd dat veel beter is. Hij zegt: „Uw sterkte moge zijn als uw levensduur.” Deut. 33 : 25. „Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid.” 2 Cor. 12 : 9. Indien ge geroepen wordt om door de vurige oven te gaan om Zijntwille, zal Jezus aan uw zijde gaan, zoals Hij met de drie getrouwen in Babylon was. Zij die hun Heiland liefhebben, zullen zich verheugen over iedere gelegenheid die zij krijgen om met Hem vernedering en smaad te mogen delen. De liefde die zij voor hun Here koesteren maakt het lijden om Zijntwille zoet.

Door alle eeuwen heen heeft Satan het volk van God vervolgd. Hij heeft hen gemarteld en ter dood gebracht; maar in hun sterven werden zij overwinnaars. Zij openbaarden door hun standvastig geloof Eén, die machtiger is dan Satan. Satan kon het lichaam mar-

telen en doden, maar hij kon niet het leven raken dat verborgen was met Christus in God. Hij kon hen gevangen houden binnen de muren van een gevangenis, maar hij kon de geest niet binden. Zij konden over de somberheid heenzien op de heerlijkheid met de woorden: „Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden.” Rom. 8 : 18. „Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid.” 2 Cor. 4 : 17. Door beproeving en vervolging wordt de heerlijkheid — het karakter — van God geopenbaard in Zijn uitverkorenen. De gemeente van God, gehaat en vervolgd door de wereld, wordt opgevoed en onderricht in de school van Christus. Zij wandelen op de smalle weg op aarde; zij worden gezuiverd in de oven der beproeving. Zij volgen Christus door hevige strijd heen; zij verdragen zelfverloochening, en ervaren bittere teleurstellingen; maar hun pijnlijke ervaring leert hen de schuld en smart der zonde kennen, en zij bezien die met afschuw. Daar zij deel hebben aan het lijden van Christus, zijn zij voorbestemd om ook deel te krijgen aan Zijn heerlijkheid. In een heilig visioen zag de profeet de overwinning van het volk van God. Hij zegt: „En ik zag iets als een zee van glas met vuur vermengd, en de overwinnaars . . . staande aan de glazen zee, met de citers Gods. En zij zingen het lied van Mozes, de knecht Gods, en het lied van het Lam, zeggende: Groot en wonderbaar zijn Uw werken, Here God Almachtige; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij, Koning der volkeren.” Openb. 15 : 2, 3. „Dezen zijn het, die komen uit de grote verdrukking; en zij hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed des Lams. Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Hij, die op de troon gezeten is, zal Zijn tent over hen uitspreiden.” Openb. 7 : 14, 15.

„Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt.”

Sinds hij gevallen is heeft Satan door middel van bedrog gewerkt. Zoals hij een onjuiste voorstelling van God heeft gegeven, zo geeft hij, door zijn vertegenwoordigers, een onjuiste voorstelling van de kinderen Gods. De Heiland zegt: „De smaadwoorden van wie u smaden, kwamen op Mij neer.” Ps. 69 : 10. Op dezelfde manier zullen ze neerkomen op Zijn discipelen.

Nooit werd iemand onder de mensen wreder belasterd dan de Zoon des mensen. Hij werd uitgelachen en bespot om Zijn onwankelbare gehoorzaamheid aan de beginselen van Gods heilige wet. Zij haatten Hem zonder oorzaak. Nochtans stond Hij rustig voor Zijn vijanden, en verklaarde dat smaad een deel is van het Christelijk erfdeel, en Hij gaf Zijn volgelingen raad, hoe zij de pijlen der haat moesten opvangen, Hij vermaande hen niet zwak te worden tijdens vervolging.

Hoewel laster iemands goede naam kan bezoedelen, kan het karakter er niet door besmet worden. Dat wordt door God bewaard. Zolang wij niet toestemmen in de zonde, is er geen macht, duivels of menselijk, die een smet op de ziel kan werpen. Een man wiens hart verankerd is in God is dezelfde in het uur waarin hij het meest beproefd en het meest ontmoedigd wordt als in de tijd waarin hij voorspoedig was, toen het licht en de gunst van God op hem schenen te rusten. Zijn woorden, zijn motieven, zijn daden worden misschien verkeerd verklaard en vervalst, maar het raakt hem niet, omdat er voor hem grotere belangen in het spel zijn. Evenals Mozes verdraagt hij het „als ziende de Onzienlijke;” Hebr. 11 : 27; niet ziende „op het zichtbare, maar op het onzichtbare.” 2 Cor. 4 : 18. Christus weet alles wat verkeerd begrepen en verkeerd verklaard wordt door de mensen. Zijn kinderen kunnen het zich veroorloven met rustig geduld en vertrouwen te wachten, hoezeer ze ook gehaat en veracht worden; want niets is verborgen, dat niet openbaar gemaakt zal worden, en zij die God eren zullen door hem geëerd worden in de tegenwoordigheid van mensen en engelen.

„Wanneer men u smaadt en vervolgt,” zei Jezus, „verblijdt u en verheugt u.” En Hij wees Zijn toehoorders op de profeten, die

gesproken hadden in de naam des Heren als „een voorbeeld van gelatenheid en geduld.” Jac. 5 : 10. Abel, de allereerste Christen onder de kinderen van Adam, stierf als martelaar. Henoeh wandelde met God, en de wereld kende hem niet. Noach werd bespot als een fanaticus en een onruststoker. „Anderen weer hebben hoon en geselslagen verduurd, daarenboven nog boeien en gevangenschap.” „Anderen hebben zich laten folteren en van geen bevrijding willen weten, opdat zij aan een betere opstanding deel mochten hebben.” Hebr. 11 : 36, 35.

Door alle eeuwen heen zijn Gods uitverkoren boodschappers gesmaad en vervolgd; nochtans is door hun moeite de kennis van God wijd verbreid. Iedere discipel van Christus moet zich bij de geleerden aansluiten, en hetzelfde werk voorwaarts dragen, wetende dat de vijanden daarvan niets kunnen doen tegen de waarheid, slechts vóór de waarheid. Het is de bedoeling van God, dat de waarheid naar voren gebracht zal worden, en het onderwerp zal worden van onderzoek en bespreking, juist ook door de verachting die de mensen ervoor koesteren. De gedachten van de mensen moeten wakker geschud worden; iedere strijd, ieder smaadwoord, iedere poging om gewetensvrijheid te beknotten is een middel van God om mensen wakker te maken die anders zouden kunnen insluimeren. Hoe dikwijls is dit resultaat gezien in de geschiedenis van de boodschappers van God? Toen de edele, welsprekende Stephanus door steniging werd gedood op aanstoken van het Sanhedrin, leed de zaak van het evangelie geen verlies. Het licht des hemels, dat zijn geelaat verheerlijkte, de goddelijke ontferming die sprak uit het gebed dat hij stervende uitte, waren als een scherpe pijl der overtuiging voor het fanatieke lid van het Sanhedrin dat daarbij aanwezig was, en Saulus, de vervolgende Farizeeër, werd een uitverkoren vat, om de naam van Christus uit te dragen onder heidenen en koningen en de kinderen Israëls. En lang daarna schreef de bejaarde Paulus vanuit het huis waarin hij te Rome gevangen gehouden werd: „Sommigen prediken de Christus wel uit nijd en twist... genen... met de onzuivere bedoeling, mij de gevangenschap zwaar te maken... In elk geval, hetzij met een bijoogmerk, hetzij in oprechtheid, wordt Christus verkondigd.” Philipp. 1 : 15-18. Door de gevangenschap van

Paulus werd het evangelie verbreid, en zelfs in het paleis van de keizer werden zielen voor Christus gewonnen. Door de pogingen van Satan om het te vernietigen, wordt „het onvergankelijk zaad,” „het levende en blijvende woord van God”, in de harten der mensen gezaaid; door de smaad en vervolging van Zijn kinderen wordt de naam van Christus groot gemaakt en worden zielen gered.

„Groot is het loon in de hemel” van hen die getuigen zijn voor Christus ondanks vervolging en smaad. Terwijl de mensen zien op aardse schatten, wijst Jezus hen op een hemelse beloning. Maar Hij plaatst het niet geheel en al in het toekomstige leven; het begint hier. De Here verscheen in de oudheid aan Abraham en zeide: „Ik ben uw schild: uw loon zal zeer groot zijn.” Gen. 15 : 1. Dit is de beloning van allen die Christus volgen. Jehovah Emmanuel — „Hij, in wie alle schatten der wijsheid en kennis verborgen zijn”, in „wie al de volheid der Godheid lichamelijk” woont — genade te mogen vinden in Zijn ogen, Hem te kennen, Hem te bezitten, doordat het hart zich meer en meer openstelt om Zijn karaktereigenschappen te ontvangen; Zijn liefde en kracht te kennen, de ondoorgronde-lijke rijkdommen van Christus te bezitten, meer en meer te begrijpen „hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods,” — „dit is het deel van de knechten des Heren en hun recht van Mijnentwege, luidt het woord des Heren.” Ef. 3 : 18, 19; Jes. 54 : 17.

Dit was de vreugde die de harten van Paulus en Silas vervulde toen zij te middernacht in de kerker te Philippi baden en lofliederen tot God opzongen. Christus was daar naast hen, en het licht van Zijn tegenwoordigheid bestraalde de somberheid om hen heen met de heerlijkheid van de hemelse hoven. Vanuit Rome schreef Paulus, zonder zich te bekommeren om zijn boeien nu hij de verbreiding van het evangelie zag: „Daarin verblijd ik mij, en zal ik mij ook verblijden.” Philip. 1 : 18. En de woorden van Christus zelf op de berg weerklinken in de boodschap van Paulus aan de gemeente te Philippi, te midden van hun vervolgingen: „Verblijd u in de Here ten allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u!” Philipp.

4 : 4.

Zout wordt gewaardeerd omdat het behoudende eigenschappen bezit; en wanneer God Zijn kinderen zout noemt, wil Hij hun leren, dat het Zijn bedoeling is, wanneer Hij hen tot het voorwerp van Zijn genade maakt, dat zij machten zullen worden waardoor anderen gered worden. De bedoeling van God met het kiezen van een volk ten aanschouwe van de gehele wereld was niet alleen dat Hij hen zou aannemen als Zijn zonen en dochters, maar dat door hen de wereld de genade zou ontvangen die zaligmaakt. Titus 2 : 11. Toen de Here Abraham verkoos, was dat niet eenvoudig om een bijzondere vriend Gods te zijn, maar om een tussenpersoon te zijn voor de bijzondere voorrechten die de Here over de volken wilde uitstorten. Jezus zeide in Zijn laatste gebed voor Zijn discipelen vóór de kruisiging: „Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in de waarheid.” Joh. 17 : 19. Op dezelfde wijze zullen Christenen die gereinigd zijn door de waarheid reddende eigenschappen bezitten die de wereld behoeden voor een volkomen zedelijk bederf. Zout moet vermengd worden met de substantie waaraan het wordt toegevoegd; het moet daarin doordringen en er één mee worden om te kunnen behouden. Zo worden de mensen door persoonlijk contact en omgang bereikt door de reddende kracht van het evangelie. Zij worden niet behouden in grote groepen, maar als aparte personen.

Persoonlijke invloed is een macht. Wij moeten hen, die wij willen helpen, nabij komen.

De smaak van het zout stelt de levenskracht van de Christen voor, — de liefde van Christus in het hart, de gerechtigheid van Christus die het leven doordrenkt. De liefde van Christus verspreidt zich en is agressief. Indien deze liefde in ons woont zal zij uitstromen naar anderen. Wij zullen hen nabij komen, totdat hun harten verwarmd worden door onze onzelfzuchtige belangstelling en liefde. De oprechte gelovigen verspreiden levende kracht, die overal doordringt, en een nieuwe zedelijke kracht geeft aan de zielen waarvoor zij werken. Het is niet de kracht van de mens zelf, maar de kracht van de Heilige Geest, die het hervormende werk verricht.

Jezus vervolgde met de ernstige waarschuwing: „Indien nu het zout zijn kracht verliest, waarmee zal het gezouten worden? Het dient nergens meer toe dan om weggeworpen en door de mensen vertreden te worden.”

Terwijl zij luisterden naar de woorden van Jezus konden de mensen het witte zout zien schitteren op de paden waar het was wegge- worpen, omdat het zijn smaak verloren had en nutteloos was ge- worden. Het gaf een goed beeld van de toestand van de Farizeeën, en van de uitwerking van hun godsdienst op de gemeenschap. Het geeft een beeld van het leven van iedere ziel waar de kracht van de genade Gods van is geweken, en die koud geworden is, zonder Christus. Wat hij ook belijdt, zo iemand wordt door mensen en engelen gezien als smakeloos en onaangenaam. Tot dezulken zegt Christus: „Waart gij maar koud of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch koud, noch heet, zal Ik u uit Mijn mond spuwen.” Openb. 3 :15, 16.

Zonder een levend geloof in Christus als een persoonlijke Verlosser is het onmogelijk om onze invloed te doen gevoelen in een sceptische wereld. Wij kunnen niet aan anderen geven wat wijzelf niet bezitten. De invloed die wij uitoefenen tot zegen en verheffing van het mensdom is evenredig met onze eigen vroomheid en toewijding aan Christus. Indien er geen waar dienen is, geen oprechte liefde, geen werkelijkheid in onze ervaringen, is er ook geen kracht om te helpen, geen band met de hemel, geen reuk van Christus in het leven. Indien de Heilige Geest ons niet kan gebruiken als machten waardoor de waarheid die in Jezus is aan de wereld kan worden medegedeeld, zijn wij als zout dat zijn smaak verloren heeft en vol- komen nutteloos is geworden. Door ons gebrek aan genade van Christus getuigen wij tegenover de wereld, dat de waarheid, die wij beweren te geloven geen heiligende kracht heeft; en zo maken wij, voor zover onze invloed reikt, het Woord van God krachteloos. „Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal. Al ware het, dat ik profetische gaven had, en alle ge- heimenissen en alles, wat te weten is, wist, en al het geloof had, zodat ik bergen verzette, maar had de liefde niet, ik ware niets. Al ware

het, dat ik wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam gaf om verbrand te worden, maar had de liefde niet, het baatte mij niets." 1 Cor. 13 : 1-3.

Wanneer liefde het hart vervult, zal zij uitstromen naar anderen, niet om de gunsten die wij van hen ontvangen, maar omdat liefde het beginsel van onze daden is. Liefde verzacht het karakter, beheerst de opwellingen, bedwingt vijandigheid, en veredelt genegheden. Deze liefde is zo ruim als het heelal, en is in harmonie met de liefde van de dienende engelen. Wanneer zij gekoesterd wordt in het hart, maakt ze het gehele leven zoet, en verspreidt haar zegen overal. Het is dit, en dit alleen, wat ons tot het zout der aarde kan maken.

„Gij zijt het licht der wereld.”

Wanneer Jezus de mensen leerde, maakte Hij Zijn lessen belangwekkend, en hield de aandacht van Zijn toehoorders gevangen door dikwijls illustraties te gebruiken uit de natuur rondom hen. De mensen waren samen gekomen toen het nog morgen was. De stralende zon, die steeds hoger aan de hemel klom, verjoeg de schaduwen die toefden in de dalen en in de nauwe bergengten. De pracht van de oostelijke hemel was nog niet vervaagd. Het zonlicht overgoot het land met zijn schittering; de kalme oppervlakte van het meer weerkaatste het gouden licht, en weerspiegelde de rozige morgenwolkjes. Iedere bloem en knop en blaadje glinsterden door de dauwdroppels. De natuur glimlachte onder de weldaad van de nieuwe dag, en de vogels in de bomen zongen lieflijk. De Heiland keek naar de schare die voor Hem stond, en toen naar de rijzende zon, en zei tot Zijn discipelen: „Gij zijt het licht der wereld.” Zoals de zon uitgaat met haar boodschap van liefde, en de schaduwen van de nacht verjaagt, en de wereld opwekt tot leven, zo moeten de volgelingen van Christus uitgaan met hun zending, en het licht des hemels doen stralen op hen die in de duisternis van dwaling en zonde zijn.

In het stralende morgenlicht waren de steden en dorpen op de omliggende heuvels duidelijk te zien, en zij vormden een aantrek-

kelijk onderdeel van het gehele beeld. Jezus wees hierop, toen Hij zei: „Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven.” En Hij voegde er aan toe: „Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen, die in het huis zijn.” De meesten van de mensen die naar de woorden van Jezus luisterden, waren boerenarbeiders of vissers, en hun nederige stulpjes bevatten slechts één vertrek, waarin het ene licht op een kandelaar stond, en scheen op allen die in het huis waren. Zo, zei Jezus: „Laat uw licht schijnen voor de mensen opdat zij uw goede werken zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.”

Geen ander licht heeft ooit op de gevallen mens geschenen of zal ooit op hem schijnen, dan het licht, dat van Christus uitstraalt. Jezus de Heiland is het enige licht dat de duisternis kan verlichten van een wereld die geboeid ligt in de zonde.

Van Christus staat geschreven: „In het Woord was leven, en het leven was het licht der mensen.” Joh. 1 : 4. Door het ontvangen van Zijn leven konden de discipelen lichtdragers worden. Het leven van Christus in hun ziel, Zijn liefde geopenbaard in hun karakter, zou hen tot het licht der wereld maken.

De mensheid heeft in zichzelf geen licht. Zonder Christus zijn wij als een kaars die niet is aangestoken, als de maan wanneer haar ge-
laat is afgewend van de zon; wij hebben geen enkele straal van licht om die in de duisternis van de wereld te doen schijnen.

Maar wanneer we ons keren naar de Zonne der Gerechtigheid, wanneer we in contact komen met Christus, straalt de gehele ziel van het licht van de goddelijke tegenwoordigheid.

De volgelingen van Christus moeten meer zijn dan een licht te midden der mensen. Zij zijn *het* licht der wereld. Jezus zegt tot allen die Zijn naam aangeroepen hebben: Gij hebt u zelf aan Mij gegeven, en Ik heb u aan de wereld gegeven als Mijn vertegenwoordigers. Zoals de Vader Hem in de wereld gezonden had, zo, verklaart Hij „heb ook Ik hen gezonden in de wereld.” Joh. 17 : 18. Zoals Christus het kanaal is voor de openbaring van de Vader, zo moeten wij het kanaal zijn voor de openbaring van Christus. Vergeet niet, Christen, dat, hoewel onze Heiland de grote lichtbron is,

Hij wordt geopenbaard door de mensen. Gods zegeningen worden door menselijke werktuigen uitgestort. Christus zelf kwam naar de wereld als de Zoon des mensen. De mensheid moet, verbonden met de goddelijke natuur, met de mensheid in contact komen.

De gemeente van Christus, iedere discipel van de Meester persoonlijk, is het door de hemel verkoren instrument waardoor God zich openbaart aan de mensheid. Engelen der heerlijkheid wachten om door u het licht en de kracht des hemels mee te delen aan zielen die op het punt staan om verloren te gaan. Zal de menselijke vertegenwoordiger falen in het volbrengen van het hem toebedeelde werk? O, dan wordt de wereld in dat opzicht beroofd van de beloofde invloed van de Heilige Geest!

Maar Jezus gebod Zijn discipelen niet: „Streef ernaar uw licht te *doen* schijnen;” Hij zeide: „*Laat* het schijnen.” Indien Christus in het hart woont, is het onmogelijk om het licht van Zijn tegenwoordigheid te verbergen. Indien zij die belijden volgelingen van Christus te zijn, niet het licht der wereld zijn, is dat zo omdat de levensgevende kracht hen heeft verlaten; indien zij geen licht te geven hebben, is dat zo omdat zij niet verbonden zijn met de Bron van licht.

Door alle eeuwen heen heeft „de Geest van Christus in hen” (1 Petr. 1 : 11) Gods ware kinderen gemaakt tot het licht voor de mensen van hun geslacht. Jozef was een lichtdrager in Egypte. In zijn reinheid, welwillendheid en kinderliefde was hij een vertegenwoordiger van Christus te midden van een volk van afgodendienaars. Terwijl de Israëlieten op weg waren van Egypte naar het beloofde land, waren de oprechten onder hen een licht voor de volken die hen omgaven. Door hen werd God geopenbaard aan de wereld. Van Daniël en zijn vrienden in Babylon, en van Mordechai in Perzië, straalde het licht temidden van de duisternis van de koningshoven. Op dezelfde wijze zijn de discipelen van Christus gesteld als lichtdragers op de weg naar de hemel; door hen worden de barmhartigheid en goedheid van de Vader geopenbaard aan een wereld die gehuld is in de duisternis van een verkeerd begrip aangaande God. Door dat zij hun goede werken zien, worden anderen ertoe geleid de Vader Die in de hemelen is te verheerlijken; want

het wordt duidelijk gemaakt, dat er een God is op de troon van het heelal, Wiens karakter lof en navolging waard is. De goddelijke liefde die brandt in het hart, de Christelijke harmonie die geopenbaard wordt in het leven, zijn als een glimp van de hemel gegeven aan de mensen op aarde, opdat zij de heerlijkheid daarvan op de juiste waarde zullen schatten.

Op deze wijze worden de mensen ertoe gebracht de liefde te onderkennen „die God jegens ons heeft.” 1 Joh. 4 : 16.

Zo worden harten die eens zondig en verdorven waren, gereinigd en veranderd, om te staan „onberispelijk . . . voor Zijn heerlijkheid in grote vreugde.” Judas 24.

De woorden van de Heiland: „Gij zijt het licht der wereld,” wijzen op het feit, dat Hij Zijn volgelingen een wereldwijde zending heeft opgedragen. In de dagen van Christus hadden zelfzucht, trots en vooroordeel een sterke, hoge scheidsmuur gebouwd tussen de aangewezen bewaarders van de heilige Godsspraken en ieder ander volk op de aardbol. Maar de Heiland was gekomen om dit alles te veranderen. De woorden die de mensen van Zijn lippen hoorden waren anders dan wat zij ooit gehoord hadden van priester of rabbi. Christus haalt de scheidsmuur neer, de eigenliefde, het scheidingsmakende vooroordeel van nationaliteit, en Hij leert een liefde voor allen die tot het menselijk geslacht behoren. Hij heft de mens uit boven de enge kring die hun zelfzucht voorschrijft; Hij doet alle grenzen en kunstmatige scheidingen in de maatschappij te niet. Hij maakt geen verschil tussen burens en vreemdelingen, vrienden en vijanden. Hij leert ons iedere ziel in nood te beschouwen als onze naaste, en de wereld als onze akker.

Zoals de zonnestralen doordringen tot de meest afgelegen hoeken der aarde, zo wil God dat het licht van het Evangelie zal reiken tot iedere ziel op aarde. Indien de gemeente van Christus de bedoeling van onze Here ten uitvoer zou brengen, zou het licht worden uitgegoten over allen die in duisternis zitten en in het dal der schaduw des doods. In plaats van samen te klitten en de verantwoordelijkheid en het dragen van het kruis te mijden, moeten de leden van de gemeente zich verspreiden naar alle landen, en het licht van Christus door hen laten schijnen, door evenals Hij dat deed te wer-

ken voor de redding van zielen, en dit „evangelie des koninkrijks” zou spoedig aan de gehele wereld gebracht zijn.

Op deze wijze wordt Gods bedoeling met het roepen van Zijn volk, van Abraham in de vlakte van Mesopotamië tot ons in deze eeuw toe, vervuld. Hij zegt: „Ik zal u tot een groot volk maken en u zegenen . . . , en gij zult tot een zegen zijn.” Gen. 12 : 2.

De woorden van Christus, die Hij sprak door de evangelieprofeet, en die slechts als een echo klinken in de bergrede, zijn bestemd voor ons in deze laatste generatie: „Sta op, wordt verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des Heren gaat over u op.” Jes. 60 : 1. Indien de heerlijkheid des Heren is opgegaan over uw geest; indien ge de schoonheid hebt ontvangen van Hem Die de voornaamste is onder tienduizenden, en Die volkomen lief te hebben is; indien in uw ziel de aanwezigheid van Zijn heerlijkheid straalt, dan is dit woord van de Meester tot u gericht. Hebt u met Christus gestaan op de berg der verheerlijking? Beneden in de vlakte zijn mensen die door Satan als slaven gevangen gehouden worden; zij wachten op het woord van geloof en gebed om hen te bevrijden. Wij moeten niet alleen de heerlijkheid van Christus overdenken, maar ook spreken over Zijn uitnemende eigenschappen. Jesaja aanschouwde niet alleen de heerlijkheid van Christus, maar hij sprak ook over Hem. Terwijl David peinsde, brandde het vuur; toen sprak hij met zijn mond. Terwijl hij peinsde over de wonderlijke liefde Gods, kon hij niet anders dan spreken over datgene wat hij zag en gevoelde. Wie kan door het geloof het heerlijke verlossingsplan aanschouwen, de heerlijkheid van de eniggeboren Zoon van God, en daar niet van spreken? Wie kan nadenken over de onpeilbare liefde die geopenbaard werd aan het kruis van Golgotha bij de dood van Christus, opdat wij niet verloren zouden gaan, maar eeuwig leven hebben, — wie kan dit aanschouwen, en geen woorden hebben om de eer van de Heiland groot te maken?

„Maar in Zijn paleis zegt ieder: Ere!” De zanger van Israël prees Hem op de harp, zeggende: „Ik zal van de heerlijke luister Uwer majesteit en van Uw wonderdaden gewagen. Zij zullen spreken van de macht Uwer geduchte daden, en Uw grootheid wil ik vertellen.” Ps. 29 : 9; 145 : 5, 6.

Het kruis van Golgotha moet hoog verheven worden boven de mensen, hun gedachten geheel in beslag nemen. Dan zullen alle geestelijke vermogens aangedaan worden met goddelijke kracht die rechtstreeks van God komt. Dan zal alle kracht zich samentrekken in oprechte arbeid voor de Here. De arbeiders zullen lichtstralen uitzenden in de wereld, als levende werktuigen om de wereld te verlichten.

Christus neemt vol blijdschap ieder menselijk wezen aan, dat aan Hem wordt overgegeven. Hij verenigt het menselijke met het goddelijke, opdat Hij aan de wereld de geheimenissen kan meedelen van de vleesgeworden liefde. Spreekt ervan, bidt ervan, zingt ervan; verkondig de boodschap van Zijn heerlijkheid wijd en zijd, en blijf steeds optrekken naar verder gelegen gebieden.

Geduldig gedragen beproevingen, dankbaar ontvangen zegeningen, moedig weerstande verleidingen, zachtmoedigheid, vriendelijkheid, barmhartigheid en liefde die voortdurend geopenbaard worden, zijn de lichtpunten die stralen in het karakter in tegenstelling tot de duisternis van het zelfzuchtige hart, waar het licht des levens nooit in heeft geschinen.

DE GEESTELIJKE STREKKING VAN DE WET

*„Ik ben niet gekomen om te ontbinden,
maar om te vervullen.”*

Het was Christus die, te midden van donderslagen en vuurvlammen, de wet op Sinaï afkondigde. De heerlijkheid Gods rustte als een verterend vuur op de top van de berg, en de berg beefde voor de tegenwoordigheid des Heren. Het leger van Israël, dat met het aangezicht ter aarde lag, had vol ontzag geluisterd naar de heilige geboden van de wet. Welk een tegenstelling met het schouwspel op de berg der zaligsprekingen! Onder de zomerhemel, waar slechts het gezang van de vogels de stilte verbrak, ontvouwde Jezus de beginselen van Zijn koninkrijk. Toch verklaarde Hij, Die op die dag tot de mensen sprak in de geest der liefde, hen de beginselen van de wet die gegeven werd op Sinaï.

Toen de wet gegeven werd was het nodig dat Israël, ontaard door de langdurige slavernij in Egypte, onder de indruk gebracht werd van de kracht en majesteit van God; nochtans openbaarde Hij Zich niet minder aan hen als een God van liefde.

„De Here is gekomen van Sinaï en over hen opgegaan uit Seïr; Hij is in lichtglans verschenen van het gebergte Paran, en gekomen uit het midden van heilige tienduizenden; aan Zijn rechterzijde zagen zij een brandend vuur. Ja, Hij heeft de volken lief; al Zijn heiligen — in Uw hand zijn zij, aan Uw voeten legeren zij zich, vangen iets op van Uw woorden.” Deut. 33 : 2, 3.

Aan Mozes openbaarde God Zijn heerlijkheid in die prachtige woorden, die door de eeuwen heen als een onschatbare nalatenschap gekoesterd zijn: „Here, Here, God, barmhartig en genadig, lankmoe-

dig, groot van goedertierenheid en trouw, die goedertierenheid bestendig aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft." Ex. 34 : 6, 7.

De wet, die op Sinaï gegeven werd, was de uiteenzetting van het beginsel der liefde, een openbaring gegeven aan de aarde van de wet des hemels. Ze werd verordineerd in de hand van een Midelaar, — gesproken door Hem door Wiens kracht de harten der mensen in harmonie gebracht konden worden met de beginselen van de wet. God had de bedoeling van de wet geopenbaard, toen Hij aan Israël verklaarde: „Gij zult Mij heilige mensen zijn." Ex. 22 : 31.

Maar Israël had het geestelijk karakter van de wet niet opgemerkt, en maar al te dikwijls was hun gehoorzaamheid die ze beleden slechts een in acht nemen van vormen en ceremoniën, in plaats van een overgeven van het hart aan de opperheerschappij der liefde. Wanneer Christus in Zijn karakter en werk de mensen de heilige, welwillende, vaderlijke eigenschappen van God voor ogen stelde, en de waardeloosheid van een gehoorzaamheid alleen in vormen naar voren bracht, namen de Joodse leiders Zijn woorden niet aan, of ze begrepen ze niet. Zij meenden, dat Hij te lichtvaardig dacht over de eisen van de wet; en wanneer Hij juist die waarheden onder hun aandacht bracht, die de ziel vormden van hun door God ingestelde eredienst, zagen zij op het uiterlijke, en beschuldigden Hem ervan, dat Hij dat wilde omver werpen.

Hoewel de woorden van Christus op rustige toon gesproken werden, werden ze geuit met een ernst en kracht, waardoor de harten der mensen geraakt werden. Zij luisterden of zij een herhaling zouden horen van de dode overleveringen en inzettingen van de rabbi's, maar tevergeefs. Zij stonden versteld „over Zijn leer, want Hij leerde hen als gezaghebbende en niet als hun schriftgeleerden." Matth. 7 : 29. De Farizeeën merkten het grote verschil op tussen hun onderwijsmethode en die van Christus. Zij zagen dat de majesteit, reinheid en schoonheid van de waarheid, met haar diepe, tedere invloed, veler gedachten gingen beheersen. De goddelijke liefde en tederheid van de Heiland trokken de harten der mensen tot Hem. De rabbi's zagen dat door Zijn leer de gehele inhoud van het on-

derricht, dat zij de mensen gegeven hadden, te niet werd gedaan. Hij was bezig de scheidsmuur neer te halen, die zo vleiend was geweest voor hun trots en voor hun apartheid; zij vreesden dat Hij, indien het Hem toegestaan werd, het volk geheel van hen zou aftrekken.

Daarom volgden zij Hem met vastbesloten vijandschap, in de hoop dat zij een gelegenheid zouden vinden om Hem bij de menigte in ongenade te doen vallen, en zo het Sanhedrin in staat te stellen Zijn veroordeling en dood tot een feit te maken.

Op de berg werd Jezus nauwlettend gadegeslagen door spionnen; en toen Hij de beginselen van de gerechtigheid ontvouwde, deden de Farizeeën het gerucht rond gaan, dat Zijn leer in strijd was met de voorschriften die God vanaf de Sinaï gegeven had.

De Heiland zei niets om het geloof in de godsdienst en de leerstellingen die door Mozes gegeven waren te doen wankelen; immers, iedere lichtstraal die Israëls grote leider aan zijn volk doorgaf had hij ontvangen van Christus. Terwijl velen in hun hart denken, dat Hij gekomen is om de wet te ontbinden, openbaart Jezus in niet mis te verstane woorden Zijn houding tegenover de goddelijke geboden. „Meent niet,” zei Hij, „dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden.”

Het is de Schepper der mensen, de Wetgever, Die verklaart dat het niet Zijn bedoeling is de voorschriften van die wet te niet te doen. Alles in de natuur, van het stofje dat in de zonnestraal danst tot de werelden hierboven, staat onder een wet. En de orde en harmonie in de wereld der natuur zijn afhankelijk van gehoorzaamheid aan deze wetten. Zo zijn er ook belangrijke beginselen van gerechtigheid die het leven beheersen van alle denkende wezens, en het welzijn van het heelal hangt af van een leven in overeenstemming met deze beginselen. Voordat deze aarde tot aanzijn werd geroepen, bestond Gods wet reeds. Engelen worden geregeerd door de beginselen van de wet en om de aarde in harmonie te doen zijn met de hemel, moet de mens ook de goddelijke geboden gehoorzamen. Christus maakte aan de mens in Eden de eisen van de wet bekend „terwijl de morgensterren tezamen juichten, en al de zonen Gods jubelden.” Job 38 : 7. Het werk van Christus

op aarde was niet de wet te ontbinden, maar door Zijn genade de mens terug te brengen tot gehoorzaamheid aan de voorschriften van de wet.

De geliefde discipel, die luisterde naar de woorden van Jezus op de berg, spreekt, wanneer hij lang daarna onder de invloed van de Heilige Geest schrijft, van de wet als van een voortdurende verplichting. Hij zegt: „Zonde is wetteloosheid,” en: „Ieder, die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid.” 1 Joh. 3 : 4.

Hij maakt het duidelijk, dat de wet waarover hij spreekt, „een oud gebod” is „dat gij van de beginne gehad hebt.” 1 Joh. 2 : 7. Hij spreekt over de wet die reeds bestond bij de schepping, en die opnieuw werd gegeven op de berg, Sinai.

Sprekend over de wet zei Jezus: „Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen.” Hij gebruikte hier het woord „vervullen” in dezelfde zin als toen Hij aan Johannes de Doper verklaarde, dat het Zijn bedoeling was „alle gerechtigheid te vervullen”, Matth. 3 : 15, dat wil zeggen geheel te voldoen aan de eis der wet, een voorbeeld te geven van volmaakte eenvormigheid met de wil van God.

Het was Zijn opdracht „een grote, heerlijke onderwijzing te geven.” Jes. 42 : 21. Hij moest het geestelijk karakter van de wet aantonen, de verreichende beginselen daarvan naar voren brengen, en de eeuwige verplichting van de wet duidelijk maken.

De goddelijke schoonheid van het karakter van Christus, van wie de edelste en zachtmoedigste mensen slechts een flauwe weerspiegeling zijn; van wie Salomo door de Geest der inspiratie schreef: Hij is „uitblinkend boven tien duizend... alles van Hem is bekoorlijkheid;” van wie David zei, toen hij Hem in een profetisch visioen zag: „Gij zijt schoner dan de mensenkinderen,” Hoogl. 5 : 10, 16; Ps. 45 : 3; Jezus, het uitgedrukte beeld van de gestalte des Vaders, de glans Zijner heerlijkheid, de zelfverloochenende Verlosser was, gedurende Zijn gehele pelgrimstocht op aarde, een levende voorstelling van het karakter van de wet van God. In Zijn leven wordt geopenbaard, dat hemelse liefde, Christelijke beginselen, ten grondslag liggen aan de wetten der eeuwige rechtschapenheid.

„Eer de hemel en de aarde vergaan,” zei Jezus, „zal er niet één jota

of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied." Door Zijn eigen gehoorzaamheid aan de wet getuigde Christus van de onveranderlijkheid daarvan, en bewees dat de wet door Zijn genade volkomen gehoorzaamd kon worden door iedere zoon en dochter van Adam. Op de berg verklaarde Hij, dat niet het kleinste lettertje van de wet voorbij zou gaan, één alles zou zijn geschied, — alle dingen die betrekking hebben op het menselijk geslacht, alles wat in verband staat met het verlossingsplan. Hij leert niet dat de wet ooit zal worden afgeschaft, maar Hij richt het oog op de uiterste grens van de menselijke horizon, en verzekert ons, dat totdat dat punt bereikt is, de wet zijn gezag zal behouden, zodat niemand zou kunnen veronderstellen, dat Hij was gekomen om de geboden van de wet te ontbinden.

Zolang hemel en aarde blijven bestaan, zullen ook de heilige beginselen van Gods wet blijven bestaan. Zijn gerechtigheid zal, „als de bergen Gods" (Ps. 36 : 7), blijven bestaan, als een bron van zegen, die waterstromen uitzendt om de aarde te verkwikken.

Omdat de wet van God volmaakt is, en daarom onveranderlijk, is het onmogelijk voor zondige mensen om uit zichzelf aan de hoogte van haar eisen te voldoen. Daarom kwam Jezus als onze Verlosser. Het was Zijn taak om, door de mensen deelgenoten te maken van de goddelijke natuur, hen in harmonie te brengen met de beginselen van de wet des hemels. Wanneer wij onze zonden afleggen, en Christus aannemen als onze Heiland, wordt de wet verheerlijkt. De apostel Paulus vraagt: „Stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de wet." Rom. 3 : 31. De belofte van het nieuwe verbond luidt: „Ik zal Mijn wetten in hun harten leggen, en die ook in hun verstand schrijven." Hebr. 10 : 16. Terwijl het offerandenstelsel, de schaduwdienst die wees op Christus als het Lam van God dat de zonden der wereld zou wegnemen, bij Zijn dood zou ophouden te bestaan, zijn de beginselen der gerechtigheid, zoals die vervat zijn in de decaloog even onveranderlijk als de eeuwige troon. Niet één gebod is vervallen, geen jota noch tittel is veranderd. Deze beginselen werden aan de mens in het Paradijs bekend gemaakt als de grote levenswet, en zij zullen blijven bestaan tot in het herstelde Paradijs. Wan-

neer Eden weer op aarde zal bloeien, zal Gods wet der liefde gehoorzaamd worden door allen onder de zon.

„Voor eeuwig, o Here, houdt Uw woord stand in de hemelen.”

„Betrouwbaar zijn al Zijn bevelen, vastgesteld voor immer en altoos, volbracht in waarheid en oprechtheid.” „Van oudsher weet ik uit Uw getuigenissen, dat Gij ze voor eeuwig hebt vastgesteld.”

Ps. 119 : 89; 111 : 7, 8; 119 : 152.

„Wie dan één van de kleinste dezer geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het Koninkrijk der hemelen.”

Dat wil zeggen, hij zal daar geen plaats hebben. Immers hij die opzettelijk één gebod breekt, houdt zich in de geest aan geen van de geboden. „Wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alle.” Jac. 2 : 10.

Het is niet de omvang van de daad van ongehoorzaamheid die de zonde uitmaakt, maar het feit dat afgeweken wordt van Gods uitgedrukte wil in de kleinste bijzonderheid; immers, dit toont aan dat er nog gemeenschap bestaat tussen de ziel en de zonde. Het hart is verdeeld in zijn dienst. Er is een feitelijk ontkennen van God, een opstandigheid tegen de wetten van Zijn heerschappij. Indien de mensen vrij zouden zijn, om af te wijken van de eisen des Heren, en voor zich zelf een maatstaf voor hun plicht aan te leggen, zou er een verscheidenheid van maatstaven zijn aangepast aan de verschillende instelling van de mensen, en de heerschappij zou uit de handen des Heren genomen worden. De wil van de mens zou boven alles gesteld worden, en de hoge, heilige wil van God, — Zijn liefdevolle bedoeling jegens Zijn schepselen, — zou onteerd en veronachtzaamd worden.

Wanneer mensen hun eigen weg kiezen, stellen zij zichzelf tegenover God. Zij zullen geen plaats hebben in het koninkrijk der hemelen, want zij voeren oorlog tegen de beginselen van de hemel zelf. Door de wil van God te veronachtzamen stellen ze zichzelf aan de zijde van Satan, de vijand van God en mensen. Niet bij één woord, niet bij vele woorden, maar bij alle woord dat God gesproken

heeft zal de mens leven. Wij kunnen niet één woord veronachtzamen, hoe onbelangrijk het ons ook toeschijnt, en nochtans veilig zijn. Er is in de wet geen gebod dat niet bedoeld is voor het welzijn en geluk van de mens, zowel in dit leven als in het toekomstige. Door gehoorzaamheid aan Gods wet wordt de mens als door een omtuining omgeven, en zo wordt hij ver van het kwade gehouden. Hij die deze door God opgeworpen omtuining op één punt neerhaalt, heeft de beschermende kracht daarvan gebroken; immers, hij heeft een weg geopend waarlangs de vijand kan binnenkomen, om te verwoesten en te gronde te richten.

Door het te wagen, de wil van God op één punt te veronachtzamen, openen onze stamouders de sluisdeuren der ellende voor de wereld. En een ieder, die hun voorbeeld volgt, zal hetzelfde resultaat oogsten. De liefde van God ligt ten grondslag aan ieder gebod van Zijn wet, en hij die van het Gebod afwijkt, bewerkt zijn eigen ongeluk en ondergang.

„Indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die der schriftgeleerden en Farizeeën, zult gij het koninkrijk der hemelen niet binnengaan.”

De schriftgeleerden en Farizeeën hadden niet alleen Christus aangeklaagd, maar beschuldigden ook Zijn discipelen, omdat zij geen acht sloegen op de riten en inzettingen van de rabbi's. Dikwijls waren de discipelen verward en bezorgd geraakt door de afkeuring en beschuldigingen van hen, die zij gewoon geweest waren te eren als hun godsdienstleraren. Jezus ontmaskerde het bedrog. Hij verklaarde, dat de gerechtigheid waaraan de Farizeeën zoveel waarde hechtten, waardeloos was. Het Joodse volk had er aanspraak op gemaakt het bijzondere, getrouwe volk te zijn, dat door God begunstigd was; maar Christus stelde hun godsdienst voor als een dienst die verstoppen was van reddend geloof. Al hun voorgewende vroomheid, hun menselijke inzettingen en ceremoniën, zelfs het feit dat zij voldeden aan de uiterlijke eisen van de wet, waarop zij zo trots waren, waren niet voldoende om hen te heiligen. Zij waren niet rein van hart, niet edel en christelijk van karakter.

Een wettische godsdienst is onvoldoende om de ziel in harmonie met God te brengen. De harde, strenge leer van de Farizeeën, beroofd van berouw, tederheid en liefde, vormde slechts een struikelblok voor zondaars. Zij waren als zout dat zijn smaak verloren heeft want hun invloed had geen macht om de wereld te behoeden voor bederf. Het enige ware geloof is het „door liefde werkende”, dat de ziel zuivert. (Gal. 5 : 6). Het is als zuurdesem, dat het karakter hervormt.

Dit alles hadden de Joden moeten leren uit de geschriften van de profeten. Eeuwen te voren was de kreet van de ziel om rechtvaardiging bij God onder woorden gebracht en beantwoord in de woorden van de profeet Micha: „Waarmee zal ik de Here tegemoet treden en mij buigen voor God in de hoge? Zal ik Hem tegemoet treden met brandofferen, met éénjarige kalveren? Zal de Here welgevallen hebben aan duizenden rammen, aan tienduizenden oliebeken? ... Hij heeft u bekend gemaakt, o mens, wat goed is en wat de Here van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God.” Micha 6 : 6-8.

De profeet Hosea had duidelijk gemaakt wat de kern van het Farizeïsme was, met de woorden: „Israël is een welige wijnstok, die zijn vruchten voortbrengt.” Hosea 10 : 1. Hoewel zij beleden God te dienen, werkten de Joden in werkelijkheid voor zichzelf. Hun gerechtigheid was de vrucht van hun eigen trachten de wet te houden, volgens hun eigen ideeën, en voor hun eigen welzijn, waarop zij alleen bedacht waren. Daarom kon het niet beter zijn dan zij waren. In hun pogingen zichzelf heilig te maken, probeerden zij iets reïns uit iets onreïns te doen voortkomen. De wet van God is even heilig als Hij heilig is, even volmaakt als Hij volmaakt is. Het stelt de gerechtigheid Gods aan de mens voor ogen. Het is onmogelijk voor de mens om uit zichzelf deze wet te houden; immers de menselijke natuur is verdorven, onteerd en volkomen ongelijk aan het karakter van God. De werken van het zelfzuchtige hart zijn „als een onreine,” en „al onze gerechtigheden als een bezoedeld kleed.” Jes. 64 : 6.

Hoewel de wet heilig is, konden de Joden geen gerechtigheid

verkrijgen door hun eigen pogingen om de wet te houden. De discipelen van Christus moeten een gerechtigheid verkrijgen die van een andere aard is dan de gerechtigheid van de Farizeeën, indien zij het koninkrijk willen binnengaan. God bood hen, in Zijn Zoon, de volmaakte gerechtigheid der wet aan. Indien zij hun harten volkomen wilden openstellen om Christus te ontvangen, dan zou het leven Gods zelf, zou Zijn liefde in hen wonen en hen hervormen naar Zijn gelijkenis; en op deze wijze zouden zij door Gods vrije gave de gerechtigheid bezitten die de wet vereist. Maar de Farizeeën verwierpen Christus: „Onbekend met Gods gerechtigheid en trachtende hun eigen gerechtigheid te doen gelden,” wilden zij zichzelf niet onderwerpen aan de gerechtigheid Gods. Rom. 10 : 3.

Jezus toonde vervolgens Zijn toehoorders aan, wat het betekent, de geboden Gods te houden, — dat het een weergave in hun eigen leven is van het karakter van Christus. Immers in Hem werd God dag aan dag voor hen openbaar.

„Een ieder, die in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht.”

Door Mozes had de Here gezegd: „Gij zult uw broeder in uw hart niet haten . . . Gij zult niet wraakzuchtig en haatdragend zijn tegenover de kinderen van uw volk, maar uw naaste liefhebben als uzelf.” Lev. 19 : 17, 18. De waarheden die Christus naar voren bracht, waren dezelfde waarheden die door de profeten geleerd waren, maar zij waren onduidelijk geworden door de hardheid des harten en door de liefde voor de zonde.

De woorden van de Heiland openbaarden aan Zijn toehoorders het feit, dat, terwijl zij anderen veroordeelden als overtreders, zij zelf even schuldig waren; immers zij koesterden wraakgevoelens en haat.

Aan de overzijde van het meer tegenover de plaats waar zij bijeen waren, was het gebied van Basan, een eenzame streek, waar in de woeste ravijnen en op de beboste bergen een geliefde verblijfplaats was voor misdadigers van allerlei aard. Verhalen over berovingen en moorden die daar hadden plaats gevonden, lagen vers in de gedach-

ten van de mensen, en velen beijverden zich om deze boosdoeners te laken. Terzelfder tijd waren zij zelf vol van hartstochten en twist-ziek; zij koesterden de bitterste haat tegen de Romeinse overheersers, en meenden dat zij de vrijheid hadden om alle andere volken te haten en te verachten, ja zelfs hun eigen landgenoten die zich niet in alles aansloten bij hun ideeën. Met dit alles overtraden zij de wet, die zegt: „Gij zult niet doden.”

De geest van haat en wraakzucht vond zijn oorsprong in Satan; en het bracht hen ertoe de Zoon van God ter dood te brengen. Een ieder die haat of onvriendelijkheid koestert, koestert dezelfde geest; en de vruchten daarvan zullen leiden tot de dood. In de wraakzuchtige gedachte ligt de boze daad opgesloten, zoals de plant in de zaadkorrel is besloten. „Een ieder die zijn broeder haat is een mensenmoorder en gij weet, dat geen mensenmoorder eeuwig leven blijvend in zich heeft.” 1 Joh. 3 : 15.

„Wie tot zijn broeder zegt: Leeghoofd, zal vervallen aan de Hoge Raad.” Door Zijn Zoon te geven voor onze verlossing heeft God getoond, hoeveel waarde Hij hecht aan iedere menselijke ziel, en Hij geeft aan geen mens de vrijheid om minachtend over de ander te spreken. We zullen fouten en zwakheden zien in de mensen rondom ons, maar God maakt aanspraak op iedere ziel als op Zijn eigendom, — dat Hem toebehoort door de schepping en ook omdat Hij het heeft gekocht met het dierbaar bloed van Christus. Allen zijn geschapen naar Zijn beeld, en zelfs de mensen die het diepst gezonken zijn, moeten behandeld worden met eerbied en tederheid. God zal ons ter verantwoording roepen voor ieder woord dat in verachting gesproken werd over een ziel, voor wie Christus Zijn leven heeft afgelegd.

„Want wie onderscheidt u? En wat hebt gij, dat gij niet ontvangen hebt? En indien gij het dan ontvangen hebt, wat beroemt gij u, alsof gij het niet ontvangen hadt?” 1 Cor. 4 : 7. „Wie zijt gij, dat gij eens anders knecht oordeelt? Of hij staat of valt, gaat zijn eigen heer aan.” Rom. 14 : 4. „En wie zegt: Dwaas, zal vervallen aan het hellevuur.” In het Oude Testament wordt het woord „dwaas” gebruikt om een afvallige aan te duiden, of iemand die zichzelf heeft overgegeven aan goddeloosheid. Jezus zegt, dat een ieder die zijn

broeder zal veroordelen als een afvallige of als iemand die God veracht, aantoon dat hij zelf die veroordeling verdient.

Toen Christus zelf met Satan worstelde om het lichaam van Mozes, „durfde Hij . . . geen smadelijk oordeel uitbrengen.” Judas 9. Indien Hij dit gedaan had, zou Hij zich op het terrein van Satan geplaatst hebben, want beschuldiging is het wapen van de boze. Hij wordt in de Schrift de „aanklager van onze broeders” genoemd. Openb. 12 : 10. Jezus wilde geen van de wapenen van Satan gebruiken. Hij trad hem tegemoet met de woorden: „De Here straffe u.” Zijn voorbeeld moeten wij navolgen. Wanneer wij in strijd komen met de vijanden van Christus, moeten wij niets zeggen in de geest van vergelding, of iets dat ook maar de schijn zou hebben van een smadelijk oordeel. Hij, die een spreekbuis van God wil zijn, mag geen woorden uitspreken die zelfs de Majesteit des hemels niet wilde gebruiken toen Hij met Satan twistte. Wij moeten het werk van oordelen en veroordelen aan God overlaten.

„Verzoen u met uw broeder.”

De liefde Gods is meer dan een ontkenning van het boze; ze is een positief, actief beginsel, een levende bron, die altijd stroomt om anderen te zegenen. Indien de liefde van Christus in ons woont, zullen we niet alleen geen haat koesteren jegens onze medemensen, maar we zullen ook iedere gelegenheid zoeken om liefde jegens hen te openbaren.

Jezus zeide: „Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar en u daar herinnert, dat uw broeder iets tegen u heeft, laat uw gave dáár, vóór het altaar, en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en kom en offer daarna uw gave.” Het brengen van offeranden bracht het geloof tot uitdrukking, dat door Christus degene die het offer bracht deel kreeg aan de genade en liefde van God. Het zou echter een paskwil zijn, wanneer iemand zijn geloof in Gods vergevende liefde tot uitdrukking bracht, terwijl hijzelf een geest zonder liefde bezat.

Wanneer iemand die belijdt God te dienen een broeder kwetst of onrecht aandoet, geeft hij een verkeerde voorstelling van het karak-

ter Gods aan die broeder, en het verkeerde daarvan moet beleden worden. Hij moet erkennen dat het zonde is, om in harmonie met God te komen. Onze broeder heeft ons wellicht groter onrecht gedaan dan wij hem, maar dit vermindert onze verantwoordelijkheid niet. Indien wij, wanneer we voor God komen, bedenken dat iemand anders een grief tegen ons heeft, moeten wij ons gebed laten wachten, of onze dankzegging, of ons vrijwillig offer, en naar de broeder gaan met wie wij een geschil hebben, en in nederigheid onze eigen zonde belijden, en om vergeving vragen.

Indien wij op enigerlei wijze onze broeder hebben bedrogen of nadeel berokkend, moeten wij dit terug betalen. Indien wij onbewust vals getuigenis hebben gegeven, indien wij zijn woorden verkeerd hebben verklaard, indien wij zijn invloed op enigerlei wijze hebben benadeeld, moeten wij gaan naar de mensen met wie we over hem gesproken hebben, en alle schadelijke onwaarheden terugnemen.

Hoeveel kwaad zou voorkomen worden, indien moeilijkheden tussen broeders niet aan anderen werden voorgelegd, maar vrijmoedig tussen hen werden uitgesproken! Hoevele oorzaken van verbittering, waardoor velen verontreinigd worden zouden dan vernietigd worden, en hoe nauw en teder zouden dan de volgelingen van Christus verbonden kunnen zijn in Zijn liefde!

„Een ieder, die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd.”

De Joden waren trots op hun zedelijkheid, en zagen met afschuw naar de zinnelijke praktijken van de heidenen. De aanwezigheid van de Romeinse officieren, die door de keizerlijke overheersing naar Palestina waren gebracht, vormde een voortdurende aanstoot voor het volk; want met deze vreemdelingen was een stroom van heidense gebruiken, begeerte en verstrooiing binnengestroomd. In Kapernaüm hielden de Romeinse ambtenaren met hun vrolijke minnaressen zich voortdurend op in de openbare wandelplaatsen en in de wandelgangen, en dikwijls verbrak hun luidruchtig vermaak

de stilte die boven het meer toefde, wanneer hun plezierboten over het rustige water gleden. De mensen verwachtten, dat Jezus deze groep mensen wel streng zou laken; maar hoe groot was hun verbazing toen zij luisterden naar de woorden die het kwaad in hun eigen harten bloot legden!

Wanneer de gedachte aan kwaad bemind en gekoesterd wordt, hoezeer dat ook in het geheim geschiedt, zei Jezus, toont dat aan, dat de zonde nog heerst in het hart. De ziel bevindt zich nog in de bitterheid en in de ban van de ongerechtigheid. Hij die er genoeg in vindt stil te blijven staan bij tonelen van onreinheid, die toegeeft aan de kwade gedachte, de blik vol begeerte, kan in de openlijke zonde, met zijn last van schaamte en hartbrekende smart, de ware aard zien van het kwaad dat hij verborgen houdt in de binnenkamer van zijn hart. De tijd der verzoeking, waaronder men mogelijk tot smartelijke zonde kan vervallen, schept niet het kwaad dat geopenbaard wordt, deze verzoeking ontwikkelt of openbaart slechts datgene wat verborgen, onzichtbaar in het hart aanwezig was. Zoals iemand in zijn hart denkt, zo is hij, want uit het hart „zijn de oorsprongen des levens.” Spr. 4 : 23.

„Indien uw rechterhand u tot zonde zou verleiden, houw haar af en werp haar van u.”

Om te voorkomen dat de ziekte zich verbreidt door het lichaam en het leven verwoest, zou een man zich er zelfs in schikken zijn rechterhand te moeten missen. Zoveel te meer behoort hij gewillig te zijn om datgene, wat het leven van de ziel in gevaar brengt over te geven.

Door het evangelie zullen zielen, die verlaagd en tot slaaf gemaakt zijn door Satan, verlost worden, om de heerlijke vrijheid te delen van de Kinderen Gods. Het is Gods bedoeling niet alleen de mens te bevrijden van het lijden, dat het onvermijdelijk gevolg is van de zonde, maar om te redden van de zonde zelf. De ziel die verdorven en misvormd is, zal gereinigd en hervormd worden om te worden gekleed in „de lieflijkheid van de Here onze God,” „tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons.” „Wat geen oog heeft gezien en

geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God bereid heeft voor degenen, die Hem liefhebben." Ps. 90 : 17; Rom. 8 : 29; 1 Cor. 2 : 9. Slechts de eeuwigheid kan de heerlijke bestemming openbaren die de mens, vernieuwd naar het beeld Gods, kan bereiken.

Opdat wij dit hoge ideaal zullen bereiken moet datgene, wat de ziel doet struikelen, opgeofferd worden. Door de wil houdt de zonde ons in zijn greep. De overgave van de wil wordt voorgesteld als het uittrekken van het oog, of het afhouden van de hand. Dikwijls schijnt het ons toe, dat het overgeven van onze wil aan God inhoudt dat wij verminkt of kreupel door het leven moeten gaan.

Maar het is beter zegt Christus, dat het eigen-ik verminkt, gewond of kreupel gemaakt wordt, indien ge op deze wijze ten leven kunt ingaan. Dat wat ge beschouwt als een ramp is de deur naar de grootste weldaad.

God is de fontein des levens, en we kunnen alleen leven hebben wanneer we gemeenschap hebben met Hem. Wanneer we van God gescheiden zijn, kunnen we een tijdlang blijven voortbestaan, maar we bezitten geen leven. „Zij, die een los leven leidt, is levend dood." 1 Tim. 5 : 6. Alleen door de overgave van onze wil aan God is het mogelijk voor Hem om ons deelgenoten te maken van het leven. Alleen door Zijn leven aan te nemen door zelfovergave is het mogelijk, zei Jezus, om deze verborgen zonden, waarop Ik geweest heb, te overwinnen. Het is mogelijk dat u ze in uw hart kunt verbergen en ze zo verborgen kunt houden voor de ogen der mensen, maar hoe zult ge staan in de tegenwoordigheid Gods?

Indien ge vasthoudt aan uw eigen-ik, en weigert uw wil aan God over te geven, kiest gij de dood. Voor de zonde, waar die ook gevonden wordt, is God als een verterend vuur. Indien gij de zonde kiest, en weigert u daarvan los te maken, moet de tegenwoordigheid Gods, die de zonde verteert, ook u verteren.

Het vereist een offer om uzelf aan God te geven; maar het is een opofferen van het lagere om het hogere te bereiken, van het aardse om het geestelijke te bereiken, van het vergankelijke om het eeuwige te verkrijgen. Het is niet Gods bedoeling, dat onze wil vernietigd zou worden; immers, slechts door de wil te oefenen kunnen wij

bereiken wat Hij wil dat we doen. Onze wil moet overgegeven worden aan Hem, opdat wij hem terug zullen ontvangen, gereinigd en gezuiverd, en zo in liefde verbonden met de Goddelijke, dat Hij door ons de stromen van Zijn liefde en kracht kan uitstorten. Hoe bitter en pijnlijk deze overgave mag schijnen voor het eigenzinnige, dwalende hart, nochtans is het „beter voor u.”

Voordat hij kreupel en hulpeloos aan de borst van de engel des verbonds viel, kende Jakob niet de victorie van een overwinnend geloof en eerst toen ontving hij de titel: vorst Gods. Toen hij „mank ging aan zijn heup”, hielden de gewapende legerscharen van Ezau stil voor hem, en de aanvoerder, de trotse erfgenaam van hun koninklijk geslacht, boog zich neder om zijn zegen af te smeken. Zo werd de „Leidsman hunner behoudenis” door Zijn lijden heen volmaakt, en de kinderen des geloofs hebben zo „in zwakheid... kracht ontvangen,” en „hebben vijandige legers doen afdeinzen.” Hebr. 2 : 10; 11 : 34. Zo „vergaderen de lammen zelfs roof” en de zwakken worden „als David” en het „huis van David... als de engel des Heren.” Jes. 33 : 23; Zach. 12 : 8.

„Is het geoorloofd zijn vrouw weg te zenden om allerlei redenen?” *Matth. 19 : 3, 8.*

Bij de Joden was het geoorloofd, dat een man zijn vrouw wegzond om de meest onbelangrijke vergrijpen, en de vrouw was dan vrij om opnieuw te huwen. Deze gebruiken leidden tot groot verval en zonde. In de bergrede verklaarde Jezus duidelijk, dat de huwelijksband niet ontbonden kon worden, behalve door ontrouw aan de huwelijks-gelofte. „Een ieder, die zijn vrouw wegzendt om een andere reden dan ontucht, maakt, dat er echtbreuk met haar gepleegd wordt; en al wie een weggezondene trouwt, pleegt echtbreuk.”

Toen de Farizeeën Hem later vroegen of het volgens de wet geoorloofd was, te scheiden, wees Jezus Zijn toehoorders terug op de instelling van het huwelijk zoals die bij de schepping gegeven werd. Hij zeide: „Mozes heeft met het oog op de hardheid uwer harten toegestaan uw vrouwen weg te zenden, maar van de beginne is het niet zo geweest.” Matth. 19 : 8. Hij wees hen op de gezegende

dagen in Eden, toen God alles „zeer goed” noemde. Toen vonden het huwelijk en de Sabbat hun oorsprong, beide instellingen tot eer van God en het welzijn van de mensen. Toen de Schepper de handen van het heilig paar samenvouwde tot een huwelijksbond, zeide Hij: „Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en zij zullen tot één vlees zijn,” Gen. 2 : 24, en op dat ogenblik kondigde Hij de huwelijkswet af voor alle kinderen Adams tot aan het einde des tijds. Datgene waarvan de eeuwige Vader zelf had gezegd dat het goed was, was de wet, die de hoogste zegen en ontwikkeling aan de mens zou brengen.

Evenals alle andere goede gaven Gods die aan de hoede der mensen zijn toevertrouwd, is het huwelijk door de zonde op een lager plan gebracht; maar het is de bedoeling van het evangelie om de reinheid en schoonheid van het huwelijk te herstellen. Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament wordt de huwelijksverhouding gebruikt om de tedere, heilige band voor te stellen die bestaat tussen Christus en Zijn volk, de verlostten die Hij heeft gekocht en betaald met Golgotha. „Vreest niet,” zegt Hij; „Want uw man is uw Maker, Here der heerscharen is Zijn naam; en uw lossers is de Heilige Israëls.” Jes. 54 : 4, 5. „Keert weder, afkerige kinderen, luidt het woord des Heren want Ik ben heer over u.” Jer. 3 : 14. In het Hooglied horen we hoe de bruid zegt: „Mijn geliefde is van mij en ik ben van hem.” En Hij die voor haar „uitblinkend boven tienduizenden” is, spreekt tot Zijn uitverkorene: „Alles is schoon aan u, mijn liefste, zonder enig gebrek zijt gij.” Hooglied 2 : 16; 5 : 10; 4 : 7.

Later verklaart de apostel Paulus, wanneer hij schrijft aan de Christenen te Epheze, dat de Here het zo heeft ingesteld, dat de man het hoofd van de vrouw is, haar beschermer, de echtgenoot, die de leden van het gezin tezamen bindt, zoals Christus het hoofd van de gemeente is en de Heiland van het geestelijk lichaam. Daarom zegt hij: „Gelijk de gemeente onderdanig is aan Christus, zo ook de vrouw aan haar man, in alles. Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus Zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft, om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord, en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend,

zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet. Zo zijn ook de mannen verplicht hun vrouw lief te hebben." Eph. 5 : 24-28.

De genade van Christus, en die alleen, kan deze instelling maken tot wat Gods bedoeling ermee was — een macht tot zegen en verheffing van het mensdom. En zo kunnen de gezinnen op aarde, in hun eenheid, vrede en liefde het hemelse gezin uitbeelden.

Heden geeft, evenals in de dagen van Christus, de toestand in de maatschappij een droevig antwoord op het hemels ideaal van deze geheiligde verhouding. Toch biedt het evangelie zelfs voor diegenen, die bitterheid en teleurstelling hebben gevonden waar ze gehoopt hadden kameraadschap en vreugde te vinden, vertroosting. Het geduld en de tederheid die zij door de Geest van Christus kunnen deelachtig worden, zullen het bittere lot verzoeten. Het hart waarin Christus woont, zal zo vervuld, zo verzadigd worden van Zijn liefde, dat het niet zal worden verteerd door verlangen om medelijden en aandacht op te wekken voor zichzelf. En door overgave van de ziel aan God, kan Zijn wijsheid volbrengen waarin menselijke wijsheid faalt. Door de openbaring van Zijn genade, kunnen harten, die eenmaal onverschillig of vervreemd waren, verenigd worden door banden die sterker en blijvender zijn dan aardse banden, — de gouden banden van een liefde die de toets der beproeving zal doorstaan.

„Zweer in het geheel niet.”

Als reden voor dit gebod wordt gegeven: Wij mogen niet zweren; „bij de hemel niet, omdat hij de troon van God is; bij de aarde niet omdat zij de voetbank Zijner voeten is; bij Jeruzalem niet, omdat het de stad van de grote koning is; ook bij uw hoofd zult gij niet zweren, omdat gij niet één haar wit kunt maken of zwart.”

Alle dingen komen van God. Wij bezitten niets wat we niet ontvangen hebben; en wat meer is, we hebben niets dat niet voor ons gekocht is door het bloed van Christus. Alles wat wij bezitten draagt het stempel van het kruis, het is gekocht met het bloed dat kostbaarder is dan wij kunnen schatten, omdat het het leven Gods is.

Daarom is er niets waarop wij kunnen pleiten, alsof het ons toebehoorde, voor de bekrachtiging van ons woord.

De Joden begrepen dat het derde gebod verbood, de naam Gods op profane wijze te gebruiken; maar zij meenden, dat zij de vrijheid hadden om andere eden te gebruiken. Het zweren van eden was algemeen onder hen. Door Mozes was hun verboden vals te zweren; zij hadden echter vele vonden om zich te ontdoen van een verplichting die door een eed op hen rustte. Zij vreesden niet zich over te geven aan wat werkelijk profaan was, en zij schrokken ook niet terug voor meined, zolang die maar bedekt was door een technisch ontwijken van de wet.

Jezus veroordeelde hun gebruiken, en verklaarde dat hun gewoonte van zweren een overtreding was van het gebod Gods. Onze Heiland verbood echter niet het gebruik van de rechterlijke eed, waarbij God plechtig tot getuige wordt aangeroepen dat datgene wat de getuige gezegd heeft, de waarheid en niets dan de waarheid is. Jezus zelf bij Zijn verhoor voor het Sanhedrin, weigerde niet onder ede te getuigen. De hogepriester zeide tot Hem: „Ik bezweer U bij de levende God, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God.” Jezus antwoordde: „Gij hebt het gezegd.” Matth. 26 : 63, 64. Indien Christus in de bergrede de gerechterlijke eed veroordeeld had, dan zou Hij bij Zijn verhoor de hogepriester berispt hebben, en zo, terwille van Zijn toehoorders, Zijn leer hebben bekrachtigd.

Er zijn zeer veel mensen die er niet bang voor zijn hun medemensen te bedriegen, maar er is hun geleerd en de Geest van God heeft hun nadrukkelijk verklaard, dat het een verschrikkelijke zaak is, om onwaarheid te spreken tegen hun Maker. Wanneer zij onder ede gesteld worden, gevoelen zij daardoor, dat zij niet slechts getuigen voor de mensen, maar ook voor God; indien zij een vals getuigenis geven, doen zij dat tegenover Hem, die het hart leest, en die de waarheid precies kent. Het weten van de verschrikkelijke oordelen die op deze zonde gevolgd zijn heeft een remmende invloed op hen.

Maar indien er iemand is, die voortdurend onder ede kan getuigen, dan is het de Christen. Hij leeft voortdurend als in de tegenwoordigheid Gods, wetende dat iedere gedachte open staat voor de ogen

van Hem met wie wij te doen hebben; en wanneer het van hem verlangd wordt dit te doen op een wettige wijze, is het goed wanneer hij God tot getuige aanroept, dat wat hij zegt de waarheid en niets dan de waarheid is.

Jezus ging verder door een beginsel te geven, dat het zweren onnodig maken zou. Hij leert dat nauwkeurige waarheid de wet van ons spreken moet zijn. „Laat het ja, dat gij zegt, ja zijn, en het neen, neen; wat daar bovenuit gaat, is uit de boze.”

Deze woorden veroordelen al die zinsneden en stopwoorden die geen betekenis hebben en grenzen aan het profane. Zij veroordelen bedrieglijke complimenten, het ontwijken van de waarheid, vleiende zinnestukjes, de overdrijvingen en de verkeerde voorstellingen die in de handel gegeven worden, en die gebruikelijk zijn in de maatschappij en in de zakenwereld. Zij leren dat iemand, die tracht te zijn wat hij niet is, of wiens woorden niet het ware gevoel van het hart tot uitdrukking brengen, niet eerlijk genoemd kan worden.

Indien men acht zou slaan op deze woorden van Christus, zou daardoor het uitspreken van boze vermoedens en van onvriendelijke critiek beëindigd worden; immers, wie kan, wanneer hij commentaar levert op de daden en motieven van anderen, zeker zijn dat hij de absolute waarheid spreekt? Hoe dikwijls kleuren trots, hartstocht of persoonlijke wrok de indruk die gegeven wordt. Een blik, een woord, zelfs een stembuiging kan een leugen inhouden. Zelfs feiten kunnen zodanig worden weergegeven, dat ze een verkeerde indruk geven. En „wat” boven de waarheid „uitgaat, is uit de boze.”

Alles wat Christenen doen moet zo doorzichtig zijn als zonlicht. De waarheid is uit God; bedrog, in elk van zijn tienduizend vormen, is uit Satan; en een ieder, die op enigerlei wijze afwijkt van de rechte lijn der waarheid, verraadt zichzelf en levert zich over aan de macht van de boze. Toch is het geen lichte of gemakkelijke taak om de nauwkeurige waarheid te spreken. We kunnen de waarheid niet spreken indien wij niet de waarheid kennen; en hoe dikwijls verhinderen vooropgezette meningen, vooroordelen, een onvolledige kennis of een verkeerd oordeel een juist begrip van zaken waarmede wij te maken krijgen! We kunnen niet de waarheid spreken, indien niet onze geest voortdurend wordt geleid door Hem die de waarheid is.

Door de apostel Paulus vraagt Christus van ons: „Uw spreken zij ten allen tijde aangenaam.” „Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een goed woord hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen.” Col. 4 : 6; Eph. 4 : 29. In het licht van deze teksten zien we, dat de woorden van Christus op de berg schertsende, spottende en onkuise gesprekken veroorzaken. Zij eisen dat onze woorden niet alleen waar, maar ook rein zijn.

Zij die geleerd hebben van de wil van Christus zullen „geen deel” hebben „aan de onvruchtbare werken der duisternis.” Eph. 5 : 11. In hun woorden zowel als in hun leven zullen zij eenvoudig, rechtuit en waar zijn; want zij bereiden zich voor op de gemeenschap met de heiligen in wier mond „geen leugen gevonden” is. Openb. 14 : 5.

*„Maar Ik zeg u, de boze niet te weerstaan,
doch wie u een slag geeft op de rechterwang,
keer hem ook de andere toe.”*

De Joden vonden voortdurend aanleiding tot ergernis in hun contact met de Romeinse soldaten. Er waren troepenafdelingen gelegerd op verschillende punten door heel Judea en Galilea, en hun aanwezigheid herinnerde de mensen aan hun eigen vernedering als volk. Met bitterheid in hun ziel hoorden zij het luide schallen van de trompet, en zagen zij hoe de troepen zich opstelden rond het Romeinse vaandel, en bogen als eerbewijs aan dit symbool van hun macht. De botsingen tussen het volk en de soldaten waren talrijk, en hierdoor werd de haat van het volk aangewakkerd. Dikwijls wanneer een Romeinse machthebber met zijn lijfwacht van soldaten van het ene punt naar het andere trok, greep hij Joodse boerenmensen die op de akker werkten, en dwong hen om de lasten de heuvel op te dragen, of een andere dienst te verlenen die hij nodig mocht hebben. Dit was in overeenstemming met de Romeinse wet en gewoonte, en verzet tegen dergelijke eisen betekende slechts vragen om hoon en wreedheid. Iedere dag verdiepte zich in het hart van de mensen een verlangen om het Romeinse juk af te werpen. In het bijzonder onder de stoutmoedige, ruwe Galileeërs was de

geest van opstandigheid rijp. Kapernaüm was, als grensplaats, de verblijfplaats van een Romeins garnizoen, en zelfs terwijl Jezus leerde, herinnerde het zien van een groep soldaten Zijn toehoorders aan de bittere gedachte van Israëls vernedering. De mensen keken vol verlangen naar Christus, hopen de dat Hij de man was, die de trots van Rome zou vernederen.

Met droefenis kijkt Jezus in de opgeheven gezichten vóór Hem. Hij merkt de geest van wraakzucht op, die zijn lelijk stempel op hen gedrukt heeft, en Hij weet hoe bitter het volk verlangt naar kracht om zijn onderdrukkers te verpletteren. Treurig gebiedt Hij hun: „Wederstaat de boze niet, doch wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem ook de andere toe.”

Deze woorden waren slechts een herhaling van wat het Oude Testament leerde. Het is waar, dat de regel „oog om oog, tand om tand” Lev. 24 : 20, een voorziening was die gegeven werd in de wetten van Mozes; maar het was een burgerlijke inzet. Niemand was gerechtigd zichzelf te wreken, want zij hadden de woorden des Heren: „Zeg niet, ik zal het kwaad vergelden.” „Zeg niet: zoals hij mij deed, zo zal ik hem doen.” „Als uw vijand valt, verheug u dan niet.” „Indien uw vijand honger heeft, geef hem brood te eten, indien hij dorst heeft, geef hem water te drinken.” Spr. 20 : 22; 24 : 29, 17; 25 : 21.

Het gehele leven van Jezus op aarde was een openbaring van dit beginsel. Om het brood des levens aan Zijn vijanden te brengen, verliet onze Heiland Zijn tehuis in de hemel. Hoewel laster en vervolging over Hem kwamen vanaf de wieg tot het graf, riepen die bij Hem slechts een uitdrukking van vergevende liefde naar voren. Door de profeet Jesaja zegt Hij: „Mijn rug heb Ik gegeven aan wie sloegen, en Mijn wangen aan wie Mij de baard uittrokken; Mijn gelaat heb ik niet verborgen voor smadelijk speeksel.” Jes. 50 : 6. „Hij werd mishandeld maar liet zich verdrukken en deed Zijn mond niet open; als een lam, dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open.” Jes. 53 : 7. En van het kruis op Golgotha klinken door de eeuwen heen Zijn gebed voor Zijn moordenaars, en de boodschap van hoop voor de stervende misdadiger.

De tegenwoordigheid des Vaders omgaf Christus, en Hem overkwam niets dan datgene, wat oneindige liefde toeliet tot zegen van de wereld. Dit was Zijn bron van vertroosting, en dat is het ook voor ons. Hij die is aangedaan met de Geest van Christus blijft in Christus. De slag die voor hem bedoeld is valt op de Heiland, die hem omgeeft met Zijn tegenwoordigheid. Wat hem ook overkomt, het overkomt Christus. Hij behoeft de boze niet te wederstaan; immers, Christus is zijn verdediging. Niets kan hem aanraken indien onze Here het niet toestaat; en „alle dingen” die toegelaten worden „werken mede ten goede voor hen, die God liefhebben.” Rom. 8 : 28.

„Alles wat gij gedaan hebt,

Aan de minste van Mijn broeders,

Dat hebt ge Mij gedaan.”

„En wil iemand met u rechten en uw hemd nemen, laat hem ook uw mantel; en zal iemand u voor één mijl pressen, ga er twee met hem.”

Jezus gebod Zijn discipelen, inplaats van de eisen van de gezagdragers te weerstaan, zelfs meer te doen dan van hen werd geëist. En zover dat mogelijk was, moesten zij aan iedere verplichting voldoen, zelfs indien die ging boven datgene wat de wet van het land vereiste. De wet, zoals die gegeven was door Mozes drong aan op een tedere zorg voor de armen. Wanneer een arm man zijn kleed gaf als onderpand voor een schuld of als borgtocht, dan was het de schuldeiser niet toegestaan, het huis binnen te gaan om het kleed te halen; hij moest in de straat wachten tot het pand hem gebracht werd. En wat de omstandigheden ook waren, het pand moest voor het vallen van de nacht aan de eigenaar worden teruggegeven. Deut. 24 : 10-13; 15 : 7, 8. In de dagen van Christus sloeg men weinig acht op deze barmhartige voorzieningen; maar Jezus leerde Zijn discipelen zich te onderwerpen aan de beslissing van het hof, zelfs al zou dat meer eisen dan de wet van Mozes toestond. Zelfs al zou het gerecht een deel van hun kleding eisen, dan nog moesten zij toegeven. Meer dan dit, zij moesten de schuldeiser geven wat hem toekwam, en indien dat noodzakelijk was zelfs meer overgeven dan het gerecht hem toestemming gaf om te grijpen. „Wil iemand met u rechten en uw hemd nemen,” zei Hij, „laat hem ook uw mantel.”

En indien de gerechtsdienaars van u eisen, dat ge een mijl met hen meegaat, ga dan twee mijlen.

Jesus vervolgde: „Geef hem, die van u vraagt, en wijs hem niet af, die van u wil lenen.” Dezelfde les was door Mozes geleerd: „Wanneer er onder u een arme mocht zijn, een van uw broeders, in een van uw woonplaatsen, in het land, dat de Here, uw God, u geven zal, dan zult gij uw hart niet verstokken noch uw hand gesloten houden voor uw arme broeder, maar gij zult uw hand wijd voor hem openen en hem met mildheid lenen, voldoende voor wat hem ontbreekt.” Deut. 15 : 7, 8. Deze teksten maken de betekenis van de woorden van de Heiland duidelijk. Christus leert ons niet om zonder onderscheid te geven aan allen die om liefdadigheid vragen; maar Hij zegt: „Gij zult... hem met mildheid lenen, voldoende wat hem ontbreekt;” en dit moet een gave zijn, meer dan een lening, want wij moeten „lenen zonder op vergelding te hopen.” Lucas 6 : 35.

„Hebt uw vijanden lief.”

De les van de Heiland: „Wederstaat de boze niet” was voor de wraakzuchtige Joden moeilijk te verstaan, en zij mopperden er onder elkander over. Maar Jesus gaf nu een nog sterkere verklaring: „Gij hebt gehoord dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, Die in de hemelen is.”

Dit was de geest van de wet, die door de rabbi's verkeerd was verklaard als een koude, strenge opsomming van eisen. Zij beschouwden zichzelf als beter dan andere mensen, en als rechthebbend op de bijzondere gunst Gods als beloning voor het feit dat zij als Israëlieten geboren waren; maar Jesus wees op de geest van vergevende liefde als datgene, waaruit zou blijken, dat zij gedreven werden door hogere motieven dan zelfs tollenaars en zondaars, die zij verachtten.

Hij wees Zijn toehoorders op de Heerser van het heelal, onder de nieuwe naam: „Onze Vader.” Hij wilde dat zij zouden begrijpen hoe teder het hart van God naar hen verlangde. Hij leert, dat

God Zich bekommert om iedere verloren ziel: „Gelijk een vader zich ontfermt over zijn kinderen, ontfermt Zich de Here over wie Hem vrezen.” Ps. 103 : 13. Zulk een opvatting van God werd door geen enkele godsdienst behalve door de godsdienst van de Bijbel aan de mensen gegeven. Het heidendom leert de mensen het Opperwezen eerder te zien als een object van vrees dan van liefde, — een kwaadaardige godheid, die gunstig gestemd moet worden door offeranden, meer dan een Vader die de gave van Zijn liefde uitstort over Zijn kinderen. Zelfs het volk Israël was zo verblind voor de kostbare lessen van de profeten aangaande God, dat deze openbaring van Zijn vaderliefde een nieuw onderwerp was, een nieuw geschenk aan de wereld.

De Joden waren van mening dat God liefhad wie Hem dienden, — volgens hun inzicht zij, die de inzettingen van de rabbi's vervulden, — en dat de gehele rest van de wereld onder Zijn toorn en vloek lag. Zo is het niet, zei Jezus; de gehele wereld, kwaad en goed, ligt in de zonneschijn van Zijn liefde. Deze waarheid had ge moeten leren uit de natuur zelf; immers God „laat Zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.”

Niet door eigen kracht geeft de aarde jaar na jaar haar rijkdommen, en blijft ze haar weg om de zon gaan. De hand van God leidt de planeten, en houdt ze op hun plaats in hun geordende baan door de hemelen. Door Zijn kracht volgen zomer en winter, zaaien en oogsten, dag en nacht elkander op in een regelmatige reeks. Door Zijn woord komt de plantenwereld tot leven, verschijnen de bladeren en bloeien de bloemen. Ieder goed ding dat wij bezitten, iedere zonnestraal en regenbui, ieder stukje voedsel, ieder moment van het leven, is een liefdegave.

Toen wij nog liefdeloos en hard van karakter waren, „hatelijk en elkander hatende”, had onze hemelse Vader ontferming over ons. „Toen de goedertierenheid en de mensenliefde van onze Heiland en God verscheen, heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar Zijn ontferming ons gered.” Titus 3 : 3-5. Wanneer wij Zijn liefde aannemen, zal die ons evenzo vriendelijk en teder maken, niet slechts tegenover

hen die ons welgevallig zijn, maar tegenover de meest gebrekkigen en dwalenden en zondigen.

De kinderen Gods zijn zij, die deel hebben aan Zijn natuur. Het is geen aardse rang, geen geboorte, geen nationaliteit, geen godsdienstig voorrecht, waardoor bewezen wordt, dat wij leden van het gezin Gods zijn; het is liefde, — een liefde die het gehele mensdom omvat. Zelfs zondaars, wier harten niet volkomen gesloten zijn voor de Geest van God, zullen reageren op vriendelijkheid; hoewel zij wellicht haat met haat vergelden, zullen zij ook liefde met liefde belonen. Maar het is slechts de Geest van God die liefde voor haat geeft. Vriendelijk te zijn voor de ondankbaren en de bozen, goed te doen zonder op een beloning te hopen, is het kenmerk van het koningschap des hemels, het zekere teken waardoor de kinderen van de Allerhoogste hun hoge staat openbaren.

„Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.”

Het woord „dan” houdt een conclusie in, een gevolgtrekking uit datgene wat voorafgaat. Jezus heeft Zijn toehoorders de nimmer falende barmhartigheid en liefde Gods geopenbaard, en Hij gebiedt hen daarom, volmaakt te zijn. Omdat onze hemelse Vader „goed is jegens ondankbaren en bozen,” (Luc. 6 : 35), omdat Hij Zich nedergebogen heeft om u op te heffen, daarom, zei Jezus, kunt ge Hem gelijk worden in karakter, en zonder gebreken staan in de tegenwoordigheid van mensen en engelen.

De voorwaarden voor het eeuwig leven zijn onder de genade dezelfde als in Eden, — volmaakte gerechtigheid, harmonie met God, volkomen eenvormigheid met de beginselen van Zijn wet. De karaktermaatstaf die in het Oude Testament naar voren wordt gebracht is dezelfde als die in het Nieuwe Testament wordt voorgesteld. Deze maatstaf is niet iets dat wij niet kunnen bereiken. In ieder gebod of bevel dat God geeft, ligt de belofte, de meest positieve, ten grondslag aan het gebod. God heeft voorzieningen getroffen, dat wij Hem gelijk zullen zijn, en Hij zal dit tot stand brengen voor allen, die niet tussen beide komen met een verdorven wil, en op deze wijze Zijn genade teniet doen.

Met onuitsprekelijke liefde heeft onze God ons liefgehad, en onze liefde ontbrandt jegens Hem, wanneer wij iets verstaan van de lengte en breedte en diepte en hoogte van deze liefde die het verstand te boven gaat. Door de openbaring van het liefdevolle karakter van Christus, door de kennis van Zijn liefde, die voor ons tot uitdrukking werd gebracht toen wij nog zondaars waren, wordt het trotse hart verzacht en onderworpen, en de zondaar wordt hervormd en wordt een kind des hemels. God gebruikt geen dwingende maatregelen; liefde is de macht die Hij gebruikt om de zonde uit het hart te verdrijven. Daardoor verandert Hij trots in nederigheid, en vijandschap en ongeloof in liefde en geloof.

De Joden hadden moeizaam gezwoegd om volmaaktheid te bereiken door hun eigen pogingen, en zij waren daarin niet geslaagd.

Christus had hun verteld dat hun gerechtigheid nooit het koninkrijk der hemelen zou kunnen binnengaan. Nu beschrijft Hij hun de aard van de gerechtigheid, die allen die de hemel zullen binnengaan bezitten zullen. In de gehele bergrede beschrijft Hij de vruchten daarvan, en nu wijst Hij in één zin op de bron en de aard daarvan: Weest volmaakt zoals God volmaakt is. De wet is slechts een weerspiegeling van het karakter Gods. Aanschouw in uw hemelse Vader een volmaakte openbaring van de beginselen die de grondlegging zijn van Zijn regering.

God is liefde. Als lichtstralen die van de zon komen, stromen liefde, licht en vreugde van Hem tot al Zijn schepselen. Het is Zijn natuur om te geven. Zijn leven zelf is een stroom van onzelfzuchtige liefde.

Hij zegt ons, volmaakt te zijn zoals Hij volmaakt is, — op dezelfde manier. Wij moeten middelpunten van licht en zegen zijn voor onze kleine kring, zoals Hij dat is voor het heelal. Wij hebben niets van onszelf, maar het licht van Zijn liefde beschijnt ons, en wij moeten de helderheid daarvan weerspiegelen. „Goed zijnde in Zijn geleende goedheid”, kunnen wij volmaakt zijn in onze sfeer, zoals God volmaakt is in de Zijne.

Jezus zeide: Weest volmaakt, gelijk *uw Vader* volmaakt is. Indien gij kinderen Gods zijt, hebt ge deel aan Zijn natuur, en ge moet

zijn zoals Hij is. Ieder kind leeft door het leven van zijn vader. Indien gij Gods kinderen zijt, — verwekt door Zijn Geest, — dan leeft ge door het leven Gods. In Christus woont „al de volheid der Godheid lichamelijk.” Col. 2 : 9. En het leven van Jezus wordt „in ons sterfelijk vlees geopenbaard.” 2 Cor. 4 : 11. Dat leven in u zal hetzelfde karakter vormen en dezelfde werken openbaren als het deed in Hem. Zo zult gij in harmonie zijn met ieder voorschrift van Zijn wet; want „de wet des Heren is volmaakt, zij verkwikt de ziel.” Psalm 19 : 8. Door de liefde wordt „de eis der wet” vervuld „in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de geest.” Rom. 8 : 4.

HET WARE MOTIEF VAN HET DIENEN

„Ziet toe, dat gij uw gerechtigheid niet doet voor de mensen, om door hen opgemerkt te worden.”

De woorden van Christus op de berg brachten tot uitdrukking wat de onuitgesproken les van Zijn leven was geweest, die de mensen niet begrepen hadden. Zij konden niet begrijpen hoe Hij, die zulk een kracht bezat, naliet deze te gebruiken voor wat zij beschouwden als het hoogste goed. Hun geest, werkwijzen en motieven waren tegengesteld aan de Zijne. Terwijl zij beweerden, de eer van de wet na te jagen, was eigen eer het voornaamste dat door hen gezocht werd; en Christus zou hun duidelijk maken, dat wie zichzelf liefheeft de wet overtreedt.

Maar de beginselen die gekoesterd werden door de Farizeeën zijn kenmerkend voor de mensheid van alle eeuwen. De geest van het Farizeïsme is de geest van de menselijke natuur; en daar de Heiland de tegenstelling aantoonde tussen Zijn eigen geest en werkwijzen en die van de rabbi's, kan Zijn leer evenzeer van toepassing gemaakt worden op de mensen van alle tijden.

In de dagen van Christus trachtten de Farizeeën voortdurend de gunst des Hemels te verdienen, om zich te verzekeren van wereldse eer en voorspoed, die zij beschouwden als een beloning voor deugd. Terzelfder tijd praalden zij met hun liefdadigheid voor de ogen van het volk om hun aandacht te trekken, en de naam van heiligen te verwerven.

Jezus laakte hun uiterlijk vertoon, en Hij verklaarde, dat God een dergelijk dienen niet erkent, en dat het gevele en de bewondering van het volk, waar ze zo ijverig naar joegen, de enige beloning was die zij ooit zouden ontvangen.

„Wanneer gij dan aalmoezen geeft,” zeide Hij, „laat . . . uw linker-

hand niet weten wat uw rechter doet, opdat uw aalmoes in het verborgene zij, en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.”

Met deze woorden leert Jezus niet dat vriendelijke daden altijd geheim gehouden moeten worden. De apostel Paulus, geïnspireerd door de Heilige Geest, maakte geen geheim van de vrijgevege zelfopoffering van de Christenen in Macedonië, maar hij sprak van de genade, die Christus in hen teweeg had gebracht, en op deze wijze werden ook anderen aangedaan met dezelfde geest. Hij schreef ook naar de gemeente in Corinthe, en zeide: „Uw ijver heeft de meesten tot navolging geprikkeld.” 2 Cor. 9 : 2.

De woorden van Christus Zelf maken Zijn bedoeling duidelijk — dat bij het bedrijven van liefdadigheid het niet ons doel mag zijn ons te verzekeren van de lof en eerbewijzen van mensen. Ware godsvrucht brengt ons nooit tot uiterlijk vertoon. Zij die woorden van lof en eer verlangen, en zich daarmee voeden als met zoete spijs, zijn alleen naam-Christenen.

Door hun goede werken moeten de volgelingen van Christus eer vergaren, niet voor zichzelf, maar voor Hem door Wiens genade en kracht zij gewerkt hebben. Door de Heilige Geest wordt ieder goed werk tot stand gebracht, en de Geest wordt gegeven om niet de ontvanger, maar de Gever te verheerlijken. Wanneer het licht van Christus schijnt in de ziel, zal de mond vervuld zijn van lof en dank aan God. Uw gebeden, het nakomen van uw plicht, uw welwillendheid, uw zelfopoffering, zullen niet het onderwerp vormen van uw gedachten of gesprekken. Jezus zelf zal groot gemaakt worden, het eigen-ik zal verborgen worden, en Christus zal naar voren komen als alles in allen.

Wij moeten in oprechtheid geven, niet om onze goede daden te tonen, maar uit medelijden en liefde voor de noodlijdenden. Oprechtheid van bedoeling, ware vriendelijkheid des harten zijn het motief waaraan de Hemel waarde hecht. De ziel die oprecht is in zijn liefde, wiens ganse hart vervuld is met zijn vroomheid, beschouwt God als kostbaarder dan goud van Ophir.

We moeten niet denken aan de beloning, maar aan het dienen; nochtans zal vriendelijkheid die in deze geest bewezen wordt, zeker

beloond worden. „Uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.” Terwijl het waar is, dat God Zelf de grote Beloning is, die elke andere vergelding inhoudt, ontvangt de ziel Hem slechts, en verheugt zich over Hem, wanneer hij Hem gelijk wordt in karakter. Slechts gelijken kunnen elkander waarderen. Wanneer wij onszelf aan God geven om de mensheid te dienen, geeft Hij Zichzelf aan ons.

Niemand kan in zijn eigen hart en leven ruimte maken zodat de stroom van Gods zegen tot anderen vloeit, zonder zelf een rijke beloning te ontvangen. De heuvels en vlakten die een bedding geven waarlangs de bergstromen de zee kunnen bereiken, lijden daardoor geen verlies. Dat wat zij geven wordt honderdvoudig terugbetaald. Want de stroom die zingend zijn weg gaat, laat een geschenk van groen en vruchtbaarheid achter. Het gras op de oevers van de stroom is frisser groen, de bomen hebben rijker gebladerte, de bloemen bloeien overvloediger. Wanneer de aarde naakt en bruin ligt onder de blakende zomerhitte, geeft een lijn van groen de loop van de stroom aan; en de vlakte die haar schoot opende om de schat van de berg naar de zee te dragen, wordt bekleedt met frisheid en schoonheid, — een getuigenis van de vergelding die de genade Gods meedeelt aan allen die zichzelf geven als een kanaal waardoor ze naar de wereld kan stromen. Dit is de zegen van hen die barmhartigheid bewijzen aan de armen. De profeet Jesaja zegt: „Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwerfelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt en u niet onttrekt aan uw eigen vlees en bloed? Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en uw wond zich spoedig sluiten . . . En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen . . . dan zult gij zijn als een besproeide hof, en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt.” Jes. 58 : 7-11.

Het werk van weldadigheid wordt tweemaal gezegend. Terwijl hij die de armen geeft, anderen zegent, wordt hijzelf in nog grotere mate gezegend. De genade van Christus in de ziel ontwikkelt karaktertrekken die tegengesteld zijn aan zelfzucht, — trekken die het leven zullen verfijnen, veredelen en verrijken. Vriendelijke daden die in het geheim verricht worden, zullen harten tezamen bin-

den, en zullen ze nader trekken tot het hart van Hem uit wie iedere milddadige opwelling voortkomt. De kleine attenties, de kleine dingen waaruit liefde en zelfopoffering blijkt, die uit het leven voortvloeien als de geur uit een bloem, — deze dingen maken een belangrijk deel uit van de zegeningen des levens, en van het geluk. En tenslotte zal blijken, dat zelfverloochening ten bate van anderen, hoe nederig en dwaas dat hier op aarde ook mag zijn, in de hemel erkend wordt als een teken van onze eenheid met Hem, de Koning der heerlijkheid, Die rijk was, doch om onzentwille arm werd.

De vriendelijke daden zijn misschien in het geheim gedaan, maar het resultaat daarvan in het karakter van degene die ze doet kan niet verborgen blijven. Indien wij werken met de volledige belangstelling van ons hart als een volgeling van Christus, dan zal het hart dicht bij God leven, en de Geest van God zal, door aan onze geest te werken, de heilige harmonie van de ziel bewerken als antwoord op de goddelijke aanraking.

Hij die vermeerderde talenten schenkt aan hen die op verstandige wijze de gaven die hun waren toevertrouwd hebben doen toemen, erkent met vreugde het dienstwerk van Zijn gelovige volk in de Geliefde, door wiens genade en kracht zij gewerkt hebben. Zij die getracht hebben het Christelijk karakter te ontwikkelen en te vervolmaken door hun talenten te gebruiken voor goede werken, zullen, in de toekomstige wereld, oogsten wat zij gezaaid hebben. Het werk dat op aarde begonnen is, zal zijn voltooiing bereiken in dat hoger en heiliger leven om tot in eeuwigheid te blijven bestaan.

„Wanneer gij bidt, zult gij niet zijn als de huichelaars.”

De Farizeeën hadden vastgestelde uren voor het gebed; en wanneer, zoals dikwijls gebeurde, zij buitenshuis waren op die gestelde tijd, bleven ze staan waar ze ook op dat ogenblik waren, — wellicht op de straat of op het marktplein, temidden van de drommen haastige mensen, — en daar plachten zij dan met luider stemme hun vormelijke gebeden op te zeggen. Een dergelijke aanbidding,

die slechts werd gegeven uit zelfverheerlijking, werd door Jezus ten zeerste berispt. Hij keurde evenwel het gebed in het openbaar niet af; immers Hijzelf bad met Zijn discipelen en in tegenwoordigheid van de menigte. Maar Hij leert dat een persoonlijk gebed niet in het openbaar gedaan moet worden. Wanneer we in persoonlijke aanbidding verzonken zijn moeten onze gebeden door niemand gehoord worden dan door de Here Die gebeden hoort. Geen nieuwsgierig oor mag de inhoud van dergelijke smeekbeden opvangen.

„Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer.” Zorg voor een plaats waar ge in het verborgene kunt bidden. Jezus had uitverkoren plaatsen waar Hij gemeenschap kon hebben met God, en dat moeten ook wij hebben. Dikwijls hebben we het nodig om ons ergens terug te trekken, hoe nederig die plaats ook mag zijn, opdat we daar alleen kunnen zijn met God.

„Bidt tot uw Vader in het verborgene.” In de naam van Jezus mogen wij voor het aangezicht Gods komen met het vertrouwen van een kind. We hebben geen mens nodig om als middelaar op te treden. Door Jezus kunnen we onze harten openstellen voor God als voor iemand die ons kent en liefheeft.

Op de verborgen plaats des gebeds, waar slechts Gods oog ons kan zien, slechts Zijn oor ons kan horen, kunnen wij onze meest geheime verlangens en wensen uitstorten voor de Vader van on-eindige ontferming; en terwijl de ziel zwijgt en stille is, zal die stem, die nooit nalaat te antwoorden op de kreet van menselijke nood, tot ons harte spreken.

„De Here is rijk aan barmhartigheid en ontferming.” Jac. 5 : 11. Hij wacht met onvermoeibare liefde op de belijdenissen van de afgedwaalden, en om hun berouw aan te nemen. Hij wacht op een teken van dankbaarheid van onze zijde, zoals een moeder uitziet naar een glimlach van herkenning van haar geliefd kind. Hij wil dat wij begrijpen hoe ernstig en teder Zijn hart naar ons verlangt. Hij nodigt ons uit, onze beproevingen tot Hem te brengen, onze smarten tot Zijn liefde, onze wonden om door Hem genezen te worden, onze zwakheid tot Zijn kracht, onze ledigheid tot Zijn volheid. Nooit is iemand teleurgesteld die tot Hem kwam. „Zij

schouwen naar Hem en stralen van vreugde, en hun aangezicht zal niet schaamrood worden." Ps. 34 : 6.

Zij die God in het verborgene zoeken, hun noden aan de Here vertellen, en om hulp smeken, zullen niet tevergeefs smeken. „Uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden." Wanneer we Christus tot onze dagelijkse metgezel maken, zullen wij gevoelen dat de krachten van een ongeziene wereld overal rondom ons zijn; en door op Jezus te zien, zullen wij gelijk gemaakt worden aan Zijn beeld. Door te aanschouwen worden wij veranderd. Het karakter wordt verzacht, verfijnd en veredeld voor het hemels koninkrijk. Het zekere resultaat van onze omgang en gemeenschap met onze Here zal zijn, dat onze vroomheid zal vermeerderd worden, onze reinheid en ons vuur. Wij zullen steeds beter het gebed gaan verstaan.

Wij ontvangen een goddelijke opvoeding, en dit wordt tot uitdrukking gebracht door een leven van plichtsgetrouwheid en ijver. De ziel, die zich tot God wendt om hulp, om steun, om kracht, door dagelijks ernstig te bidden, zal nobele verlangens hebben, een zuiver begrip van waarheid en plicht, verheven bedoelingen in zijn daden, en een voortdurend hongeren en dorsten naar gerechtigheid. Door gemeenschap met God te onderhouden zullen we in staat gesteld worden om door onze omgang met anderen het licht, de vrede en rust die in ons hart heersen aan hen mee te delen. De kracht die verkregen wordt door gebed tot God, samen met een volhardend trachten de geest te oefenen in bedachtzaamheid en zorg, maakt een mens geschikt voor zijn dagelijkse plichten, en bewaart onder alle omstandigheden de vrede voor zijn geest.

Indien wij tot God naderen, zal Hij de woorden in onze mond leggen om tot Hem te spreken, om Zijn naam te prijzen. Hij zal ons een melodie leren uit het lied der engelen, een dankzegging aan onze hemelse Vader. In iedere daad in ons leven zullen het licht en de liefde van een inwonende Heiland geopenbaard worden. Uiterlijke zorgen kunnen niet het leven bereiken dat geleid wordt door het geloof in de Zoon van God.

„En gebruikt bij uw bidden geen omhaal van woorden, zoals de heidenen doen.”

De heidenen meenden, dat hun gebeden op zichzelf verdiensten bezaten om verzoening te doen voor hun zonden. Hoe langer daarom het gebed, hoe groter de verdienste. Indien zij heilig konden worden door hun eigen inspanningen, dan zouden ze iets in zichzelf hebben waarover ze zich konden verheugen, een reden om trots te zijn. Deze gedachte aangaande het gebed is een uitvloeisel van het beginsel der zelf-verzoening, dat ten grondslag ligt aan alle valse godsdienstige stelsels. De Farizeeën hadden dit heidense idee betreffende het gebed overgenomen, en in onze tijd is die gedachte nog geenszins verdwenen, zelfs onder mensen die belijden Christenen te zijn. Het opzeggen van vaste gewoontezinnen, terwijl het hart geen behoefte gevoelt aan God, draagt hetzelfde karakter als de „omhaal van woorden” van de heidenen.

Gebed is geen boetedoening voor de zonde; het heeft in zichzelf geen kracht of verdienste. Alle bloemrijke woorden die ons ter beschikking staan hebben niet dezelfde waarde als één heilig verlangen. De meest welsprekende gebeden zijn slechts ijdele woorden, indien zij niet de ware gevoelens van het hart tot uitdrukking brengen. Maar een gebed dat uit een ernstig hart voortkomt, waarin de eenvoudige behoeften van de ziel tot uitdrukking worden gebracht, zoals we een aardse vriend om een gunst zouden vragen, in de verwachting dat die ons zou worden geschonken — dat is het gebed des geloofs. God verlangt niet naar onze ceremoniële betuigingen; maar de onuitgesproken kreet van het hart dat is gebroken en verbrijzeld door het besef van zijn zonde en volslagen zwakheid, vindt zijn weg naar de Vader van alle barmhartigheid.

„En wanneer gij vast, toont dan niet, zoals de huichelaars, een somber gelaat.”

Het vasten dat wordt bevolen door het woord van God is meer dan een vorm. Het bestaat niet uit het alleen weigeren van voedsel, het dragen van zakken en het strooien van as op het hoofd. Hij

die vast uit werkelijke smart om de zonde, zal daarbij geen vertoon maken.

Het doel van het vasten, dat God van ons vraagt dat wij zullen houden, is niet het lichaam te pijnigen om de zonden van de ziel, maar ons te helpen het ellendig karakter van de zonde in te zien, om ons hart voor God te vernederen en Zijn vergevende genade te ontvangen. Zijn bevel tot Israël luidde: „Scheurt uw hart en niet uw klederen, en bekeert u tot de Here uw God.” Joël 2 : 13. Het zal niet voldoende voor ons zijn, boete te doen, of ons te vleien met de gedachte dat wij door onze eigen werken een erfdeel onder de heiligen zullen verdienen of kopen. Toen aan Christus de vraag gesteld werd: „Wat moeten wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?” antwoordde Hij: „Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, die Hij gezonden heeft.” Joh. 6 : 28, 29. Berouw is een zich keren van zichzelf tot Christus; en wanneer we Christus aannemen, zodat Hij, door het geloof, in ons kan wonen, zullen goede werken geopenbaard worden.

Jezus zeide: „Zalf uw hoofd, als gij vast, en was uw gelaat, om u niet bij uw vasten aan de mensen te vertonen, maar aan uw Vader, die in het verborgene is.” Alles wat gedaan wordt tot eer van God, moet opgewekt gedaan worden, niet bedroefd en somber. Er is geen somberheid in de godsdienst van Christus. Indien Christenen door een droeve houding de indruk geven, dat zij teleurgesteld zijn in hun Here, geven zij een onjuiste voorstelling van Zijn karakter, en leggen argumenten in de mond van Zijn vijanden. Hoewel zij met hun woorden kunnen beweren dat God hun Vader is, tonen zij nochtans door hun somberheid en smart aan de wereld het gelaat van wezen.

Christus verlangt van ons, dat wij Zijn dienst aantrekkelijk doen schijnen, zoals die ook werkelijk is. Laat de zelfverloochening en de verborgen beproevingen des harten geopenbaard worden aan de barmhartige Heiland. Laat de lasten worden achtergelaten aan de voet van het kruis, en ga uws weegs, u verheugend in de liefde van Hem, Die u eerst heeft liefgehad. De mensen zullen misschien nooit iets weten van het werk dat in het verborgene plaats vindt tussen de ziel en God, maar het resultaat van het werk van de

Geest aan het hart zal voor allen zichtbaar zijn; want „Hij die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden.”

„Verzamelt u geen schatten op aarde.”

Een schat die op aarde verzameld wordt, zal niet blijven bestaan; dieven breken in en stelen; motten en roest verderven het; vuur en stormwind vagen uw bezittingen weg. „En waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.” Een schat op aarde verzameld, zal de geest in beslag nemen, zodat de hemelse dingen worden buitengesloten.

Liefde voor geld was de overheersende hartstocht in de tijd van de Joden. Wereldsgezindheid nam de plaats in van God en godsdienst in de ziel. Zo is het ook nu. Hebzuchtig verlangen naar weelde oefent zulk een fascinerende, betoverende invloed uit op het leven, dat het gevolg is, dat het edele verdorven en het menselijke in de mens verwoest wordt, totdat zij omkomen in het verderf. De dienst van Satan is vervuld van zorgen, verwarring en moeizame arbeid, en de schat waarvoor de mensen op aarde zwoegen om haar te vergaren is slechts voor een korte tijd.

Jezus zeide: „Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamel u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen. Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.”

De les in deze woorden is: „Verzamel u schatten in de hemel.” Het is in uw eigen belang dat u hemelse rijkdommen vergaart. Van alles wat u bezit behoren die alleen uzelf toe. De schat die in de hemel verzameld wordt is onvergankelijk. Vuur noch water kan die vernietigen, geen dief kan hem ontvreemden, mot noch roest kan hem ontoonbaar maken, want het wordt door God bewaard.

De schat, die Jezus van meer waarde acht dan iets anders, is de rijkdom van „de heerlijkheid Zijner erfenis bij de heiligen.” Ef. 1 : 18. De discipelen van Christus worden Zijn edelstenen genoemd, Zijn kostbare en uitgelezen schat. Hij zegt: „Ja, zij zijn kroonjuwelen.” Zach. 9 : 16. „Ik zal de stervelingen zeldzamer maken dan gelouterd

goud en de mensen dan fijn goud van Ofir." Jes. 13 : 12. Christus beschouwt Zijn volk in zijn reinheid en volmaaktheid als de beloning voor Zijn lijden, Zijn vernedering, en Zijn liefde, en de vervulling van Zijn heerlijkheid, — Christus, het grote Middelpunt, van waaruit alle heerlijkheid straalt.

En het is ons toegestaan, ons met Hem te verenigen in het grote verlossingswerk, en deel te hebben aan de rijkdommen die Zijn sterfen en lijden gewonnen hebben. De apostel Paulus schreef aan de Christenen in Thessalonica: „Want wie is onze hoop of blijdschap of erekans voor onze Here Jezus bij Zijn komst anders dan gij? Ja, gij zijt onze eer en blijdschap.” 1 Thess. 2 : 19, 20. Dit is de schat waarvoor Christus zegt dat wij moeten werken. Karakter is de grootste oogst van het leven. En ieder woord, iedere daad die door de genade van Christus in één ziel een verlangen zal doen ontstaan dat op de hemel gericht is, iedere poging die bedoeld is om een christelijk karakter te vormen, is een schat, die in de hemel verzameld wordt.

Waar de schat is, daar zal het hart zijn. In iedere poging om anderen van dienst te zijn, zijn wij onszelf van dienst. Hij die geld of tijd geeft voor de verbreiding van het evangelie, stelt ook zijn eigen gebeden en belangen in dienst van het werk, en van de zielen die daardoor bereikt zullen worden; zijn gevoelens gaan uit naar anderen, en hij wordt gedreven tot een grotere toewijding aan God, opdat hij in staat zal zijn, hen zo goed mogelijk van dienst te zijn.

En op die laatste dag, wanneer de rijkdom der aarde zal vergaan, zal hij, die een schat heeft verzameld in de hemel, zien wat hij door zijn leven gewonnen heeft. Indien wij acht hebben geslagen op de woorden van Christus, dan zullen wij, wanneer we ons scharen rond de grote witte troon, de zielen zien die gered zijn door onze medewerking, en wij zullen weten dat dezen anderen behouden hebben, en die weer anderen, — een groot aantal mensen in de hemel gebracht als gevolg van uw arbeid, mensen, die daar zijn om hun kroon aan de voeten van Jezus te leggen, en Hem te prijzen tot in eeuwigheid. Met welk een vreugde zal hij die voor Christus heeft gewerkt deze verlost en aanschouwen, die de heerlijkheid van de Verlosser delen! Hoe dierbaar zal de hemel zijn voor hen, die getrouw

zijn geweest in het werk voor de redding van zielen!

„Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods.”
Col. 3 : 1.

*„Indien uw oog zuiver is, zal
geheel uw lichaam verlicht zijn.”*

Zuiverheid van bedoeling, volkomen toewijding aan God, is de voorwaarde, waarop door de woorden van de Heiland gewezen wordt. Laat de bedoeling om de waarheid te vinden en te gehoorzamen, wat dat ook moge kosten, oprecht en onwankelbaar zijn, en gij zult goddelijke verlichting ontvangen. Ware vroomheid begint wanneer ieder compromis met de zonde ten einde is. Dan zal de taal van het hart spreken met de woorden van de apostel Paulus: „Ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb, maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus.” „Ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om Zijntwil heb ik dit alles prijs gegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge winnen.” Phil. 3 : 13, 14, 8. Maar wanneer het oog verblind wordt door eigenliefde, dan is er slechts duisternis. „Indien uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn.” Het was deze verschrikkelijke duisternis, waardoor de Joden in koppige ongelovigheid gehuld bleven, en waardoor het voor hen onmogelijk werd het karakter en de zending van Hem, Die was gekomen om hen te redden van hun zonden, op hun juiste waarde te schatten.

Toegeven aan de verleiding begint met het toelaten dat de geest aarzelt, met het niet voortdurend vertrouwen in God. Indien wij niet verkiezen onszelf volkomen aan God te geven, dan zijn wij in duisternis. Wanneer wij enig voorbehoud maken, dan laten wij een deur open waardoor Satan kan binnenkomen om ons op een dwaalspoor te brengen door zijn verzoeking. Hij weet, dat indien hij ons uitzicht kan verduisteren, zodat het oog des geloofs God niet kan zien, er geen hinderpaal meer zal zijn voor de zonde.

Het overheersen van een zondig verlangen toont de begoocheling van de ziel aan. Telkens wanneer wordt toegegeven aan dat verlangen wordt de afkeer van de ziel tegenover God versterkt. Door het pad te volgen dat Satan gekozen heeft, worden wij omringd door de schaduwen van het kwaad, en iedere schrede leidt naar een diepere duisternis, en doet de verblindheid van het hart toenemen. In de geestelijke wereld heerst dezelfde wet als in de natuurlijke. Hij die in de duisternis blijft wonen, verliest tenslotte zijn gezichtsvermogen. Hij wordt ingesloten door een duisternis, dieper dan de duisternis van het middernachtelijk uur; en het helderste uur kan hem geen licht brengen. Hij „wandelt in de duisternis, en hij weet niet, waar hij heen gaat, want de duisternis heeft zijn ogen verblind.” 1 Joh. 2 : 11. Door voortdurend het kwaad te koesteren en opzettelijk geen acht te slaan op de smeekbeden van goddelijke liefde, verliest de zondaar zijn liefde voor het goede, het verlangen naar God, zelfs het vermogen om het licht des hemels te ontvangen. De uitnodiging der genade klinkt nog vol liefde, het licht schijnt nog even helder als toen het voor het eerst over de ziel daagde; maar de stem klinkt voor dove oren, het licht schijnt op blinde ogen.

Geen ziel wordt ooit uiteindelijk door God verlaten, wordt ooit overgegeven aan zijn eigen wegen, zolang er enige hoop is voor zijn redding. „De mens wendt zich af van God, niet God van hem.” Onze hemelse Vader volgt ons met smeekbeden en waarschuwingen en verzekering van Zijn ontferming, totdat verdere kansen en voorrechten geheel tevergeefs zouden zijn. De verantwoordelijkheid rust op de zondaren. Door de Geest van God nu te weerstaan, bereidt hij een weg voor om het licht voor een tweede maal te weerstaan wanneer het met grotere kracht komt.

Op deze wijze valt hij van de ene graad van weerspanning in de andere, totdat op 't laatst het licht geen indruk meer maakt, en hij zal ophouden in enige mate te reageren op de Geest van God. Dan wordt zelfs „het licht dat in u is” duisternis. De waarheid die we kennen is zo verdraaid geworden, dat de verblindheid van de ziel daardoor vermeerderd wordt.

Christus zegt niet, dat de mensen geen twee meesters willen of zullen dienen, maar dat zij het *niet kunnen*. De belangen van God en de belangen van de mammon hebben niets met elkaar gemeen. Juist op het punt waar het geweten van de Christen hem waarschuwt iets na te laten, zichzelf te verloochenen, te wachten, juist op dat punt gaat de mens van de wereld over de lijn, waar hij toegeeft aan zijn zelfzuchtige neigingen. Aan de ene zijde van die lijn staat de zelfverloochenende volgeling van Christus, aan de andere zijde staat de liefhebber van de wereld die aan zijn neigingen toegeeft, de mode navolgt, zich bezig houdt met frivoliteiten, en zichzelf verwerpt met verboden genoegen. De Christen kan niet die kant van de lijn overgaan.

Niemand kan een neutrale positie innemen; er is geen tussengroep, die God niet lief heeft noch de vijand der gerechtigheid dient. Christus moet leven door Zijn menselijke vertegenwoordigers, en werken door hun vermogens, en handelen door hun talenten. Hun wil moet onderworpen zijn aan Zijn wil; zij moeten handelen in Zijn Geest. Dan zijn zij het niet meer die leven, maar Christus die leeft in hen. Hij, die zich niet volledig aan God geeft, wordt beheerst door een andere macht, hij luistert naar een andere stem, die voorstellen doet die van geheel andere aard zijn. Halfslachtig dienen stelt de menselijke vertegenwoordiger aan de zijde van de vijand, als een succesvolle handlanger van de legers der duisternis. Wanneer mensen, die er aanspraak op maken, strijders van Christus te zijn, zich bezighouden met de bondgenoten van Satan, en hulp verlenen aan zijn zijde, dan bewijzen ze, dat ze vijanden van Christus zijn. Zij verraden de heilige zaken, die hun toevertrouwd zijn. Zij vormen een schakel tussen Satan en de ware strijders, zodat door deze mensen de vijand voortdurend bezig is de harten van de soldaten van Christus te stelen.

Het sterkste bolwerk van ondeugd in onze wereld is niet het zondige leven van de verdorven zondaar of de diep gezonken uitgeworpene; het is dat leven, dat in andere opzichten deugdzaam, eerbaar en edel schijnt, maar waarin één zonde gekoesterd wordt, aan

één ondeugd wordt toegegeven. Voor de ziel die in het verborgene worstelt tegen een geweldige verzoeking, die wankelt op de rand van de afgrond, is een dergelijk voorbeeld een der krachtigste lokmiddelen tot de zonde. Hij die, hoewel hij hoge opvattingen heeft omtrent leven en waarheid en eer, nochtans opzettelijk één gebod van Gods heilige wet overtreedt, heeft Zijn nobele gaven verdraaid tot een lokmiddel voor de zonde. Genie, talent, sympathie, zelfs edelmoedige, vriendelijke daden, kunnen werktuigen van Satan worden om andere zielen ertoe te verleiden te gaan over de afgrond van de ondergang voor dit leven en het toekomstige.

„Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en hoovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld.” 1 Joh. 2 : 15, 16.

„Weest niet bezorgd.”

Hij, die u het leven gegeven heeft, kent uw behoefte aan voedsel om dat leven in stand te houden. Hij, die het lichaam geschapen heeft, vergeet niet uw behoefte aan kleding. Zal niet Hij, die de grotere gave reeds geschonken heeft, ook datgene schenken wat nodig is om deze gave volledig te maken?

Jezus wees Zijn toehoorders op de vogels die hun lofliederen zongen, onbezwaard door gedachten aan zorg, want „zij zaaien niet en maaien niet en brengen niet bijeen in schuren;” en toch voorziet de grote Vader in hun behoeften. En Hij vraagt: „Gaat gij ze niet verre te boven?”

De heuvels en velden zagen er vrolijk uit door de bloemen, fris van de morgendauw, en terwijl Hij daarop wees, zeide Jezus: „Let op de leliën des velds, hoe zij groeien.” De schone vormen en tere tinten van de planten en bloemen kunnen door menselijk vernuft worden nagebootst; maar welke aanraking kan leven geven, zelfs aan één enkele bloem of grasspriet? Ieder bloempje dat aan de weg bloeit, dankt zijn bestaan aan dezelfde Macht Die de werelden der sterren in de hoge in hun baan heeft gesteld. Door alle geschapen

dingen trilt de polsslag des levens van het grote hart van God. De bloemen des velds worden door Zijn hand gekleed in rijker gewaden dan ooit de gestalten van aardse koningen hebben getooid. En „indien nu God het gras des velds, dat er heden is en morgen in de oven geworpen wordt, zó bekleedt, zal Hij u niet veel meer bekleden, kleingelovigen?”

Hij is het die de bloemen gemaakt heeft, en die aan de mus zijn lied gaf, Hij zegt: „Let op de leliën.” „Ziet naar de vogelen des hemels.” Door de schoonheid van de dingen in de natuur kunt u meer leren over de wijsheid Gods dan de geleerden weten.

Op de bloemblaadjes van de lelie heeft God een boodschap voor u geschreven, — geschreven in een taal, die uw hart slechts kan lezen wanneer het de lessen van wantrouwen, zelfzucht en verterende bezorgdheid uit de geest verbant. Waarom heeft Hij u de zingende vogels en de tedere bloesems gegeven, als het niet voortkomt uit de overvloeiende liefde van het hart van een Vader, Die uw levenspad wil verlichten en verblijden? Ge zoudt alle levensbehoefte gehad hebben zonder de bloemen en de vogels, maar God stelde Zich er niet mee tevreden, slechts datgene te geven wat voldoende zou zijn voor het voortbestaan alleen. Hij heeft aarde, lucht en hemel vervuld met schoonheid om u te vertellen over Zijn liefdevolle gedachten over u. De schoonheid van alle geschapen dingen is slechts een lichtstraal komend van de glans van Zijn heerlijkheid. Indien Hij zulk een oneindig grote macht heeft gebruikt voor de dingen in de natuur, voor uw geluk en vreugde, kunt ge er dan aan twifelen of Hij u iedere zegening, die gij nodig hebt, zal geven?

„Let op de leliën.” Iedere bloem die zijn blaadjes opent voor het zonnelicht gehoorzaamt dezelfde grote wetten die de sterren leiden, en hoe eenvoudig en schoon en hoe zoet is het leven van zulk een bloem! Door de bloemen wil God onze aandacht richten op de lieflijkheid van een karakter als dat van Christus. Hij, die zulk een schoonheid heeft gegeven aan de bloesems, verlangt nog veel meer, dat de ziel bekleed zal zijn met de schoonheid van het karakter van Christus.

Let er op, zegt Jezus, hoe de lelies groeien; hoe zij, opkomend

uit de koude, donkere aarde, of uit de modder van een rivierbedding, in lieflijkheid en geur openbloeien. Wie zou dromen over de mogelijkheid van zulk een schoonheid wanneer hij de ruwe, bruine bol van de lelie ziet? Maar wanneer het leven Gods, dat daarin verborgen is, zich ontvouwt als antwoord op de regen en de zonneschijn, verbazen de mensen zich over wat ze zien aan schoonheid en lieflijkheid. Zo zal ook het leven Gods in iedere menselijke ziel zich ontplooien, wanneer die ziel zich wil overgeven aan het werk van Zijn genade, die, kosteloos als regen en zonneschijn met Zijn zegen over allen komt. Het is het woord Gods dat de bloemen scheidt, en hetzelfde woord zal in u de genadegaven van Zijn Geest voortbrengen.

Gods wet is de wet der liefde. Hij heeft u omgeven met schoonheid, om u te leren, dat ge niet op de aarde geplaatst zijt om alleen voor uzelf te delven, te graven en te bouwen, te arbeiden en te spinnen, maar om het leven licht en vrolijk en schoon te maken met de liefde van Christus, — om, evenals de bloemen, het leven van anderen blij te maken door het dienstwerk der liefde.

Vaders en moeders, laat uw kinderen leren van de bloemen.

Neemt hen met u mee in de tuin en in het veld en onder de lommerrijke bomen, en leer hen in de natuur de boodschap van Gods liefde te lezen. Laat de gedachte aan Hem verbonden worden met vogel en bloem en boom. Leidt de kinderen zo, dat zij in ieder prettig en schoon voorwerp een uitdrukking zien van Gods liefde voor hen. Maak uw godsdienst aantrekkelijk voor hen, doordat het iets aangenaams is. Laat de wet der vriendelijkheid op uw lippen zijn.

Leer de kinderen dat door Gods grote liefde hun natuur veranderd en in harmonie gebracht kan worden met de Zijne. Leer hen, dat Hij wil, dat hun leven schoon is door de schoonheid van de bloemen. Leer hen, wanneer zij de zoetgeurende bloesems plukken, dat Hij, Die de bloemen gemaakt heeft, schoner is dan Zijn maaksel. Op deze wijze zullen de ranken van hun hart zich aan Hem vastklemmen.

Hij, aan Wie alles lieflijkheid is, zal voor hen een dagelijkse metgezel worden en een vertrouwde vriend, en hun leven zal veranderd worden naar het beeld van Zijn reinheid.

De mensen die luisterden naar de woorden van Christus, hoorden nog steeds vol verlangen toe, of Hij op enigerlei wijze het aardse koninkrijk zou aankondigen. Terwijl Jezus de schatten des hemels voor hen opende, luidde de vraag die voor alles hun geest beheerste: Hoe zal een band met Hem onze vooruitzichten in de wereld kunnen verbeteren? Jezus toonde aan, dat zij, doordat zij de dingen van de wereld tot hun voornaamste zorg maakten, als de heidense volken rondom hen waren, die leefden alsof er geen God was, wiens tedere zorg over Zijn schepselen is uitgestrekt.

„Naar al deze dingen,” zei Jezus, „gaat het zoeken der heidenen uit.” „Uw hemelse Vader weet, dat gij dit alles behoeft. Maar zoekt eerst Zijn koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.” Luc. 12 : 30; Matth. 6 : 33. Ik ben gekomen om het koninkrijk van liefde, gerechtigheid en vrede voor u te openen. Stel uw harten open, om dit koninkrijk te ontvangen, en maak het dienen daarvan tot uw hoogste belang.

Hoewel het een geestelijk koninkrijk is, behoeft ge niet bevreesd te zijn, dat er niet gezorgd zal worden voor uw behoeften in dit leven. Indien ge uzelf aan de dienst van God geeft, zal Hij, die alle macht in hemel en op aarde bezit, in uw behoeften voorzien, Jezus zegt niet, dat het niet noodzakelijk is, dat wij ons inspannen, maar Hij leert dat wij Hem de eerste en de laatste en de beste in alles moeten maken. Wij moeten ons niet bezighouden met een zaak, geen dingen najagen, geen genoegens zoeken, die de uitwerking van Zijn gerechtigheid in ons karakter en leven zouden kunnen verhinderen. Wat wij ook doen, moet van harte gedaan worden, als voor de Here.

Jezus heeft, toen Hij op aarde vertoefde, het leven in al zijn bijzonderheden beter gemaakt, door de mensen de heerlijkheid Gods voor ogen te houden, en door alles ondergeschikt te maken aan de wil van Zijn Vader. Indien we Zijn voorbeeld volgen, luidt Zijn verzekering, dat alle behoeften des levens ons „bovendien geschonken” zullen worden. Armoede of rijkdom, ziekte of gezondheid, eenvoud of wijsheid, — in al deze dingen wordt voorzien in de belofte van Zijn genade.

Gods eeuwige arm omgeeft de ziel die zich tot Hem wendt om hulp, hoe zwak die ziel ook zij. De kostbaarheden van de heuvelen zullen vergaan; maar de ziel die voor God leeft, zal met Hem blijven. „De wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft in eeuwigheid.” 1 Joh. 2 : 17. De stad van God zal haar gouden poorten openen om hem op te nemen, die terwijl hij op aarde was, geleerd heeft om op God te steunen voor leiding en wijsheid, voor vertroosting en hoop, temidden van verlies en lijden. De liederen der engelen zullen hem daar welkom heten, en voor hem zal de boom des levens zijn vruchten geven. „Want bergen mogen wijken en heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en Mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw Ontfermer, de Here.” Jes. 54 : 10.

„Maakt u dan niet bezorgd tegen de dag van morgen...; elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad.”

Indien ge uzelf aan God gegeven hebt om Zijn werk te doen, behoeft u niet bezorgd te zijn voor de dag van morgen. Hij, wiens dienstknecht gij zijt, kent het einde vanaf het begin. De gebeurtenissen van morgen, die voor uw ogen verborgen zijn, liggen open voor de ogen van Hem, Die almachtig is.

Wanneer wij de behandeling der dingen waarmee wij te maken hebben in onze eigen handen nemen, en ons voor het welslagen daarvan afhankelijk stellen van onze eigen wijsheid, nemen wij een last op ons, die God ons niet te dragen gegeven heeft, en trachten die zonder Zijn hulp te torsen. We nemen zelf de verantwoording op ons, die God toebehoort, en op deze wijze stellen wij ons in werkelijkheid in Zijn plaats. Terecht kunnen wij ons dan zorgen maken, en gevaar en verlies verwachten; immers, dit zal zeker over ons komen. Maar wanneer we werkelijk geloven, dat God ons liefheeft, en dat het Zijn bedoeling is, ons wel te doen, zullen wij ophouden, ons zorgen te maken over de toekomst. Wij zullen God vertrouwen zoals een kind een liefhebbende ouder vertrouwt. Dan zullen onze moeilijkheden en kwellingen verdwijnen; want onze wil is opgenomen in de wil van God.

Christus heeft ons niet beloofd, dat Hij ons zal helpen de zorgen van morgen vandaag te dragen. Hij zegt: „Mijn genade is u genoeg.” 2 Cor. 12 : 9. Maar, gelijk het manna, dat in de woestijn gegeven werd, wordt Zijn genade dag aan dag geschonken, naar gelang de behoeften van de dag. Evenals het leger van Israël op zijn pelgrimstocht, kunnen wij iedere morgen weer het brood des hemels vinden, dat voldoende is voor die dag.

Slechts één dag bezitten wij, en die dag moeten wij leven voor God. Voor deze ene dag moeten wij, in ernstig dienen, al onze bedoelingen en plannen in de hand van Christus leggen, al onze zorg op Hem werpen, want Hij zorgt voor ons. „Want Ik weet, welke gedachten Ik over u koester, luidt het woord des Heren, gedachten van vrede en niet van onheil, om u een hoopvolle toekomst te geven.” Jer. 29 : 11. „Door bekering en rust zoudt gij verlost worden, in stilheid en vertrouwen zou uw kracht zijn.” Jes. 30 : 15.

Indien gij de Here wilt zoeken en u dagelijks wilt bekeren; indien gij naar uw eigen geestelijke keuze vrij en verheugd in God wilt zijn; indien gij met blijde instemming van uw hart op Zijn liefdevolle oproep, het juk van Christus wilt dragen, — het juk van gehoorzaamheid en dienen — dan zal al uw ontevredenheid tot zwijgen gebracht worden, al uw moeilijkheden zullen verwijderd worden, alle verwarrende problemen, die u nu omringen, zullen dan opgelost worden.

HET „ONZE VADER”

„Bidt gij dan aldus.”

Het gebed des Heren werd tweemaal gegeven door onze Heiland, de eerste maal aan de menigte tijdens de bergrede, en ten tweede male enkele maanden later, alleen aan de discipelen. De discipelen waren enige tijd niet bij hun Here geweest, en toen ze terugkeerden vonden ze Hem in beslag genomen door gemeenschap met God. Schijnbaar onbewust van hun aanwezigheid bad Hij hardop. Het gelaat van de Heiland werd verlicht door een hemels licht. Hij scheen in de tegenwoordigheid van de Ongeziene te vertoeven; en er was levende kracht in Zijn woorden, als van iemand die met God sprak.

De harten van de discipelen werden diep bewogen. Zij hadden opgemerkt, hoe dikwijls Hij lange uren in de eenzaamheid doorbracht, in gemeenschap met Zijn Vader. Zijn dagen werden doorgebracht met het dienen van de scharen die op Hem aandrongen, en in het blootleggen van de bedrieglijke spitsvondigheden van de rabbi's, en deze onophoudelijke arbeid maakte dat Hij soms zo uitgeput was, dat Zijn moeder en broeders, en zelfs Zijn discipelen, vreesden, dat Zijn leven hieraan zou worden opgeofferd. Maar wanneer Hij terugkeerde van de uren van gebed die het besluit vormden van een vermoeiende dag, merkten zij de vredige uitdrukking op Zijn gelaat op, het gevoel van verkwikking dat van Zijn aanwezigheid scheen uit te stralen. Na uren met God te hebben doorgebracht ging Hij uit, morgen na morgen, om het licht des hemels aan de mensen te brengen. De discipelen waren Zijn uren van gebed in verband gaan brengen met de kracht van Zijn woorden en werken. En terwijl ze nu luisterden naar Zijn smeekbede, werden hun harten eerbiedig en nederig. Toen Hij ophield met

bidden, riepen zij, overtuigd van hun eigen diepe behoefte, uit: „Here, leer ons bidden.” Luc. 11 : 1.

Jezus geeft hun geen nieuwe vorm van gebed. Datgene wat Hij hun reeds eerder geleerd heeft, herhaalt Hij, alsof Hij wilde zeggen: Ge moet begrijpen wat Ik u reeds gegeven heb. Daarin ligt een diepe betekenis, die gij nog niet hebt gepeild.

De Heiland beperkt ons echter niet tot het gebruik van juist die woorden. Als één met de mensheid, geeft Hij hun Zijn eigen ideaal van het gebed, — woorden zo eenvoudig dat ze door een klein kind kunnen worden overgenomen, maar zo veelomvattend, dat hun betekenis door de grootste geesten nooit ten volle kan worden verstaan. Ons wordt geleerd tot God te gaan met onze dankzegging, onze noden aan Hem bekend te maken, onze zonden te belijden, en aanspraak te maken op Zijn genade overeenkomstig Zijn belofte.

„Wanneer gij bidt, zegt: Onze Vader.”

Luc. 11 : 2.

Jezus leert ons, om *Zijn* Vader onze Vader te noemen. Hij schaamt Zich niet, ons broeders te noemen. (Hebr. 2 : 11). Zo bereid, zo vol verlangen is het hart van de Heiland om ons welkom te heten als leden van het gezin Gods, dat in de eerste woorden die wij uitspreken wanneer wij God naderen, Hij de verzekering legt van onze band met God, — „Onze Vader.”

Hier wordt die heerlijke waarheid aangekondigd, die zo vol beoediging en vertroosting is, dat God ons lief heeft zoals Hij Zijn Zoon liefheeft. Dat is wat Christus zeide in Zijn laatste gebed voor Zijn discipelen, „Gij hebt hen liefgehad, gelijk Gij Mij hebt liefgehad.” Joh. 17 : 23.

De wereld, waarop Satan heeft aanspraak gemaakt en die hij geregeerd heeft met wrede tyrannie, heeft de Zoon van God, door één verheven daad, omgeven door Zijn liefde, en opnieuw verbonden met de troon van Jehova. Cherubim en Seraphim, en de ontelbare scharen van alle niet-gevallen werelden, zongen lofliederen voor God en het Lam toen deze triomf verzekerd was. Zij ver-

heugden zich, dat de weg tot verlossing geopend was voor het gevallen mensdom, en dat de aarde verlost zou worden van de vloek der zonde. Hoeveel te meer moeten zij zich verheugen, die het voorwerp van zulk een verbazingwekkende liefde zijn.

Hoe kunnen wij ooit in twijfel en onzekerheid verkeren en het gevoel hebben, dat wij wezen zijn? Terwille van de mensen die de wet overtreden hadden nam Jezus de menselijke natuur aan; Hij werd ons gelijk, opdat wij eeuwigdurende vrede en zekerheid zouden hebben. Wij hebben een Pleiter in de hemel, en een ieder die Hem aanneemt als zijn persoonlijke Heiland, wordt geen wees gelaten, om de last van zijn eigen zonden te dragen.

„Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods.” „Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in Zijn lijden, is dat om ook te delen in Zijn verheerlijking.” „Het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.” 1 Joh. 3 : 2; Rom. 8 : 17.

De allereerste stap, die wij doen wanneer we tot God naderen, is dat wij de liefde, die Hij voor ons heeft, onderkennen en geloven. 1 Joh. 4 : 16. Immers, getrokken door Zijn liefde worden we ertoe gebracht tot Hem te komen.

Het verstaan van Gods liefde werkt de verzaking van de zelfzucht. Wanneer we God onze Vader noemen, erkennen we al Zijn kinderen als broeders. We maken allen deel uit van het grote web der mensheid, we zijn allen leden van één gezin. In onze smeekbeden moeten we evengoed onze naasten als onszelf gedenken. Niemand bidt op de juiste wijze, wanneer hij slechts een zegen voor zichzelf vraagt.

De oneindige God, zegt Jezus, geeft u het voorrecht, dat u Hem kunt benaderen door Hem Vader te noemen. Begrijp alles wat dit inhoudt. Geen aardse ouder smeekte ooit zo ernstig een afgedwaald kind, als Hij, Die u gemaakt heeft, de overtreder smeekt. Geen menselijke, liefhebbende belangstelling heeft ooit de berouweloze met zulke tedere uitnodigingen gevolgd. God woont in ieder vertrek; Hij hoort ieder woord, dat gesproken wordt, luistert naar

ieder gebed dat uitgesproken wordt, Hij proeft de smarten en teleurstellingen van iedere ziel, slaat acht op de wijze waarop wij vader, moeder, zuster, broeder of naaste behandelen. Hij zorgt voor onze noden, en Zijn liefde en genade vloeien voortdurend om in onze behoefte te voorzien.

Maar indien ge God uw Vader noemt, erkent ge, dat ge Zijn kinderen zijt, die geleid moeten worden door Zijn wijsheid, en die gehoorzaam moeten zijn in alles, wetende dat Zijn liefde onveranderlijk is. Ge zult Zijn plan voor uw leven aanvaarden. Als kinderen van God zult ge Zijn eer, Zijn karakter, Zijn gezin, Zijn werk beschouwen als de voorwerpen van het hoogste belang voor u. Het zal uw vreugde zijn om uw verhouding tot uw Vader te erkennen en te eren, evenals uw verhouding tot ieder lid van Zijn gezin. Ge zult u erover verheugen, wanneer u iets kunt doen, hoe nederig het ook zij, waardoor wordt bijgedragen tot Zijn eer, of tot het welzijn van uw broeders en zusters.

„Die in de hemel zijt.” Hij, die wij op het woord van Christus mogen beschouwen als „onze Vader,” „is in de hemel, Hij doet al wat Hem behaagt.” Ps. 115 : 3. In Zijn hoede kunnen wij veilig rusten, zeggende: „Ten dage dat ik vrees, vertrouw ik op u.” Ps. 56 : 4.

„Uw Naam worde geheiligd.”

Het heiligen van de Naam des Heren wil zeggen, dat de woorden, waarmede wij spreken over het Opperwezen, in eerbied geuit worden. „Heilig en geducht is Zijn naam.” Ps. 111 : 9. Wij mogen nooit, op enigerlei wijze, de namen of het aanroepen van de Godheid als een lichtvaardige zaak zien. In het gebed gaan wij de audiëntiezaal binnen van de Allerhoogste; en wij moeten vóór Hem komen met heilige eerbied. De engelen sluieren hun gelaat in Zijn tegenwoordigheid. De cherubim en de heldere, heilige seraphim naderen Zijn troon met plechtige eerbied. Hoeveel te meer moeten wij, sterfelijke, zondige wezens, op eerbiedige wijze verschijnen voor de Here, onze Maker!

Maar de Naam des Heren heiligen betekent veel meer dan dit.

Wij kunnen, evenals de Joden in de dagen van Christus, de grootste uiterlijke eerbied voor God betonen, en nochtans Zijn Naam voortdurend ontheiligen. „De Naam des Heren” is „barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw... die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft.” Ex. 34 : 5-7. Van de gemeente van Christus staat geschreven: „Zó zal men het noemen: De Here, onze gerechtigheid.” Jer. 33 : 16. Deze naam wordt gegeven aan iedere volgeling van Christus. Het is het erfdeel van het kind Gods. De gezinsleden worden genoemd naar de Vader. De profeet Jeremia bad in de tijd van Israëls bittere rampspoed en verdrukking: „Uw Naam is over ons uitgeroepen, laat ons niet aan ons lot over!” Jer. 14 : 9.

Deze naam wordt geheiligd door de engelen in de hemel, door de bewoners van de niet-gevallen werelden. Wanneer gij bidt: „Uw Naam worde geheiligd,” vraagt ge, dat die Naam geheiligd mag worden in deze wereld, geheiligd in u. God heeft u voor mensen en engelen erkend als Zijn kind; bid, dat gij geen smaad moge brengen over „de goede naam, welke over u aangeroepen is.” Jac. 2 : 7. God zendt u in deze wereld als Zijn vertegenwoordiger. In iedere daad in uw leven moet u de Naam van God openbaar maken. Deze bede doet een beroep op u, dat u Zijn karakter moet bezitten. U kunt Zijn Naam niet heiligen, u kunt Hem niet aan de wereld tonen, indien niet gij in leven en karakter het leven en karakter van God openbaart. Dit kunt ge alleen doen door het aanvaarden van de genade en gerechtigheid van Christus.

„Uw koninkrijk kome.”

God is onze Vader die ons liefheeft en voor ons zorgt als voor Zijn kinderen; Hij is tevens de grote Koning van het heelal. De belangen van Zijn koninkrijk zijn onze belangen, en wij moeten werken voor de opbouw daarvan.

De discipelen van Christus zagen uit naar de onmiddellijke komst van het koninkrijk van Zijn heerlijkheid; maar door hun dit gebed te geven leerde Jezus, dat het koninkrijk niet in die tijd zou worden bevestigd. Zij moesten bidden voor de komst daarvan als

voor een gebeurtenis die nog in de toekomst lag. Maar deze bede was ook een verzekering voor hen. Hoewel ze niet de komst van het koninkrijk in hun dagen zouden aanschouwen, is het feit, dat Jezus hun gebod ervoor te bidden, een bewijs dat het zeker zal komen op Gods tijd.

Het koninkrijk van Gods genade wordt nu opgericht, doordat dag aan dag harten, die vol van zonde en opstandigheid zijn geweest, zich overgeven aan de oppermacht van Zijn liefde. Maar de volledige bevestiging van het koninkrijk van Zijn heerlijkheid zal pas plaatsvinden bij de wederkomst van Christus naar deze wereld. „Het koningschap, de macht en de grootheid der koninkrijken onder de ganse hemel zal gegeven worden aan het volk van de heiligen des Allerhoogsten.” Dan. 7 : 27. Zij zullen het koninkrijk beërven, dat voor hen bereid was „van de grondlegging der wereld af.” Matth. 25 : 34. En Christus zal zelf Zijn grote macht in handen nemen en Hij zal regeren.

De hemelse poorten zullen opnieuw verhoogd worden, en met tienduizend maal tienduizend en duizend maal duizenden heiligen, zal onze Heiland uitgaan als Koning der koningen en Here der heren.

Jehova Immanuel „zal koning worden over de gehele aarde; te dien dage zal de Here de enige zijn, en Zijn naam de enige.” „De tent van God,” zal bij de mensen zijn, „en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn.” Zach. 14 : 9, Openb. 21 : 3.

Maar vóór die komst, zeide Jezus, moet „dit evangelie van het Koninkrijk . . . in de gehele wereld gepredikt worden, tot een getuigenis voor alle volkeren.” Matth. 24 : 14. Zijn koninkrijk zal niet komen, voordat de blijde boodschap van Zijn genade aan de gehele aarde gebracht is. Daarom kunnen wij, wanneer we onszelf aan Christus geven en andere zielen voor Hem winnen, de komst van Zijn koninkrijk verhaasten. Alleen zij, die zich wijden aan Zijn dienst, zeggende: „Hier ben ik, zend mij,” om blinden de ogen te openen, om mensen te doen keren „uit de duisternis tot het licht, en van de macht van Satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden zouden

ontvangen," (Jes. 6 : 8; Hand. 26 : 18), alleen zij bidden in oprechtheid: „Uw koninkrijk kome.”

„Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, zo ook op de aarde.”

De wil van God wordt tot uitdrukking gebracht in de geboden van Zijn heilige wet, en de beginselen van deze wet zijn de beginselen des hemels. De engelen des hemels bereiken geen hogere kennis, dan te kennen de wil van God; en Zijn wil te doen is de hoogste dienst waarvoor zij hun krachten kunnen geven.

Maar in de hemel wordt niet gediend met een wettische geest. Toen Satan in opstand kwam tegen de wet van Jehova kwam de gedachte, dat er een wet bestond, tot de engelen bijna als een ontwaken tot iets, waaraan zij nooit gedacht hadden. In hun dienen zijn de engelen geen dienstknechten, maar zonen. Er bestaat een volmaakte eenheid tussen hen en de Schepper. Gehoorzaamheid is voor hen geen slavernij. Liefde voor God maakt hun dienen tot een vreugde. Zo weerklinken in iedere ziel waarin Christus, de hoop der heerlijkheid woont, Zijn woorden: „Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste.” Ps. 40 : 9. De bede „Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde,” is een gebed, dat de heerschappij van de boze hier op aarde tot een einde mag komen, dat de zonde voor altijd vernietigd mag worden, en dat het koninkrijk der gerechtigheid moge worden opgericht. Dan zal op aarde evenals in de hemel volbracht worden „alle welgevallen in het goede.” 2 Thess. 1 : 11.

„Geef ons heden ons dagelijks brood.”

De eerste helft van het gebed dat Jezus ons heeft geleerd, heeft betrekking op de Naam en het koninkrijk en de wil van God, — dat Zijn Naam geheiligd moge worden, Zijn koninkrijk kome, dat Zijn wil geschieden moge. Wanneer ge op deze wijze de dienst van God gemaakt hebt tot uw eerste belang, kunt u vol vertrouwen vragen om voorziening in uw eigen behoeften. Indien ge uzelf verloochend hebt, en uzelf aan Christus hebt gegeven, bent u een lid van het gezin Gods, en alles in het huis des Vaders behoort

u toe. Al de schatten van God worden voor u opengesteld, zowel in de wereld van het heden als in de toekomstige wereld.

De dienst der engelen, de gave van Zijn Geest, de arbeid van Zijn dienstknechten, — dit alles behoort u toe. De wereld en alles wat daarin is, behoort u toe voor zover u dit goed kan doen. Zelfs doordat ge daardoor wordt gevormd voor de hemel. Indien gij „van Christus zijt,” „is alles het uwe.” 1 Cor. 3 : 23, 21.

Maar u bent als een kind, dat nog niet de beschikking heeft over zijn erfdeel. God vertrouwt u uw kostbare bezit nog niet toe, opdat niet Satan met zijn sluwe listen u zou verlokken, zoals hij dat deed met het eerste paar in Eden. Christus bewaart het voor u, op een plaats die veilig is, waar de verderver het niet kan bereiken. Evenals het kind, zult ge dag aan dag ontvangen wat nodig is voor de behoeften van de dag. Iedere dag moet u bidden: „Geef ons heden ons dagelijks brood.” Wees niet ontmoedigd indien u niet genoeg hebt voor morgen. U hebt de verzekering van Zijn belofte: „Woon in het land en betracht getrouwheid.” David zegt: „Jong ben ik geweest, ook ben ik oud geworden, maar — een rechtvaardige heb ik niet verlaten gezien, noch zijn nageslacht zoekende naar brood.” Ps. 37 : 3, 25. Die God, die de raven zond om Elia te voeden bij de beek Krith, zal niet een van Zijn getrouwe, zelfverloochenende kinderen voorbijgaan. Van hem, die rechtvaardig wandelt staat geschreven: „Zijn brood is gewis, zijn water verzekerd.” „In boze tijd zullen zij niet beschaamd worden, in dagen van hongersnood zullen zij verzadigd worden.” „Hoe zal Hij, die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?” Jes. 33 : 16; Ps. 37 : 19; Rom. 8 : 32. Hij die de zorgen en angsten van Zijn moeder, die weduwe was geworden, verlichtte, en haar hielp om te voorzien in de behoeften van haar huishouding in Nazareth, gevoelt mede met iedere moeder in haar strijd om haar kinderen brood te verschaffen. Hij die ontferming had met de schare, omdat zij „voortgejaagd en afgemat waren,” heeft nog ontferming met de lijdende behoeftigen. Zijn hand is zegenend over hen uitgestrekt; en juist in het gebed dat Hij Zijn discipelen gaf, leert Hij ons de armen te gedenken.

Wanneer wij bidden: „Geef ons heden ons dagelijks brood,” vragen wij dit voor anderen evenzeer als voor onszelf. En wij erkennen, dat datgene wat God ons geeft niet voor onszelf alleen is. God geeft het ons als een pand, opdat wij de hongerigen zullen voeden. In Zijn goedheid bereidde Hij het voor de ellendige. Ps. 68 : 11. En Hij zegt: „Wanneer gij een middag- of avondmaaltijd aanricht, roep dan niet uw vrienden of uw broeders of uw verwanten of uw rijke bureu... Maar wanneer gij een gastmaal aanricht, nodig dan bedelaars, misvormden, lammen en blinden. En gij zult zalig zijn, omdat zij niets hebben om u terug te betalen. Want het zal u terugbetaald worden bij de opstanding der rechtvaardigen.” Luc. 14 : 12-14.

„God is bij machte alle genade in u overvloedig te schenken, opdat gij, in alle opzichten ten allen tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed werk overvloedig moogt zijn.” „Wie karig zaait zal ook karig oogsten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten.” 2 Cor. 9 : 8, 6.

Het gebed om het dagelijks brood behelst niet alleen voedsel om het lichaam in stand te houden, maar ook dat geestelijke voedsel, dat de ziel zal voeden zodat hij eeuwig leven zal hebben. Jezus gebiedt ons: „Werkt, niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven.” Hij zegt: „Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is; indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven.” Joh. 6 : 27, 51. Onze Heiland is het brood des levens, en door het aanschouwen van Zijn liefde, door die liefde in ons hart op te nemen, voeden we ons met het brood, dat uit de hemel is nedergedaald.

Wij ontvangen Christus door Zijn Woord; en de Heilige Geest is gegeven om het Woord van God voor ons verstand te openen, en de waarheden in ons hart te doen doordringen. Wij moeten dag aan dag bidden, dat wanneer wij Gods Woord lezen, Hij Zijn Geest zal zenden om ons de waarheid te openbaren die onze ziel zal versterken voor de noden van de dag.

Door ons te leren iedere dag te vragen om wat we nodig hebben, — zowel aan tijdelijke als aan geestelijke zegeningen, — wil God een doel bereiken voor ons welzijn. Hij wil, dat wij beseffen, hoe

afhankelijk wij zijn van Zijn voortdurende zorg; immers, Hij tracht ons in gemeenschap met Hem te trekken. In deze gemeenschap met Christus, door gebed en door studie van de grote, kostbare waarheden van Zijn Woord, zullen wij als hongerige zielen gevoed worden; als dorstigen zullen wij verkwikt worden aan de bron des levens.

„Vergeef ons onze zonden, want ook wijzelf vergeven een ieder, die ons iets schuldig is.” *Luc. 11 : 4.*

Jezus leert ons, dat wij slechts vergeving van God kunnen ontvangen, wanneer wij anderen vergeven. Het is de liefde van God, die ons tot Hem trekt, en die liefde kan onze harten niet aanraken zonder liefde voor onze broeders te scheppen.

Nadat Hij het „Onze Vader” beëindigd had, zei Jezus: „Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven; maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven.” Hij die niet vergeeft, snijdt het kanaal af, waarlangs hij alleen de genade van God kan ontvangen. Wij mogen niet denken, dat indien de mensen, die ons onrecht hebben aangedaan, hun verkeerde daden niet belijden, wij gerechtigd zijn hun de vergiffenis te onthouden. Het is ongetwijfeld aan hen, om hun harten te vernederen in berouw en belijdenis; maar wij moeten een geest van ontferming hebben over degenen die iets jegens ons misdään hebben, of zij hun fouten bekennen of niet. Hoe bitter zij ons ook gewond mogen hebben, wij mogen aan onze grieven niet toegeven, en medelijden hebben met onszelf om het kwaad dat ons werd gedaan; maar wanneer wij hopen vergiffenis te ontvangen voor wat we jegens God misdään hebben, moeten wij allen vergeven, die ons kwaad gedaan hebben.

Maar vergiffenis heeft een breder betekenis dan velen veronderstellen. Wanneer God de belofte geeft, dat Hij „veelvuldig vergeeft,” voegt Hij daaraan toe, alsof de betekenis van die belofte alles wat wij zouden kunnen begrijpen te boven gaat: „Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet Mijn wegen, luidt het woord

des Heren. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten". Jes. 55 : 7-9. Gods vergiffenis is niet zuiver een rechtskundige daad, waardoor Hij ons vrijstelt van veroordeling. Het is niet slechts vergiffenis *voor* zonden, maar een verzaken *van* de zonde. Het is het uitvloeisel van verlossende liefde, die het hart verandert. David had het juiste begrip van vergiffenis, toen hij bad: „Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest." En op een andere plaats zegt hij: „Zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons." Ps. 51 : 12; 103 : 12. God heeft in Christus Zichzelf voor onze zonden gegeven. Hij droeg de wrede dood aan het kruis, droeg voor ons de last der schuld, „de rechtvaardige voor de onrechtvaardige," opdat Hij ons Zijn liefde zou kunnen openbaren en ons tot Zich zou kunnen trekken. En Hij zegt: „Maar weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, el-kander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft." Ef. 4 : 32. Laat Christus, het goddelijk Leven, in u wonen, en door u de hemelse liefde openbaren, die hoop zal geven aan de hopeloze, en de vrede des hemels zal brengen aan het door de zonde getroffen hart. Wanneer wij tot God komen, is dit de voorwaarde die ons op de drempel tegemoet komt, dat wij, wanneer we barmhartigheid ontvangen van Hem, onszelf overgeven om Zijn genade aan anderen te openbaren.

Het enige wat absoluut noodzakelijk is voor ons om de vergevende liefde van God te ontvangen en aan anderen mede te delen, is te kennen en te geloven de liefde die Hij jegens ons heeft. 1 Joh. 4 : 16. Satan werkt door ieder bedrog dat hij kan vinden, opdat wij die liefde niet zullen zien. Hij zal ons ertoe brengen te denken dat onze fouten en overtredingen zo ernstig zijn geweest, dat de Here onze gebeden niet zal verhoren, en ons niet zal zegenen en behouden. In onszelf kunnen wij niets dan zwakheid zien, niets dat ons aannemelijk zou maken voor God, en Satan vertelt ons, dat het geen zin heeft; wij kunnen onze karakterfouten niet verbeteren. Wanneer wij trachten tot God te gaan, zal de vijand fluisteren: Het heeft geen zin dat u bidt; hebt u dat kwaad niet begaan? Hebt u niet tegen God gezondigd, en uw eigen geweten geweld aangedaan?

Maar wij kunnen de vijand zeggen, dat „het bloed van Jezus Christus Zijn Zoon ons reinigt van alle zonde.” 1 Joh. 1 : 7. Wanneer wij gevoelen dat wij gezondigd hebben en niet kunnen bidden, dan is het de tijd om te bidden. We kunnen beschaamd zijn, en diep vernederd; maar wij moeten bidden, en geloven. „Dit is een getrouw woord en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om zondaren te behouden, onder welke ik een eerste plaats inneem.” 1 Tim. 1 : 15. Vergiffenis, verzoening met God, komt tot ons, niet als een beloning voor onze werken, het wordt ons niet geschonken om de verdienste van zondige mensen, maar het is een gave die ons geschonken wordt, die zijn grond vindt in de vlekkeloze gerechtigheid van Christus.

Wij moeten niet trachten onze schuld te verminderen door de zonde te verontschuldigen. Wij moeten zien hoe zwaar God de zonde beschouwt, en dit is inderdaad heel zwaar. Alleen Golgotha kan de verschrikkelijke omvang van de zonde openbaren. Indien wij onze eigen schuld zouden moeten dragen, zouden wij daaronder verpletterd worden. Maar de Zondeloze heeft onze plaats ingenomen; hoewel Hij het niet verdiende, heeft Hij onze ongerechtigheid gedragen.

„Indien wij onze zonden belijden,” is God „getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.” 1 Joh. 1 : 9. Heerlijke waarheid! — rechtvaardig tegenover Zijn eigen wet, en nochtans de Rechtvaardiger van allen die in Jezus geloven. „Wie is een God als Gij, die de ongerechtigheid vergeeft en de overtreding van het overblijfsel van Zijn erfdeel voorbijgaat, die Zijn toorn niet voor eeuwig behoudt, maar een welbehagen heeft in goedertierenheid!” Micha 7 : 18.

*„Leid ons niet in verzoeking,
maar verlos ons van de boze.”*

Verzoeking is verlokking tot zonde, en dit komt niet uit God, maar uit Satan, en uit de boosheid van ons eigen hart voort. „God kan door het kwade niet verzocht worden en Hijzelf brengt ook niemand in verzoeking.” Jac. 1 : 13.

De satan probeert ons in verzoeking te brengen, opdat het boze in ons karakter geopenbaard zal worden voor mensen en engelen, zodat hij kan zeggen, dat wij hem toebehoren. In de symbolische profetie van Zacharia wordt Satan gezien, staande aan de rechterhand van de Engel des Heren, terwijl hij de hogepriester Jozua beschuldigt, die gekleed is in vuile klederen, en hij biedt tegenstand aan het werk dat de Engel voor Jozua wil doen. Dit stelt de houding van Satan voor tegenover iedere ziel, die Jezus tot Zich zoekt te trekken. De vijand brengt ons tot zonde, en dan beschuldigt hij ons voor het hemels heelal als mensen die Gods liefde niet waardig zijn. Maar „de Here . . . zeide tot de satan: De Here bestraffe u, satan, ja de Here, Die Jeruzalem verkiest, bestraffe u; is deze niet een brandhout uit het vuur gerukt?” En tot Jozua zeide Hij: „Zie, Ik neem uw ongerechtigheid van u weg. Ik trek u feestklederen aan.” Zach. 3 : 2, 4.

In Zijn grote liefde zoekt God in ons de kostbare genadegaven van Zijn Geest te ontwikkelen. Hij staat toe, dat wij hindernissen, vervolging en moeilijkheden op onze weg ontmoeten, niet als een vloek, maar als de grootste zegen van ons leven. Iedere verzoeking waaraan wij weerstand bieden, iedere beproeving die moedig gedragen wordt, geeft ons een nieuwe ervaring, en doet ons voorwaarts gaan in het werk van karaktervorming. De ziel die door goddelijke kracht weerstand biedt aan de verzoeking, openbaart aan de wereld en aan het hemels heelal de kracht van de genade van Christus.

Maar hoewel wij ons niet moeten laten ontmoedigen door beproevingen, hoe bitter die ook zijn, moeten wij toch God bidden, dat Hij niet zal toestaan, dat wij in omstandigheden gebracht worden, waar we meegetrokken zouden worden door de begeerten van onze eigen boze harten. Door het gebed te bidden dat Christus gegeven heeft, geven we onszelf over aan de leiding Gods, en vragen Hem om ons op veilige paden te leiden. Wij kunnen dit gebed niet oprecht bidden, en toch besluiten de weg te gaan die wijzelf verkiezen. Wij zullen wachten op Zijn hand om ons te leiden, wij zullen luisteren naar Zijn stem, die zegt: „Dit is de weg, wandelt daarop”. Jes. 30 : 21.

Het is voor ons niet veilig, wanneer wij blijven nadenken over de voordelen, die wij zouden hebben, wanneer we zouden toegeven

aan de voorstellen van Satan. Zonde betekent schande en noodlot voor iedere ziel die eraan toegeeft; maar de zonde is van nature verblindend en bedrieglijk, en zij zal ons verlokken met vleierende voorstellingen. Indien wij ons op het terrein van Satan wagen, hebben we niets dat ons verzekert van bescherming tegen zijn macht. Zover dat in onze macht is, moeten wij iedere toegang afsluiten, waarlangs de verzoeker bij ons binnen zou kunnen komen.

De bede: „Leid ons niet in verzoeking,” is op zichzelf reeds een belofte. Indien wij onszelf onder Gods bescherming stellen, hebben wij de verzekering: „God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt.” 1 Cor. 10 : 13.

De enige bescherming tegen het kwaad is het wonen van Christus in het hart door het geloof in Zijn gerechtigheid. Omdat de zelfzucht in onze harten bestaat heeft de verzoeking macht over ons. Maar wanneer wij de grote liefde van God aanschouwen, komt ons de zelfzucht met zijn lelijk, afstotelijk karakter voor ogen, en we verlangen ernaar die uit ons hart uit te bannen. Wanneer de Heilige Geest Christus verheerlijkt, worden onze harten verzacht en onderworpen, de verzoeking verliest zijn kracht, en de genade van Christus verandert het karakter.

Christus zal nooit de ziel, waarvoor Hij gestorven is, in de steek laten. De ziel kan Hem verlaten, en door de verzoeking overweldigd worden; maar Christus kan Zich nooit afwenden van iemand voor wie Hij als losprijs Zijn eigen leven heeft betaald. Indien onze geestelijke blik helder gemaakt kon worden, dan zouden we zielen zien, gebogen onder druk en beladen met smart, buigend als een wagen onder de last van schoven, en gereed om te sterven door de ontmoediging. Wij zouden engelen zien, die snel aanvliegen om deze verzochte mensen te helpen, die op de rand van een afgrond staan. De engelen des hemels dwingen de legers van de boze, die deze zielen omsingelen, zich terug te trekken, en zij leiden de zielen, zodat zij hun voeten neerzetten op vaste grond. De veldslagen die geleverd worden tussen deze twee legers zijn even werkelijk, als de slagen die worden uitgevochten door de legers van deze wereld, en

van de afloop van de geestelijke strijd hangt onze eeuwige bestemming af.

Tot ons wordt evenals tot Petrus het woord gesproken: „De satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken.” Luc. 22 : 31, 32. Gode zij dank, wij worden niet alleen gelaten. Hij, die „alzo lief de wereld heeft gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe,” (Joh. 3 : 16), zal ons niet verlaten in de strijd met de tegenstander van God en mens. „Zie,” zegt Hij, „Ik heb u macht gegeven om op slangen en schorpioenen te treden en tegen de gehele legermacht van de vijand; en niets zal u enig kwaad doen.” Luc. 10 : 19.

Leef in contact met de levende Christus, en Hij zal u vasthouden met een hand die u nooit zal loslaten. Ken en geloof de liefde die God jegens ons heeft, en u bent veilig; die liefde is een sterkte, waar alle misleidingen en aanvallen van Satan niet kunnen binnendringen. „De naam des Heren is een sterke toren; de rechtvaardige ijlt daarheen en is onaantastbaar.” Spr. 18 : 10.

„Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid.”

Evenals de eerste zin wijst ook de laatste zin van het gebed des Heren op onze Vader als Een, Die boven alle macht en gezag en boven iedere naam die genoemd wordt, staat. De Heiland zag de jaren die Zijn discipelen te wachten stonden, niet, zoals zij gedroomd hadden, liggende in het zonlicht van wereldse voorspoed en eer, maar donker door de stormen van menselijke haat en satanische woede. Temidden van nationale strijd en ondergang, zouden de wegen van de discipelen vol gevaren zijn, en dikwijls zou hun hart benauwd van vrees zijn. Zij zouden Jeruzalem als een woeste plaats zien, de tempel weggevaagd, de eredienst daarin voorgoed ten einde, en Israël verstrooid over alle landen, als schipbreukelingen op een verlaten strand. Jezus zeide: „Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen.” „Volk zal opstaan tegen volk, en ko-

ninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. Doch dit alles is het begin der weeën.” Matth. 24 : 6-8. Toch behoefden de volgelingen van Christus niet te vrezen dat hun hoop verloren was, of dat God de aarde verlaten had. De macht en de heerlijkheid behoren Hem, Wiens grote bedoelingen verder onverhinderd naar hun vervulling zullen gaan. In het gebed, dat hun dagelijkse behoeften onder woorden brengt, werden de discipelen van Christus erop gewezen heen te zien over alle macht en kracht van de boze, op de Here hun God, Wiens koninkrijk heerst over alles, en Die hun Vader en eeuwige Vriend is. De verwoesting van Jeruzalem was een symbool van de uiteindelijke verwoesting, die over de wereld zal komen. De profetieën, die gedeeltelijk in vervulling zijn gegaan in de verwoesting van Jeruzalem, zijn meer direct van toepassing op het laatste der dagen. Wij staan nu aan de vooravond van grote, plechtige gebeurtenissen. Voor ons ligt een crisis, zoals de wereld nog nooit gezien heeft. En op heerlijke wijze komt tot ons, evenals tot de eerste discipelen, de verzekering, dat Gods koninkrijk over alles heerst. De volgorde van de komende gebeurtenissen is in handen van onze Maker. De Majesteit des hemels heeft de bestemming van de volken, evenals de belangen van Zijn gemeente, in Zijn handen. De goddelijke Leider zegt tot een ieder, die meewerkt aan de volvoering van Zijn plannen, zoals Hij eens tot Cyrus zeide: „Ik gordde u, hoewel gij Mij niet kentet.” Jes. 45 : 5.

In het visioen van de profeet Ezechiël verscheen een hand onder de vleugels van de cherubim. Dit is bedoeld om Zijn dienaren te leren, dat het de kracht van God is, die hun succes geeft. Zij, die God gebruikt als Zijn boodschappers, mogen niet het gevoel hebben, dat Zijn werk van hen afhankelijk is. Sterfelijke wezens dragen deze last van verantwoordelijkheid niet. Hij die niet sluimert, Die voortdurend werkt voor de uitvoering van Zijn bedoelingen, zal Zijn eigen werk voorwaarts doen gaan. Hij zal de plannen van boze mensen verwijderen, en zal de beraadslagingen van hen, die kwaad beramen tegen Zijn volk in verwarring brengen. Hij die de Koning is, de Here der heerscharen, woont tussen de cherubs, en temidden van de strijd en het gewoel der volken waakt Hij nog steeds over Zijn kinderen.

Hij die heerst in de hemelen is onze Heiland. Hij meet iedere beproeving, Hij ziet toe op het vuur in de oven dat iedere ziel moet beproeven. Wanneer de vestingen van koningen omver geworpen zullen worden, wanneer de pijlen des toorns de harten van Zijn vijanden zullen doorboren, zal Zijn volk veilig zijn in Zijn handen.

„Van U, o Here, is de grootheid en de kracht, de heerlijkheid, de roem en de majesteit, ja alles wat in de hemel en op de aarde is . . . in Uw hand is sterkte en kracht, en Gij hebt het in Uw macht, een ieder groot en sterk te maken.” 1 Kron. 29 : 11, 12.

NIET OORDELEN MAAR DOEN

„Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt.“

Het pogen de zaligheid te verdienen door zijn eigen werken, leidt de mens er onvermijdelijk toe, menselijke inzetten op te werpen als schans tegen de zonde. Immers, wanneer zij zien, dat zij er niet in slagen de wet te houden, zullen zij voorschriften en verordeningen zelf bedenken om daaraan te kunnen gehoorzamen. Dit alles doet de gedachten afkeren van God naar het eigen ik. Zijn liefde in het hart sterft, en daarmee gaat ook de liefde voor hun medemensen ten onder. Een stelsel van menselijke verzinsels, met zijn menigvuldige inzetten, zal de pleiters daarvoor ertoe brengen allen te veroordelen, die te kort schieten aan de voorgeschreven menselijke maatstaf. De atmosfeer van zelfzuchtige en bekrompen kritiek verstikt de edele, milde gevoelens, en maakt dat de mensen egocentrische rechters en bekrompen spionnen worden.

De Farizeeën behoorden tot deze klasse. Zij kwamen na hun godsdienstoefeningen naar buiten, niet nederig, doordat ze hun eigen zwakheid beseften, niet dankbaar voor de grote voorrechten, die God hun gegeven had. Zij kwamen naar buiten vervuld van geestelijke trots, en hun hoofdgedachte was: „Ikzelf, mijn gevoelens, mijn kennis, mijn handelwijze.“ Hun eigen verrichtingen werden de maatstaf, waarnaar zij anderen oordeelden. Zij trokken het kleed van hun eigen waardigheid aan, en bestegen de rechterstoel, om te kritiseren en te veroordelen.

Het volk deelde rijkelijk mee in deze geest, zij drongen binnen op het terrein van het geweten, en oordeelden elkander in zaken, die slechts de ziel en God aangingen. Met betrekking tot deze geest en dit gebruik zeide Jezus: „Oordeelt niet opdat gij niet geoordeeld wordt.“ Dat wil zeggen, gebruik niet uzelf als maat-

staf. Maak niet uw meningen, uw inzichten betreffende uw plicht, uw Schriftverklaringen tot een criterium voor anderen, en veroordeel hen niet in uw hart omdat zij uw ideaal niet bereiken. Lever geen kritiek op anderen, gissend naar hun motieven, en een oordeel over hen vellend.

„Velt geen oordeel vóór de tijd, dat de Here komt, Die ook hetgeen in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen, en de be-raadslagingen der harten openbaar zal maken.” 1 Cor. 4 : 5. Wij kunnen het hart niet lezen. Daar wijzelf gebreken hebben, hebben wij niet de bevoegdheid over anderen te oordelen. Sterfelijke mensen kunnen slechts oordelen naar de uiterlijke schijn. Slechts aan Hem, die de geheime bron van onze daden kent, en die teder en ontfermend handelt, is het gegeven over het lot van iedere ziel te beslissen.

„Daarom zijt gij, o mens, wie gij ook zijt, niet te verontschuldigen, wanneer gij oordeelt. Want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij, die oordeelt, bedrijft dezelfde dingen.” Rom. 2 : 1. Zo verklaren zij, die anderen veroordelen of kritiseren, zichzelf schuldig; immers, zij doen dezelfde dingen. Door anderen te veroordelen, brengen zij een vonnis over zichzelf, en God verklaart, dat dit vonnis rechtvaardig is. Hij neemt hun eigen uitspraak tegen henzelf aan.

*„Wat ziet gij de splinter
in het oog van uw broeder?”*

Zelfs de zin, „gij, die oordeelt, doet dezelfde dingen,” geeft niet volkomen de omvang weer van hem, die zich aanmatigt zijn broeder te kritiseren en te veroordelen. Jezus zeide: „Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog bemerkt gij niet?”

Zijn woorden beschrijven iemand, die snel de fouten in anderen opmerkt. Wanneer hij meent, dat hij een gebrek in het karakter of in het leven heeft ontdekt, is hij buitengewoon ijverig om daarop te wijzen; maar Jezus verklaart, dat juist de karaktertrek die ontwikkeld wordt door dit onchristelijke werk, in vergelijking met de

fout waarop kritiek geleverd wordt, gelijk is aan een balk in verhouding tot een splinter. Het is iemands eigen gebrek aan verdraagzaamheid en liefde, dat hem ertoe brengt van een atoom een wereld te maken. Zij die nooit de verslagenheid van een volkomen overgave aan Christus ervaren hebben, maken in hun leven niet de verzachtende invloed van de liefde van de Heiland openbaar. Zij geven een verkeerde voorstelling van de zachtmoedige, hoffelijke geest van het evangelie, en wonden kostbare zielen, waarvoor Jezus gestorven is. Volgens de beeldspraak die onze Heiland gebruikt, is hij die toegeeft aan een veroordelende geest schuldig aan een grotere zonde dan de persoon die door hem beschuldigd wordt; want niet alleen begaat hij dezelfde zonde, maar hij voegt daar nog zelfgenoegzaamheid en een kritische geest aan toe.

Christus is de enige ware karaktermaatstaf, en hij die zichzelf als maatstaf voor anderen stelt, plaatst zichzelf in de plaats van Christus. En aangezien de Vader „het gehele oordeel aan de Zoon gegeven” heeft (Joh. 5 : 22), eigent een ieder, die zich aanmatigt de motieven van anderen te oordelen, zich wederrechterlijk het recht van de Zoon van God toe. Deze zogenaamde rechters en critici stellen zichzelf aan de zijde van de antichrist, „die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om zich te laten zien, dat hij een god is.” 2 Thess. 2 : 4. De zonde die tot de meest ongelukkige gevolgen leidt, is de koude, kritisch-niet-vergevende geest die het farizeïsme karakteriseert. Wanneer de godsdienstige ervaring van liefde ontledigd is, is Jezus niet aanwezig; het zonlicht van Zijn tegenwoordigheid is niet daar. Geen drukke werkzaamheden of ijver zonder Christus kunnen in dit gebrek voorzien. Er is wellicht een wonderlijke scherpzinnigheid om de fouten van anderen te ontdekken, maar tot een ieder die aan deze geest toegeeft, zegt Christus: „Huichelaar, doe eerst de balk uit uw oog weg, dan zult gij scherp kunnen zien om de splinter uit het oog van uw broeder weg te doen.” Hij die schuldig is aan kwaad, zal het eerst kwaad vermoeden. Door een ander te veroordelen tracht hij het kwaad van zijn eigen hart te verbergen of te verontschuldigen. Door de zonde hebben de mensen kennis van het kwaad gekregen; zodra het eerste mensenpaar gezondigd had, be-

gonnen zij elkander te beschuldigen; en dat zal de menselijke natuur onvermijdelijk doen, wanneer de mens niet door de genade van Christus geremd wordt.

Wanneer mensen toegeven aan deze beschuldigende geest, stellen zij zich niet tevreden met het wijzen op datgene, wat zij zien als een gebrek in hun broeder. Indien zachtere middelen falen om hem te laten doen, wat zij menen dat hij behoort te doen, zullen zij hun toevlucht nemen tot dwang. Zover het in hun macht is, zullen zij mensen dwingen om zich te schikken naar hun ideeën van wat goed is. Dit is wat de Joden deden in de dagen van Christus, en wat de kerk sinds die tijd steeds heeft gedaan, wanneer zij de genade van Christus verloren heeft. Toen zij bemerkte dat zij zelf de macht der liefde miste, heeft zij de hand uitgestrekt naar de sterke arm van de staat om haar leerstellingen kracht bij de zetten en haar bevelen te doen uitvoeren. Hier is het geheim van alle godsdienstige wetten die ooit zijn uitgevaardigd, en het geheim van alle vervolging, vanaf de dagen van Abel tot in onze tijd. Christus drijft de mensen niet tot Zich, maar trekt hen. De enige dwang, die Hij gebruikt, is de drang van de liefde. Wanneer de kerk begint te zoeken naar de steun van wereldse macht, blijkt daaruit, dat zij de kracht van Christus mist — de drang van goddelijke liefde.

Maar de moeilijkheid ligt bij de leden van de kerk persoonlijk, en daar moet ook de genezing tot stand worden gebracht. Jezus gebiedt de beschuldiger om eerst de balk uit zijn eigen oog weg te doen, zijn kritische geest af te leggen, zijn eigen zonde te belijden en te laten, voordat hij tracht anderen te verbeteren.

Want „er is geen goede boom, die slechte vrucht voortbrengt, noch ook een slechte boom, die goede vrucht voortbrengt.” Luc. 6 : 43. Deze beschuldigende geest, waaraan gij toegeeft, is de slechte vrucht, die aantoonst dat de boom slecht is. Het is nutteloos, zichzelf in te metselen in zelfrechtigheid. Wat u nodig hebt is een verandering van hart. U moet die ervaring doormaken voordat u geschikt bent om anderen te verbeteren; „want uit de overvloed des harten spreekt de mond.” Matth. 12 : 34.

Wanneer er in het leven van een ziel een crisis komt, en u poogt raad

of vermaning te geven, zullen uw woorden slechts zoveel gewicht aan invloed ten goede hebben, als van uw eigen voorbeeld en geest uit gaat. U moet goed *zijn* voordat u goed kunt doen. U kunt geen invloed uitoefenen waardoor anderen veranderd zullen worden, voordat uw eigen hart vernederd en beproefd is en zacht is gemaakt door de genade van Christus. Wanneer deze verandering in u bewerkt is, zal het voor u even natuurlijk zijn om ten zegen van anderen te leven, als het voor de rozeknop is om een geurige bloem te geven, of voor de wijnstok om zijn purperen trossen te schenken. Indien Christus de „hoop der heerlijkheid” in u is, zult u geen lust hebben anderen gade te slaan, om fouten aan het licht te brengen. Inplaats van te trachten te beschuldigen en te veroordelen, zal het uw doel zijn te helpen, te zegenen en te behouden. Wanneer u optreedt tegen hen, die dwalen, zult u acht slaan op de vermaning: Ziet „op uzelf; gij mocht ook eens in verzoeking komen.” Gal. 6 : 1. U zult terugdenken aan de vele keren, dat u gedwaald hebt, en hoe moeilijk het was om de goede weg te vinden, wanneer u die eenmaal verlaten had. U zult uw broeder niet in groter duisternis duwen, maar met een hart vol mededogen zult u hem spreken over het gevaar, waarin hij zich bevindt.

Hij die dikwijls op het kruis van Golgotha ziet, en daarbij bedenkt dat zijn zonden de Heiland daar brachten, zal nooit trachten om de mate waarin hijzelf schuldig is te vergelijken met de schuld van anderen. Hij zal niet op de rechterstoel gaan zitten om een beschuldiging in te brengen tegen een ander. Er kan geen geest van kritiek of zelfverheerlijking zijn bij hen die wandelen in de schaduw van het kruis van Golgotha.

Pas wanneer gij gevoelt, dat ge uw eigenwaarde zoudt kunnen opofferen, en zelfs uw leven zoudt kunnen afleggen om een dwalende broeder te redden, hebt u de balk uit uw eigen oog weggedaan, zodat u gereed bent om uw broeder te helpen. Dan kunt u hem benaderen en zijn hart raken. Niemand is ooit van een verkeerde houding afgebracht door veroordeling en verwijten; maar velen zijn op deze wijze van Christus weggedreven, en zijn ertoe gebracht hun harten te sluiten voor hun overtuiging. Een tedere geest, een zachtmoedig, innemend gedrag, kan de dwalende behou-

den, en een menigte zonden verbergen. De openbaring van Christus in ons eigen karakter zal een hervormende kracht hebben over allen met wie u in aanraking komt. Laat Christus dagelijks in u openbaar worden, en Hij zal door u de scheppende kracht van Zijn woord openbaren — een zachte overredende, maar toch machtige invloed om andere zielen te herscheppen tot de schoonheid van de Here onze God.

„Geeft het heilige niet aan de honden.”

Jezus doelt hier op een klasse van mensen, die geen verlangen hebben, te ontkomen aan de slavernij der zonde. Door toe te geven aan het verdorvene en slechte, is hun natuur zo laag geworden, dat zij zich vastklemmen aan het kwaad, en er niet van gescheiden willen worden. De dienstknechten van Christus moeten zich niet laten hinderen door hen die het evangelie tot een zaak van spot en twist maken. Maar de Heiland ging nooit aan één ziel voorbij, hoe diep die ook in de zonde gezonken was, wanneer hij gewillig was de kostbare waarheden des hemels aan te nemen. Voor tollenaars en zondaars waren Zijn woorden het begin van een nieuw leven. Maria Magdalena, bij wie Hij zeven duivelen had uitgeworpen, was de laatste die bij het graf van de Heiland stond, en de eerste die Hij begroette op de morgen van Zijn opstanding. Het was Saulus van Tarsen, een van de meest vastbesloten vijanden van het evangelie, die werd tot Paulus, de toegewijde dienaar van Christus. Onder een schijn van haat en verachting, zelfs onder misdaad en ontaarding, kan een ziel verborgen zijn die de genade van Christus zal redden, om als edelgesteente te schitteren in de kroon van de Verlosser.

*„Bidt en u zal gegeven worden;
zoekt en gij zult vinden; klopt en
u zal opengedaan worden.”*

Om geen gelegenheid te geven aan ongeloof, verkeerd begrip, of een verkeerde verklaring van Zijn woorden, herhaalt de Here de belofte tot drie maal toe. Hij verlangt, dat zij die God zoeken, geloven zullen in Hem, Die in staat is tot alle dingen. Daarom

voegt Hij eraan toe: „Want een ieder die bidt, die ontvangt, en wie zoekt, vindt, en wie klopt, die zal opengedaan worden.” De Here geeft geen bepaalde voorwaarden, behalve dat u moet hongeren naar Zijn barmhartigheid, Zijn raad moet verlangen en naar Zijn liefde moet dorsten. „Bidt.” Het vragen maakt duidelijk, dat u uw behoefte gevoelt; en wanneer u in het geloof vraagt, zult u ontvangen. De Here heeft dit plechtig beloofd in Zijn woord, en dat kan niet falen. Indien u met waar berouw komt, behoeft u niet het gevoel te hebben, dat u aanmatigend bent, wanneer u vraagt om datgene, wat de Here beloofd heeft. Wanneer u vraagt om de zegeningen die u nodig hebt, opdat u uw karakter kunt vervolmaken naar het beeld van Christus, verzekert de Here u, dat uw bede naar de belofte verhoord zal worden. Het feit, dat u voelt en weet, dat u een zondaar bent, is een voldoende reden te vragen om Zijn genade en ontferming. De voorwaarde, waarop u tot God moogt komen is niet dat u heilig moet zijn, maar dat u gaarne door Hem gereinigt wordt van alle zonde en gezuiverd van alle ongerechtigheid. De grond waarop wij nu en altijd mogen pleiten is onze grote nood, onze volkomen hulpeloze toestand, die Hem en Zijn verlossende kracht tot een behoefte maken.

„Zoekt.” Verlang niet alleen Zijn zegen, maar Hemzelf. „Gewen u toch aan Hem, opdat gij vrede hebt.” Job 22 : 21. Zoekt en gij zult vinden. God zoekt u, en het verlangen dat u gevoelt om tot Hem te komen, is slechts het trekken van Zijn Geest. Geef u over aan dat trekken. Christus pleit voor de zaak van de verzochten, de dwalenden, en de ongelovigen. Hij zoekt hen op te heffen tot gemeenschap met Hem zelf. „Indien gij Hem zoekt, zal Hij Zich door u laten vinden.” 1 Kron. 28 : 9.

„Klopt.” Wij komen tot God op een bijzondere uitnodiging, en Hij wacht om ons welkom te heten in de zaal waar Hij ons ontvangt. De eerste discipelen die Jezus volgden waren niet tevreden met een haastig gesprek met Hem langs de weg; zij zeiden: „Rabbi... .. waar houdt Gij verblijf? ... Zij kwamen dan en zagen waar Hij verblijf hield en bleven die dag bij Hem.” Joh. 1 : 39, 40. Zo kunnen ook wij worden binnengelaten in de innigste vertrouwelijkheid en gemeenschap met God. „Wie in de schuilplaats des Aller-

hoogsten gezeten is, vernacht in de schaduw des Almachtigen." Ps. 91 : 1. Laten zij, die de zegen Gods begeren, kloppen en wachten voor de deur der genade, met vaste zekerheid, zeggende: Want Gij, Here, hebt gezegd: Een ieder die bidt, ontvangt, en die zoekt, vindt en wie klopt, die zal worden opengedaan.

Jezus keek naar de mensen die bijeengekomen waren om Zijn woorden te horen en verlangde ernstig, dat de grote schare de genade en liefdevolle zachtmoedigheid van God op hun juiste waarde zou schatten. Als een illustratie van hun behoefte en van Gods gewilligheid om te vergeven, schildert Hij voor hun ogen het beeld van een hongerig kind, dat zijn aardse ouders om brood vraagt. „Of welk mens onder u,” zeide Hij, „zal, als zijn zoon hem om brood vraagt, hem een steen geven?” Hij doet een beroep op de tedere, natuurlijke genegenheid van een ouder voor zijn kind, en zegt dan: „Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw vader in de hemelen het goede geven aan hen, die Hem daarom bidden.” Geen mens met een vaderhart zou zich afwenden van zijn zoon wanneer die hongerig is en om brood vraagt. Zouden zij denken dat hij in staat zou zijn zijn kind te bespotten, hem te kwellen door zijn verwachtingen op te wekken om hem slechts teleur te stellen? Zou hij hem beloven, dat hij goed voedzaam brood zou geven, en hem dan een steen geven? En zou iemand God onteren door te menen, dat Hij geen gehoor zou geven aan de smeekbeden van Zijn kinderen?

Indien dan gij, die menselijk en slecht zijt „goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de Heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?” Luc. 11 : 13. De Heilige Geest, Zijn Vertegenwoordiger, is de grootste van alle gaven. Alle „goede dingen” zijn hierin vervat. De Schepper Zelf kan ons niets groters, niets beters geven. Wanneer wij de Here smeken om medelijden te hebben met ons in onze nood, en ons te leiden door Zijn Heilige Geest, zal Hij Zich nooit van ons gebed afkeren. Het is zelfs mogelijk, dat een ouder zich afwendt van zijn hongerig kind, maar God kan nooit de kreet van het noodlijdende, verlangende hart onbeantwoord laten. Met welk een heerlijke tederheid heeft Hij Zijn liefde beschreven! Voor hen die

in donkere dagen het gevoel hebben dat God geen acht op hen slaat, luidt de boodschap van het Vaderhart aldus: „Sion zegt: De Here heeft mij verlaten en de Here heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermen zou over het kind van haar schoot? Al zouden zij die vergeten, toch vergeet Ik u niet. Zie, Ik heb u in Mijn handpalmen gegrift.”

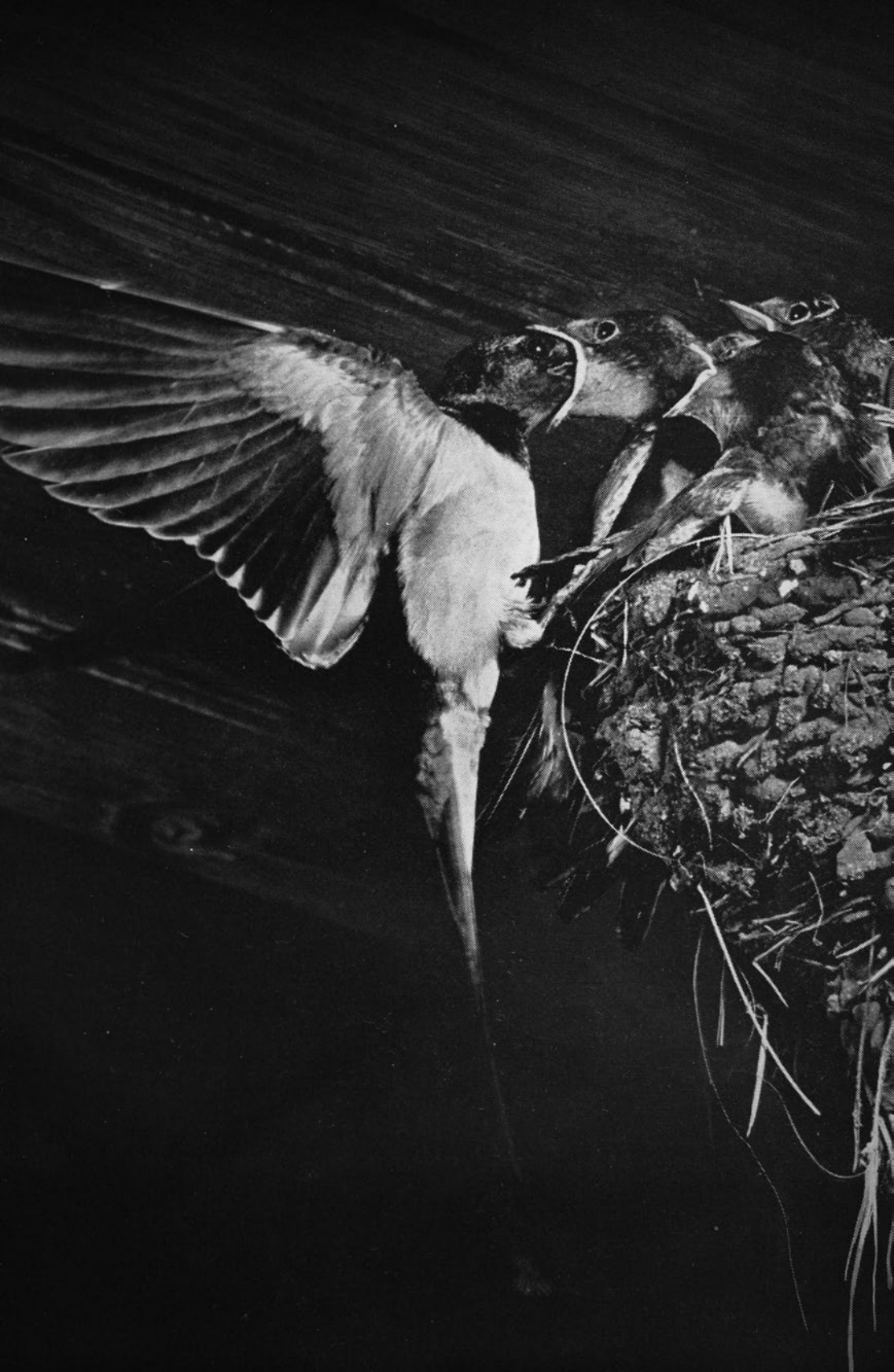
Jes. 49 : 14-16.

Iedere belofte in het Woord van God geeft ons het onderwerp, waarvoor wij moeten bidden, en stelt ons het plechtige woord van Jehova voor ogen als onze zekerheid. Welke geestelijke zegening wij ook van node hebben, het is ons voorrecht daarop aanspraak te maken door Jezus. Wij kunnen, met de eenvoud van een kind, aan de Here vertellen wat wij nodig hebben. Wij kunnen Hem onze tijdelijke noden vertellen, en Hem vragen om brood en kleding evenzeer als om het brood des levens en het kleed van de gerechtigheid van Christus. Uw hemelse Vader weet, dat gij al deze dingen behoeft, en u wordt uitgenodigd om Hem daarom te vragen. Door de naam van Jezus wordt iedere gunst ontvangen. God zal die naam eren, en zal voorzien in uw behoeften uit de rijkdom van Zijn mildheid.

Maar vergeet niet, dat u door tot God te gaan als tot uw Vader, u uw positie ten opzichte van Hem als kind erkent. U vertrouwt niet alleen op Zijn goedheid, maar geeft u in alle dingen over aan Zijn wil, wetende dat Zijn liefde onveranderlijk is. U geeft uzelf om Zijn werk te doen. Aan de mensen, die Hij geboden had, eerst het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid te zoeken, gaf Jezus de belofte: „Bidt, en gij zult ontvangen.”

De gaven van Hem, Die alle macht bezit in hemel en op aarde, zijn weggelegd voor de kinderen van God. Gaven, zo kostbaar, dat ze tot ons komen door het kostbare offer van het bloed van de Verlosser; gaven die het diepste verlangen van het hart zullen bevredigen; gaven die eeuwig blijven bestaan, zullen ontvangen en genoten worden door allen die tot God komen als kinderkens. Maak Gods beloften u eigen, pleit daar op voor Zijn aangezicht als op Zijn eigen woorden, en gij zult de volheid der vreugde ontvangen.

*„Zij zaaien niet en maaien niet . . .
gaat gij ze niet verre te boven?” (blz. 87)*

*„Alles nu wat gij wilt, dat de mensen
u doen, doet gij hun ook, aldus.”*

Met de verzekering van Gods liefde jegens ons, verbindt Jezus liefde jegens elkander, als één alomvattend beginsel, dat alle verhoudingen van de menselijke maatschappij dekt.

De Joden hadden zich zorgen gemaakt over wat ze zouden ontvangen; de last van hun ongerustheid was, zich te verzekeren van datgene, aan macht, eerbied en dienstbetoon, waarop zij recht meenden te hebben. Maar Christus leert ons, dat onze zorg niet moet zijn: Hoeveel moeten wij ontvangen? maar: Hoeveel kunnen wij geven? De maatstaf van onze verplichting jegens anderen vinden we in datgene wat wij beschouwen als hun verplichting jegens ons.

Wanneer u met anderen omgaat, stel dan uzelf in hun plaats. Dring door in hun gevoelens, hun moeilijkheden, hun teleurstellingen, hun vreugden en hun smarten. Vereenzelvig uzelf met hen, en doe dan aan hen zoals u, wanneer u van plaats zou moeten ruilen, zou willen dat zij aan u zouden doen. Dit is de ware regel van eerlijkheid. Het is een andere wijze van zeggen voor het gebod: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” En het is de korte inhoud van de leer van de profeten. Het is een beginsel des hemels, en zal ontwikkeld worden in allen die geschikt zijn voor de heilige gemeenschap daar.

De gulden regel is het beginsel van ware hoffelijkheid, en de zuiverste illustratie daarvan zien wij in het leven en karakter van Jezus. O, welke stralen van tederheid en schoonheid straalden uit het dagelijks leven van onze Heiland! Welk een lieflijkheid vloeide uit Zijn aanwezigheid! Dezelfde geest zal geopenbaard worden in Zijn kinderen. Zij, bij wie Christus woont, zullen omgeven zijn door een goddelijke sfeer. Hun witte klederen van reinheid zullen geuren van de reuk uit de tuin des Heren. Hun gelaat zal licht weerstralen van het Zijne, en het pad verlichten voor struikelden, vermoeide voeten.

Geen mens die het ware ideaal voor ogen heeft van wat een karakter volkomen maakt, zal falen de tederheid en het medege-

voel van Christus te openbaren. De invloed der genade zal het hart verzachten, de gevoelens louteren en zuiveren, en een hemelse kiesheid en gevoel voor verhoudingen geven.

Maar de gulden regel heeft nog een diepere betekenis. Een ieder, die tot rentmeester gemaakt is over de menigvuldige genade Gods, wordt opgeroepen om deze genade mee te delen aan zielen die in onwetendheid en duisternis zijn, evenals hij, indien hij in hun plaats was, zou willen, dat zij die genade aan hem zouden mededelen. De apostel Paulus zegt: „Van Grieken en niet-Grieken, van wijzen en onwetenden ben ik een schuldenaar.” Rom. 1 : 14. Alles wat u geweten hebt over de liefde van God, alles wat gij hebt ontvangen aan rijke gaven van Zijn genade, meer dan de meest onwetende en verdorven ziel op aarde, bent u die ziel schuldig, om deze gaven aan hem mee te delen.

Zo is het ook met de gaven en zegeningen in dit leven; wat u ook bezit boven uw medemensen, maakt u tot een schuldenaar in dat opzicht, jegens allen die minder begunstigd zijn. Indien wij rijkdommen bezitten, of zelfs de goede dingen in het leven, dan staan wij onder de zeer grote verplichting voor de lijdende zieken te zorgen, voor de weduwe en de wees, zoals wij zouden verlangen dat ze voor ons zouden zorgen indien wij in hun omstandigheden waren en zij in de onze.

Tussen de regels van de gulden regel door leren wij dezelfde waarheid die elders in de bergrede geleerd werd, n.l.: „Met de maat, waarmede gij meet, zal u gemeten worden.” Datgene wat wij anderen aandoen, of het nu goed of kwaad is, zal zeker op ons eigen hoofd terugkomen, als zegen of als vloek. Wat wij ook geven, wij zullen het terug ontvangen. De aardse zegeningen, die wij aan anderen mededelen, kunnen en zullen dikwijls op dezelfde wijze worden terug betaald. Wat wij geven komt, in tijden van nood, dikwijls viervoudig tot ons terug. Maar daarenboven worden alle gaven terugbetaald, reeds in dit leven, door een grotere stroom van Zijn liefde, die de som is van alle heerlijkheid en schatten des hemels. En kwaad dat anderen wordt aangedaan, keert ook weer op ons eigen hoofd terug. Een ieder die de vrijheid heeft genomen om te veroordelen of te ontmoedigen, zal in zijn eigen ervaringen

geleid worden over de weg, die hij anderen heeft doen gaan; hij zal voelen wat zij geleden hebben door zijn gebrek aan medeleven en tederheid. Het is de liefde Gods jegens ons die dit heeft verordineerd. Hij wil ons ertoe brengen, een afschuw te hebben van onze eigen hardheid des harten, en onze harten open te stellen zodat Jezus erin kan wonen. En zo komt uit het kwade het goede voort, en wat een vloek scheen te zijn wordt een zegen.

De maatstaf van de gulden regel is de ware maatstaf van het Christendom; alles wat daaraan ontbreekt is bedrog. Een godsdienst, die de mensen ertoe leidt een lage dunk te hebben van menselijke wezens, waaraan Christus zoveel waarde heeft gehecht, dat Hij Zichzelf voor hen gegeven heeft, een godsdienst die ons ertoe zou brengen ons niet meer te bekommeren om menselijke noden, lijden of rechten, is een valse godsdienst. Door de aanspraken van de armen, de noodlijdenden en de zondaars gering te achten, bewijzen wij dat wij verraders van Christus zijn. Juist omdat mensen de naam van Christus aannemen, terwijl zij in hun leven Zijn karakter verloochenen, heeft het Christendom zo weinig kracht in de wereld. De naam des Heren wordt gelasterd om deze dingen.

Van de kerk der apostelen uit die glorievolle dagen toen de heerlijkheid van de verrezen Christus over hen lichtte, staat geschreven: „Ook niet één van hen zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk.” „Er was ook niet één behoeftig onder hen.” „En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heren Jezus, en er was grote genade over hen allen.” „En voortdurend waren zij elke dag eendrachtig in de tempel, braken het brood aan huis en gebruikten hun maaltijden met blijdschap en eenvoud des harten, en zij loofden God en stonden in de gunst bij het gehele volk. En de Here voegde dagelijks toe aan de kring die behouden werden.” Hand. 4 : 32, 34, 33; 2 : 46, 47. Doorzoek hemel en aarde, en geen waarheid wordt met meer kracht geopenbaard, dan die openbaar gemaakt wordt in de werken der barmhartigheid aan hen, die medeleven en hulp nodig

hebben. Dit is de waarheid die in Jezus is. Wanneer zij, die de naam van Christus belijden, de beginselen van de gulden regel in praktijk zullen brengen, zal dezelfde kracht het evangelie ondersteunen als in de tijden der apostelen.

„Eng is de poort en smal de weg, die ten leven leidt.”

In de tijd van Christus leefden de mensen in Palestina in ommuurde steden, die meestal gelegen waren op heuvels of op bergen. De poorten, die gesloten werden bij zonsondergang, bereikte men langs steile, rotsachtige wegen, en de reiziger, die aan het einde van de dag naar huis trok, moest zich dikwijls in haast langs zijn weg spoeden en de moeilijke bestijging maken, om vóór de nacht viel de poort te bereiken. Hij die bleef dralen werd buitengesloten.

De smalle, steile weg die leidde naar huis en rust gaf Jezus een sprekend beeld van de weg van de Christen. Het pad, dat Ik voor u bestemd heb, zegt Hij, is smal; de poort is moeilijk binnen te gaan; want de gulden regel sluit alle trots en zelfzucht uit. Er bestaat inderdaad een bredere weg; maar het einde daarvan is de ondergang. Indien ge het pad van het geestelijk leven beklimt, moet u voortdurend stijgen, want het is een weg die naar boven leidt. U moet met de minderheid meegaan, want de meerderheid zal het pad kiezen dat naar beneden leidt.

Het gehele mensdom kan langs de weg naar de dood gaan, met al hun wereldsgezindheid, al hun zelfzucht, al hun trots, oneerlijkheid en zedelijk verval. Er is ruimte voor de mening en de leerstellingen van alle mensen, ruimte om toe te geven aan zijn neigingen, om datgene te doen wat zijn eigenliefde hem ingeeft. Om het pad in te slaan dat ten verderve leidt, behoeft u niet naar de weg te zoeken; want de poort is wijd, en de weg is breed, en uw voeten vinden vanzelf de weg naar het pad dat ten dode leidt.

Maar de weg naar het leven is smal, en de toegang nauw. Indien u u vastklemt aan een zonde waarin u gemakkelijk vervalt, zult u bemerken, dat de weg te smal is, zodat u er niet kunt binnengaan.

gaan. Uw eigen wegen, uw eigen wil, uw slechte gewoonten en gebruiken moet u opgeven indien u op de weg des Heren wilt blijven. Hij, die Christus wil dienen, kan niet de inzichten van de wereld volgen, of voldoen aan de maatstaf van de wereld. Het pad des hemels is te smal voor voornamen en rijken zich daar in alle statie te laten rijden, te smal voor het spel van egocentrische eerzucht, te steil en te ruw om beklommen te worden door mensen die op hun gemak gesteld zijn. Inspanning, geduld, zelfopoffering, verwijten, armoede en de tegenstand der zondaars, waren het deel van Christus, en dat moet ook ons deel zijn, indien wij ooit het Paradijs Gods zullen binnengaan.

Concludeert daaruit echter niet, dat de weg naar boven de moeilijke weg is, en de weg naar beneden de gemakkelijke. Overal langs de weg die naar de dood leidt vindt men moeiten en zorgen, er zijn smarten en teleurstellingen, er zijn waarschuwingen om niet verder te gaan. Gods liefde heeft het moeilijk gemaakt voor de achtelozen en weerbarstigen om zichzelf te vernietigen. Het is waar, dat het pad van satan schijnbaar aantrekkelijk gemaakt wordt, maar het is alles bedrog; op de weg van het kwaad vindt men bitter berouw en verterende bezorgdheid. Wij denken wellicht, dat het aangenaam is, trots en wereldse eerzucht te koesteren; maar het einde is ellende en smart. Zelfzuchtige plannen vleien misschien met schone beloften, en geven hoop op vermaak; maar wij zullen bemerken, dat ons geluk vergiftigd is, en dat ons leven verbitterd wordt door verwachtingen die onszelf tot middelpunt hebben. Op de weg die naar beneden leidt is de toegang wellicht vrolijk versierd met bloemen, maar op het pad vindt men doornen. De lichte hoop, die de ingang bestraalt, verdwijnt in de duisternis der wanhoop; en de ziel die dat pad volgt, daalt af in de schaduwen van de eindeloze nacht.

„De weg der trouwelozen is onbegaanbaar,” maar de wegen der wijsheid „zijn lieflijke wegen, al haar paden zijn vrede.” Spr. 13 : 15; 3 : 17. Iedere daad van gehoorzaamheid aan Christus, iedere daad van zelfverloochening om Zijntwille, iedere beproeving die goed doorstaan wordt, iedere overwinning die behaald wordt op de verzoeking, is een stap voorwaarts op de weg naar de heerlijkheid

van de uiteindelijke overwinning. Indien wij Christus als onze Gids aannemen, zal Hij ons veilig leiden. De ergste zondaar behoeft de weg niet kwijt te raken. Geen mens, die bevend zoekt, behoeft af te dwalen van zijn wandel in het reine en heilige licht. Hoewel het pad zo smal is, zo heilig, dat de zonde daarop niet kan worden toegelaten, staat het nochtans open voor allen, en niet één twijfelende, bevende ziel behoeft te zeggen: „God bekommert Zich niet om mij.”

De weg is dan wel ruw en steil, rechts en links kunnen valstrikken zijn, wij kunnen te kampen hebben met moeiten op onze reis; wanneer wij vermoeid zijn en naar rust verlangen kan het zijn, dat wij verder moeten zwoegen, wanneer wij zwak zijn kan het gebeuren dat wij moeten strijden, wanneer wij ontmoedigd zijn moeten wij blijven hopen, maar met Christus als onze Gids, zullen wij zeker uiteindelijk de haven waarnaar wij verlangd hebben bereiken. Christus zelf is vóór ons de ruwe weg gegaan, en Hij heeft het pad geëffend voor onze voeten.

En langs de gehele steile weg die tot het eeuwige leven leidt zijn bronnen van vreugde om de vermoeiden te verkwikken. Zij die wandelen in de wegen der wijsheid hebben, zelfs in de vervolging, grote vreugde; want Hij, Die hun ziel liefheeft, gaat onzichtbaar naast hen. Bij iedere stap naar boven gevoelen zij duidelijker de aanraking van Zijn hand; bij iedere schrede vallen helderder stralen van heerlijkheid van de Ongeziene op hun pad; en hun lofliederen, die steeds hoger opklinken, stijgen omhoog en mengen zich met de liederen van de engelen voor de troon. „Het pad der rechtvaardigen is als het glanzende morgenlicht, dat steeds helderder straalt tot aan de volle dag.” Spr. 4 : 18.

„Strijdt om in te gaan door de enge poort.” (Luc. 13 : 24).

De reiziger die zich verlaat had, en die zich haastte om de stadspoort voor zonsondergang te bereiken, kon zich onderweg niet laten ophouden door attracties langs de weg. Zijn gehele aandacht was gericht op het éne doel, de poort binnen te gaan. Hetzelfde

najagen van ons doel, zei Jezus, moet gevonden worden in het leven van de Christen. Ik heb u de karakterheerlijkheid geopenbaard, die de ware heerlijkheid van Mijn koninkrijk is. Het belooft u geen aardse macht; nochtans is het uw grootste verlangen en uw volledige inspanning waard. Ik doe geen beroep op u om in het grote wereldrijk naar de macht te streven, maar concludeer daaruit niet, dat er geen strijd gestreden moet worden, geen overwinningen moeten worden behaald. Ik gebied u te strijden, te worstelen om Mijn geestelijk koninkrijk binnen te gaan.

Het Christelijk leven is een strijd en een opmars. Maar de overwinning die behaald moet worden, wordt niet behaald door menselijke kracht. Het slagveld is het gebied van het hart. De strijd die wij moeten leveren — de grootste strijd die ooit werd geleverd door de mens — is de overgave van het eigen-ik aan de wil van God, het overgeven van het hart aan de oppermacht der liefde. De oude natuur, die geboren is uit bloed en uit de wil van het vlees, kan het koninkrijk Gods niet beërven. De erfelijke neigingen, de vroegere gewoonten moeten worden opgegeven.

Wie besluit het koninkrijk binnen te gaan, zal bemerken dat alle machten en hartstochten van de niet-wedergeboren natuur, gesteund door de krachten van het rijk der duisternis, zich tegen hem in slagorde hebben opgesteld. Zelfzucht en trots zullen het opnemen tegen alles, waaruit zou blijken dat ze zondig zijn. Wij kunnen uit onszelf niet de boze begeerten en gewoonten overwinnen die strijden om de overhand te krijgen. Wij kunnen niet de machtige vijand overwinnen die ons als slaven gevangen houdt. God alleen kan ons de overwinning schenken. Hij wil, dat wij meester zullen zijn over onszelf, over onze eigen wil en wegen. Maar Hij kan niet in ons werken zonder onze toestemming en medewerking. De goddelijke Geest werkt door de vermogens en krachten die aan de mens gegeven zijn. Onze krachten moeten samenwerken met God.

De overwinning zal niet behaald worden zonder veel, ernstig gebed, zonder dat wij onszelf bij iedere schrede vernederen. Onze wil zal niet gedwongen worden samen te werken met de goddelijke krachten, maar hij moet vrijwillig onderworpen worden.

Indien het mogelijk zou zijn de invloed van de Geest van God met honderdvoudige kracht op u te doen inwerken, dan zou u dat nog niet tot een Christen maken, tot een geschikte onderdaan voor de hemel. De vesting van Satan zou niet verbroken worden. De wil moet aan de zijde van Gods wil geplaatst worden. U bent niet in staat, uit uzelf, om uw bedoelingen en verlangens en neigingen ondergeschikt te maken aan de wil van God; maar indien gij „gewillig zijt om gewillig gemaakt te worden,” zal God het werk voor u tot stand brengen, „zodat wij de redeneringen en elke schans, die opgeworpen wordt tegen de kennis van God, slechten, elk bedenkfel als krijgsgevangene brengen onder de gehoorzaamheid aan Christus.” 2 Cor. 10 : 5. Dan zult gij „uw behoudenis bewerken met vreze en beven, want God is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt.” Phil. 2 : 12, 13. Maar velen die aangetrokken worden door de schoonheid van Christus en door de heerlijkheid des hemels, deinzen terug voor de voorwaarden waarop dit alles hun eigendom kan worden.

Er zijn vele mensen op de brede weg die niet volkomen tevreden zijn over het pad waarop zij wandelen. Zij verlangen los te breken uit de slavernij der zonde, en in eigen kracht proberen zij de strijd aan te binden tegen hun zondige praktijken. Zij kijken in de richting van het smalle pad en de enge poort; maar zelfzuchtige genoegens, liefde voor de wereld, trots, en onheilige eerzucht werpen een hindernis op tussen hen en de Heiland. Om hun eigen wil en datgene wat zij naar eigen verkiezing liefhebben of najagen te verzaken, moeten zij een offer brengen waarvoor zij aarzelen, versagen en zich afwenden. Velen „zoeken in te gaan, en zullen het niet kunnen.” Zij verlangen het goede, zij doen een poging om het te bereiken; maar zij verkiezen het niet; zij hebben geen vastomlijnd doel, dat zij willen bereiken ten koste van alles.

De enige hoop voor ons wanneer we willen overwinnen is onze wil te verenigen met de wil van God, en met Hem samen te werken, uur na uur, dag na dag. We kunnen niet ons eigen-ik behouden en nochtans het koninkrijk Gods binnengaan. Indien wij ooit de heiligheid bereiken, zal dat zijn door zelfverloochening en door het aannemen van de geest van Christus. Trots en zelf-

genoegzaamheid moeten gekruisigd worden. Zijn wij gewillig de prijs te betalen die ons gevraagd wordt? Zijn we gewillig, onze eigen wil in volmaakte overeenstemming met de wil van God te laten brengen? Pas wanneer wij dat willen, kan de hervormende genade van God over ons geopenbaard worden.

De strijd die wij moeten voeren is „de goede strijd des geloofs.” „Hiervoor span ik mij ook in,” zei de apostel Paulus, „onder zware strijd, naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht.” Col. 1 : 29. In de grote crisis van zijn leven zonderde Jakob zich af om te bidden. Hij was vervuld van één allesoverheersend doel, — te trachten een ander karakter te krijgen. Maar terwijl hij God smeekte, legde een vijand, naar hij meende, de hand op hem, en de gehele nacht worstelde hij voor zijn leven. Maar het doel van zijn ziel werd niet veranderd door het gevaar voor zijn leven zelf. Toen zijn kracht bijna uitgeput was, zond de Engel Zijn goddelijke kracht uit, en op Zijn aanraking wist Jacob, met wie hij gestreden had. Gewond en hulpeloos viel hij aan de borst van de Heiland, smekend om Zijn zegen. Hij wilde niet afgewezen worden, noch ophouden te bidden, en Christus willigde het verzoek in van deze hulpeloze, berouwvolle ziel, naar Zijn belofte: „Tenzij men Mijn bescherming aangrijpt, met Mij vrede maakt, vrede met Mij maakt.” Jes. 27 : 5. Jacob pleitte met vastbesloten geest: „Ik laat u niet gaan, tenzij Gij mij zegent.” Gen. 32 : 26. Deze geest van volharding werd hem ingegeven door Hem Die geworsteld had met de patriarch. Hij was het, Die hem de overwinning schonk, en zijn naam van Jacob veranderde in Israël, zeggende: „Gij hebt gestreden met God en mensen, en gij hebt overmocht.” Gen. 32 : 28. Datgene waarom Jacob tevergeefs had geworsteld in eigen kracht, won hij door zelfovergave en een standvastig geloof. „Dit is de overwinning, die de wereld overwonnen heeft: ons geloof.” 1 Joh. 5 : 4.

„Wacht u voor de valse profeten.”

Leraars der leugen zullen opstaan om u af te trekken van het smalle pad en de enge poort. Wacht u voor hen; hoewel zij gehuld zijn in schaapsklederen, zijn zij van binnen verscheurende wolven.

Jezus geeft ons de toetssteen, waarmede wij de valse leraars kunnen onderscheiden van de ware. „Aan hun vruchten zult gij hen kennen,” zegt Hij. „Men leest toch geen druiven van doornen, of vijgen van distels?”

Ons wordt niet gezegd, dat wij hen moeten beoordelen naar hun schone redevoeingen en naar hun verheven belijdenissen. Zij moeten beoordeeld worden naar het Woord Gods. „Tot de wet en tot de getuigenis! Voor wie niet spreekt naar dit woord, is er geen dageraad.” Jes. 8 : 20 „Houd maar op, mijn zoon, naar vermaning te luisteren, als gij toch afwijkt van verstandige woorden.” Spr. 19 : 27. Welke boodschap brengen deze leraars? Brengt deze u tot eerbied en vrees voor God? Brengt die u ertoe, uw liefde voor Hem openbaar te maken door gehoorzaamheid aan Zijn geboden? Indien mensen niet het belang van de zedenwet gevoelen, indien zij Gods geboden lichtvaardig bezien, indien zij een van de minste van Zijn geboden verbreken en alzo de mensen leren, dan zullen zij niet geacht worden in het koninkrijk des hemels. Wij kunnen dan weten dat hun aanspraken ongegrond zijn. Zij doen hetzelfde werk, dat zijn oorsprong vindt in de vorst der duisternis, de vijand van God.

Niet allen die Zijn naam belijden en Zijn vaandel dragen behoren Christus toe. Velen die in Mijn naam geleerd hebben, zei Jezus, zullen tenslotte te licht bevonden worden. „Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in Uw naam geprofeteerd en in Uw naam boze geesten uitgedreven en in Uw naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.”

Er zijn mensen, die menen dat zij gelijk hebben, wanneer zij ongelijk hebben. Terwijl zij beweren dat Christus hun Here is, en belijden vele goede werken te doen in Zijn naam, zijn zij werkers der wetteloosheid. „Woorden van liefde zijn in hun mond, maar hun hart gaat uit naar hun woekerwinst.” Hij die Gods Woord aan hen verklaart, is voor hen „als een liefdeslied, schoon van klank, passend bij snarenspeel. Zij horen uw woorden, maar doen er geenszins naar.” Ez. 33 : 31, 32.

Alleen maar belijden een discipel te zijn heeft geen waarde. Het geloof in Christus dat de ziel behoudt is niet datgene, wat velen heden voorgeven dat het is. „Geloof, geloof,” zeggen zij, „en u hoeft de wet niet te houden.” Maar een geloof dat niet tot gehoorzaamheid leidt is een leugen. De apostel Johannes zegt: „Wie zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet.” 1 Joh. 2 : 4. Laat niemand de gedachte koesteren, dat speciale voorzienigheden of wonderlijke openbaringen het bewijs zullen zijn van de oprechtheid van hun werk of van de ideeën die zij voorstaan. Wanneer mensen lichtvaardig zullen spreken over het Woord van God en hun indrukken, gevoelens en oefeningen zullen stellen boven de goddelijke maatstaf, kunnen wij weten dat zij geen licht in zich hebben.

Gehoorzaamheid is de toets van het discipelschap. Het is het houden van de geboden dat de oprechtheid van onze belijdenis der liefde bewijst. Wanneer de leer die wij aannemen de zonde in ons hart doodt, de ziel reinigt van bezoedeling en vruchten van heiligheid draagt, mogen wij weten, dat het de waarheid Gods is. Wanneer welwillendheid, zachtmoedigheid, een warm hart en medegevoel in ons leven geopenbaard worden, wanneer de vreugde van het doen van het goede in ons hart woont, wanneer wij Christus verhogen en niet onszelf, mogen wij weten, dat ons geloof het goede geloof is. „Hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: Indien wij Zijn geboden bewaren.” 1 Joh. 2 : 3.

„Het hield niet, want het was op de rots gegrondvest.”

De mensen waren diep onder de indruk van de woorden van Jezus. De goddelijke schoonheid van de beginselen der waarheid trok hen aan; en de plechtige waarschuwingen van Christus hadden in hun oren geklonken als de stem van de harten-doorzoekende God. Zijn woorden waren doorgedrongen tot de wortel van hun vroegere ideeën en inzichten; Zijn leer te gehoorzamen zou een verandering noodzakelijk maken in al hun gewoonten van denken

en doen. Het zou hen in botsing brengen met hun godsdienstleeraars, want het zou de omverwerping met zich meebrengen van het gehele bouwwerk dat geslachten van rabbi's hadden opgezet. Daarom waren slechts weinigen bereid Zijn woorden aan te nemen als leidraad voor hun leven, hoewel zij weerklank vonden in de harten der mensen.

Jezus besloot Zijn bergrede met een illustratie, die op schokkende wijze het belang naar voren bracht van het in praktijk brengen van de woorden die Hij gesproken had. Onder de scharen, die zich rond de Heiland verdrongen, waren vele mensen die hun leven hadden doorgebracht rond het meer van Galilea. Terwijl zij daar op de helling van de berg zaten en luisterden naar de woorden van Jezus, konden zij de dalen en ravijnen zien, waardoor de bergstroompjes hun weg naar de zee zochten. In de zomer verdwenen deze stromen dikwijls geheel, en bleef er slechts een droge, stoffige bedding over. Maar wanneer de winterstormen losbarstten over de heuvels werden de rivieren woeste, kolkende stromen, die soms de dalen bedekten en alles met zich meesleunden in hun tomeloze vaart. Dikwijls gebeurde het dan, dat de hutten die door de boerenmensen op de grasvlakte waren neergezet, en die schijnbaar buiten gevaar waren, weggevaagd werden. Maar hoog in de bergen werden de huizen gebouwd op de rots. In sommige delen van het land bevonden zich huizen, die geheel in de rots waren uitgehouwen, en vele daarvan hadden duizenden jaren lang de stormen doorstaan. Deze huizen werden gebouwd met zware arbeid en moeite. Zij waren niet gemakkelijk te bereiken, en hun ligging leek minder uitnodigend dan de grasrijke vlakte. Maar zij waren op de rots gegrondvest; en wind en overstroming en storm sloegen er tevergeefs tegenaan.

Gelijk deze mensen die hun huizen op de rots bouwen, zei Jezus, is hij die de woorden die Ik tot u gesproken heb zal aannemen, en die zal maken tot basis voor zijn karakter en leven. Eeuwen tevoren had de profeet Jesaja geschreven: „Het woord van onze God houdt voor eeuwig stand;” en Petrus citeerde, lang nadat de bergrede gehouden was, deze woorden van Jesaja en voegde eraan toe: „Dit nu is het woord, dat u als evangelie verkondigd

is." Jes. 40 : 8; 1 Petr. 1 : 25. Het Woord van God is het enig blijvende dat onze wereld kent. Het is de vaste grondslag. „De hemel en de aarde zullen voorbijgaan," zei Jezus, „naar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan." Matth. 24 : 35.

De grote beginselen van de wet, van het karakter Gods, worden belichaamd door de woorden van Christus op de berg. Een ieder die daarop bouwt, bouwt op Christus, de Rots der Eeuwen. Door het Woord aan te nemen, nemen we Christus aan. En alleen zij, die op deze wijze Zijn woorden aannemen, bouwen op Hem. „Want een ander fundament dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen." 1 Cor. 3 : 11. „Er is ook onder de hemel geen andere naam de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden." Hand. 4 : 12. Christus, het Woord, de openbaring van God, — de openbaring van Zijn karakter, Zijn wet, Zijn liefde, Zijn leven, — is de enige grondslag waarop wij een karakter kunnen bouwen dat stand zal houden.

Wij bouwen op Christus door Zijn Woord te gehoorzamen. Niet hij die slechts de gerechtigheid aangenaam vindt, is rechtvaardig, maar hij die de gerechtigheid doet. Heiligheid is geen betovering; het is het gevolg van een volkomen overgave aan God; het is het doen van de wil van onze hemelse Vader. Toen de kinderen Israëls gelegerd waren aan de grens van het beloofde land, was het hun niet genoeg, Kanaän te kennen, of liederen over Kanaän te zingen.

Dit alleen kon hen niet in het bezit brengen van de wijngaarden en olijfgaarden van het goede land. Zij konden het slechts naar waarheid het hunne maken door het te bezetten, door aan de voorwaarden te voldoen, door een levend geloof in God te beoefenen, door Zijn beloften op zichzelf van toepassing te brengen, terwijl zij gehoorzaamden aan Zijn onderricht.

Godsdienst bestaat uit het doen van de woorden van Christus; niet te doen om Gods gunst te verdienen, maar omdat wij, volkomen onverdiend, de gave van Zijn liefde hebben ontvangen. Christus schenkt het behoud der mensen niet op een belijdenis alleen, maar op een geloof, dat geopenbaard wordt door werken der gerechtigheid. Doen en niet alleen zeggen wordt verwacht van

de volgelingen van Christus. Door daden wordt het karakter gebouwd. „Allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods.” Rom. 8 : 14. Niet zij wier harten zijn aangeraakt door de Geest, niet zij die zich nu en dan aan de kracht daarvan overgeven, maar zij die door de Geest geleid worden, zijn zonen Gods. Wilt u een volgeling van Christus worden, maar weet u niet hoe u moet beginnen? Bent u in de duisternis en weet u niet hoe u het licht moet vinden? Volg het licht dat u hebt. Stel uw hart erop om datgene te gehoorzamen wat u weet van het Woord van God. Zijn kracht, Zijn leven woont in Zijn Woord. Wanneer u het Woord in het geloof aanneemt, zal het u kracht geven om te gehoorzamen. Wanneer u acht wilt slaan op het licht dat u hebt, zal een groter licht komen. U bouwt dan op Gods Woord, en uw karakter zal worden opgebouwd naar het beeld van het karakter van Christus.

Christus, de ware fundering, is een levende steen; Zijn leven wordt geschonken aan allen die op Hem bouwen. „Laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis.” „In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here.” 1 Petr. 2 : 5; Ef. 2 : 21. De stenen worden één met het fundament, want een gemeenschappelijk leven woont daarin. Geen storm kan het bouwwerk omver werpen, want alles wat het goddelijk leven deelachtig wordt, overleeft het andere.

Maar ieder bouwwerk, dat wordt opgetrokken op een andere grondslag dan het Woord van God, zal instorten. Hij, die evenals de Joden in de dagen van Christus, bouwt op het fundament van menselijke ideeën en inzichten, van vormen en ceremoniën die de mensen hebben uitgedacht, of op enig werk dat hij kan doen onafhankelijk van de genade van Christus, richt het bouwwerk van zijn karakter op drijfzand op. De woedende stormen der verzoeking zullen het zandig fundament wegzweepen, en het huis achterlaten als een wrak op de kusten des tijds.

„Daarom, zo zegt de Here: . . . Ik zal het recht tot meetsnoer maken en de gerechtigheid tot paslood; en de hagel zal de leugenschuilplaats wegvagen en het water zal de toevlucht wegspoelen.” Jes. 28 : 16, 17.

Maar nu nog pleit genade voor de zondaar. „Zowaar Ik leef, luidt het woord des Heren Here, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze, maar veeleer daarin, dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen. Want waarom zoudt gij sterven?” Ez. 33 : 11. De stem die heden spreekt tot de zondaar die nog geen berouw toont is de stem van Hem Die met pijn in het hart uitriep, toen Hij Zijn geliefde stad zag liggen: „Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels, en gij hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten.” Luc. 13 : 34, 35. In Jeruzalem zag Jezus een symbool van de wereld die Zijn genade had verworpen en veracht. Hij weende, o koppig hart, voor u! Zelfs toen de tranen van Jezus op de berg gestort werden, had Jeruzalem zich nog kunnen bekeren, en aan haar noodlot kunnen ontkomen. Voor een korte tijd wachtte de Gave des hemels nog om door haar aangenomen te worden. Zo, o hart, spreekt ook tot u Christus nog op liefdevolle toon: „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.”

„Nu is het de tijd des welbehagens, zie nu is het de dag des heils.” Openb. 3 : 20; 2 Cor. 6 : 2.

Gij die uw hoop op uzelf gesteld hebt, gij bouwt op zand. Maar het is nog niet te laat om te ontkomen aan de ondergang die u wacht. Vlucht, vóór de storm losbreekt, naar de veilige grond. „Zo zegt de Here: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen van een vaste grondslag; hij die gelooft, haast niet.” „Wendt u tot Mij en laat u verlossen, alle einden der aarde, want Ik ben God en niemand meer.” Jes. 28 : 16; 45 : 22. „Vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met Mijn heilrijke rechterhand.” „Gij zult noch beschaamd staan noch te schande worden in alle eeuwigheid.” Jes. 41 : 10; 45 : 17.

INHOUD

	Blz.
Voorwoord	5
Op de berg	7
De zaligsprekingen.	11
De geestelijke strekking van de wet	45
Het ware motief van het dienen	72
Het „Onze Vader”	91
Niet oordelen maar doen	108

ILLUSTRATIES

	Blz.
Avondstille, Foto: Norton and Peel, Minneapolis	2
Vormende handen, Foto: Dr. P. Wolff en Tritschler	19
„Laat uw licht schijnen voor de mensen”, Foto: W. Unutzka, Hamburg	20
Zwaluwen, Foto: Hans Saebens, Worpswede	117
„Zie de leliën des veld”, Foto: Robert Holder, Urbach	118

BIJ DEZELFDE UITGEVERS VERSCHENEN O.M. DE VOLGENDE
BOEKEN, DIE WIJ GAARNE AANBEVELEN

E. G. White — DE TRIOMF VAN GODS LIEFDE

Dit wereldbekende werk beschrijft de grote strijd tussen goed en kwaad vanaf den beginne tot het einde des tijds.

E. G. White — KARAKTERVORMING

De juiste ontwikkeling van hoofd, hart en hand is die welke in overeenstemming is met de eeuwige wetten van het heilig Woord. Op sublieme wijze naar voren gebracht.

E. G. White — SCHREDEN NAAR CHRISTUS

Een boekje dat reeds in meer dan 70 talen werd uitgegeven en waarvan in ons land meer dan honderd twintig duizend exemplaren werden verkocht. Het heeft reeds menig hart troost en hoop gebracht.

Dr. E. Schneider — GEZONDHEID IS LEVENSGELUK

Een boek vol raadgevingen en richtlijnen voor elkeen die de weg wil weten naar gezondheid. Dit werk mag in geen huisgezin ontbreken.

Ds. F. J. Voorthuis — VANWAAR? WAARTOE? WAARHEEN?

In dit boek worden de grote vragen des levens, de vragen naar God, naar het begin, het doel en de eindbestemming van de mens beschouwd in het licht van de Bijbel. Zeer gedocumenteerd.

Ds. F. J. Voorthuis — 'S WERELDS ENIGE HOOP

Een diepgaande studie over de wederkomst des Heren in heerlijkheid. Op magistrale wijze worden profetie en vervulling hierin belicht. Een boek dat iedere gelovige op bijzondere wijze inspireert.

Ds. F. J. Voorthuis — ISRAEL EN DE MARANATHAVERWACHTING

Zullen de Joden eenmaal naar de Staat Israël terugkeren, en is deze terugkeer mede een der belangrijke voortekenen van Christus' wederkomst?

Ds. E. A. Rowell — DE PROFETIE SPREEKT EN LOST TWIJFEL OP

In dit zeer boeiende werkje wordt het ongelooft uitgedaagd en worden, aan de hand van de Bijbelse profetieën, de argumenten van godloochenaars weerlegd.

LEVENSBEELDEN

42 met zorg gekozen verhalen voor de jeugd en voor ouderen, die alle aansporingen zijn om te streven naar wat goed en edel is.

Ds. A. de Ligne — HET LEVENSMYSTERIE ONTHULD

Dit boekje behandelt op boeiende wijze de verschillende levensproblemen waarmede wij allen worden geconfronteerd.

Ds. F. J. Voorthuis — DE STEM DER HOOP

Een serie radiotoespraken gehouden voor Radio Luxemburg.

